CRIME SCENE PRESS

STELIAN ȚURLEA eşti pe cont propriu

„Orice roman polițist de Stelian Țurlea propune o nouă incursiune palpitantă în realitatea zilelor noastre."
George Arion

virtual-project.eu

STELIAN ȚURLEA

eşti pe cont propriu

Stelian Țurlea Născut în 6 ianuarie 1946, a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976) la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista „Lumea”), a condus, după 1989, pentru scurtă vreme, revistele „Lumea”, „Zig-Zag”, apoi ziarul „Meridian”, după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Între 1996 și 2014 a lucrat la ProTV ca director editorial, între 2000 și 2016 a condus „Ziarul de duminică”, pe care l-a și creat.

Este autor a douăzeci și două de romane, un volum de povestiri, unsprezece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume.

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru Literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociației Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra” pentru Literatură (2011). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Literatură pentru copii în 2000 și Premiul AER pentru roman în 2003.

Premii în jurnalistică: Premiul Asociației Profesioniștilor din Televiziune (APTR) pentru jurnalul de știri Observator (Antena 1), 1995; Premiul APTR pentru Observator, 1996; Premiul special APTR pentru documentarul „13-15 iunie 1990”, 1996; Premiul Fundației Pro pentru manageriat în jurnalism, 1999; Premiul Fundației Pro pentru jurnalism, 2001; Premiul Radio Romania Cultural pentru „Ziarul de Duminică”, 2007.

Inspectorul Victor Stamate și adjunctul său Petruș se întorc să-l caute pe Tati, cum au promis la sfârșitul romanului *Săptămâna nebună.* Din nou pătrundem în lumea interlopă (furturi, droguri, trafic de carne vie), întâlnim răufăcători și traficanți de toate calibrele, începători naivi care cad ușor în plasa poliției și infractori cu state vechi, căliți în ticăloșii, cu relații la cel mai înalt nivel în lumea poliției și în lumea politică. Nimic nu este ce pare la prima vedere.

Cum să-l găsești într-o asemenea lume pe capul tuturor – Tati?

Stelian Țurlea
Ești pe cont propriu

2017 STELIAN ȚURLEA
CRIME SCENE PRESS, 2017 pentru această ediție.

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN
Ești pe cont propriu / Stelian Țurlea. – București: Crime Scene Press, 2017
ISBN 978-606-94295-8-7

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectura: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: septembrie 2017
Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Orice legătură cu persoane sau personalități în viață este pur întâmplătoare – și în această carte.

Colecție coordonată de Alexandru Arion

Stelian Țurlea

Ești pe cont propriu

– 2017 –

Cristinei

„`*Cause in this life*
Things are much harder than in the afterworld
In this life
You're on your own"

Prince – *Let's go crazy*

Prolog

Garsoniera lui Petruș n-avea sonerie. Stamate a ciocănit de câteva ori. Puștiul era sigur acasă, se auzea o muzică languroasă, care îi mergea la inimă inspectorului. S-a gândit o clipă că, poate, puștiul era cu vreo femeie, nu se cădea să-l tulbure. A dat să plece.

Atunci Petruș a deschis. N-a apucat să spună o vorbă, i-a luat-o Stamate înainte:

— La mulți ani!

I-a întins sticla cu vin alb sec, cel mai sec, cel mai bun, cel mai căutat, cel mai scump pe care-l găsise. Stamate avea și prieteni care să-l îndrume.

— Intră, spuse Petruș.

— Poate ești cu cineva, mă duc acasă.

— Intră, ce pula mea, nu mănânc oameni. Sunt singur. Și e ziua mea, băga-mi-aș!

— La mulți ani!

S-au așezat pe jos, cu spinările lipite de perete, fiecare cu câte un pahar în mână.

N-au vorbit prea mult.

Nimic, oricum, despre ce se întâmplase în săptămâna nebună.

— Cine cântă?

— Beth Hart.

— Aha. Nu asta ascultau și copiii ăia care au murit degeaba?

— Asta ascultau.

— Frumos.

— Frumos.

— La mulți ani!

Când au golit sticla, Petruș s-a uitat lung la paharul pe jumătate plin, înainte să spună:

— Mai e ceva de făcut, în pula mea!

— Adică?

— Să dăm de Tati.

(Din romanul *Săptămâna nebună*)

Victor Stamate

1.

Victor Stamate merge aproape în fiecare weekend la meciurile de fotbal de cartier care se joacă pe stadionul în paragină și cu tribuna cât pe ce să se prăbușească.

Spectatorii sunt în majoritate tineri, intră dând cinci lei sau nici atât. Paznicii închid ochii pentru că oricum suma pe care ar câștiga-o administratorul, dacă ar insista să ia mai mult, ar fi de râsul lumii și nu i-ar folosi la mai nimic. Patronul echipei câștigă din renumele că e om de treabă și nu se zgârcește să-i jupoaie pentru un meci în care nu vezi mare brânză, o mână de aiuriți care aleargă după minge fără vreo tactică, veniți să nădușească pe teren direct de la lucru sau de pe stradă; câțiva, puțini, direct de la școală. Cu nimic mai buni decât cei care se uită la ei și le aruncă din tribune îndemnuri nerușinate sau înjurături neluate în seamă.

Cine nu plătește cei câțiva firfirici n-ajunge în tribună, vede meciul de pe marginea terenului, în picioare, nu sparge semințe stând în fund, ca domnii. Jucători de rahat, fotbal de rahat, spectatori de rahat. Dar vin și cască gura pentru că n-au unde să se ducă și n-au ce face, se plictisesc să tot bată strada. O bat oricum, dar își mai istovesc ieșirile, pentru că până și meciurile astea fără idei sfârșesc mai mereu cu aclamații, îmbrânceli și bătăi între suporteri, din te miri ce, haine rupte și sânge. Câteodată, cineva cheamă ambulanța, îi duce pe câțiva la spital și lucrurile se liniștesc ca prin farmec, înainte să apară poliția.

Niciodată Stamate nu se dă polițist, când merge pe stadion. Niciodată nu se bagă în față să-i calmeze pe agitați. Niciodată lucrurile nu degenerează într-atât încât să fie obligat să arate că e polițist.

Stadionul e un teren de fotbal împrejmuit, flancat pe o latură cu două barăci cu dușuri, în care jucătorii se spală și se schimbă; mai pot și spectatorii cu bășicile slabe să se ușureze, dacă lasă un leu în cutia piticaniei care păzește intrarea, nimeni nu știe să spună dacă-i femeie ori bărbat și nici măcar dacă a făcut suta de ani ori mai are de-o tură până acolo. În apropierea barăcilor se ridică o improvizație de tribună, zece rânduri de bănci de scânduri

groase, late și geluite, cocoțate pe o structură de piloni și drugi de fier cam ruginit, sub care se înghesuie cele câteva sute de spectatori dacă se pornește să plouă pe neașteptate.

Numit pompos „bază sportivă”, stadionul a aparținut unei făbricuțe alăturate de anvelope, ea însăși o anexă a fabricii mai mari Vulcan, aflată vreo doi kilometri mai spre centru, nimeni nu mai știe de ce se ridicase acolo, să dea mână de lucru mahalalei sau să ducă mirosurile și fumul cât mai departe de străzile principale. La scurtă vreme după ce se schimbase regimul, fabrica fusese vândută unor tuciurii care habar n-aveau cum să fabrice mai multe cauciucuri și erau interesați doar să taie utilajele și să le vândă mai repede la fier vechi. Îmbogățiți peste noapte, dispăruseră în mai puțin de un an, nu voiau și terenul, încă nu se răspândise nebunia imobiliarelor.

Nea Griguță răspunsese cu capul de când se știa de baza sportivă, cu acte în regulă. A continuat și după privatizarea fabricii să ude gazonul, să-l tundă, de parcă era al lui, adusese un dulău care hămăia fioros la oricine încerca să smulgă gardurile de fier și plasele de sârmă împrejmuitoare și să se care cu ele în spate, ruginite așa cum erau. Nimeni nu știa din ce trăiește. Cineva îl sfătuise probabil cum să facă, a mers la autorități cu martori că fusese stăpânul terenului de când lumea, nu se găsise nimeni să spună că nu-l văzuse îngrijindu-l, și s-a trezit proprietar. A dat sfoară-n țară să vină puștimea să joace fotbal. Când au apărut niște șmecheri care se dădeau stăpâni pe toată întinderea dintre două străzi, nea Griguță le-a arătat actele, hăndrălăii mai răsăriți care jucau fotbal i-au pus pe fugă când băieții răi insistaseră, mai veniseră de câteva ori, coborând din jeepuri prăfuite și pe urmă s-au lăsat păgubași, dispărând cu aceleași jeepuri. Cât durase pocinogul, nea Griguță își mai luase doi dulăi fioroși și dormea într-una dintre barăci, altminteri este vecin cu Stamate, îi despart doar câteva case.

E mândru că împiedicase distrugerea terenului de fotbal pe care îl tunde cu sfințenie cu un hârb de mașină pe benzină, care păcăne asurzitor și scoate mult fum. Nimeni nu știe de unde ia benzina, dacă i-o aduce careva sau o fură el.

Cartierul e mândru că are un stadion. În afara ălora mari, nici cât degetele unei singure mâini, nu prea mai

găsești în București stadioane. Din milioanele de oameni, măcar câteva zeci de mii vor fi vrând să alerge, dar n-au unde. Sunt Venus, Vulcan, Faur, Voința, Frăția, Spic de grâu, Aversa, Laromet, poate și altele la fel de prăpădite, stadioane de fabrică pe care nu le știu decât vecinii. Și nimeni n-are habar cum de mai rezistă. Se trezește uneori câte un judecător să retrocedeze un teren c-un stadion cuiva care sigur are acte măsluite, nimeni dintre vecinii terenului nu-și amintește să-l fi văzut în viața lui și de obicei nici nu se usucă cerneala pe document și terenul e deja vândut unora plini de bani, gata să ridice blocuri, vile și mall-uri.

Cartierul are și echipă de fotbal, nu reușește să iasă din liga a șasea, nici măcar nu există o asemenea ligă, dar ei așa își zic, tot sperând că vor ajunge să joace și cu echipe adevărate din liga a cincea sau chiar a patra, Atletico, Power Team, Milanneto, Progresul Spartac, sau Frăția, Venus, Unirea Tricolor, Sportul Studențesc și Progresul București, care fuseseră glorii în vremuri pe care puțini le apucaseră. Când se va întâmpla asta, sigur or să apară și sponsorii să bage bani în stadion. Cum se-ntâmplase cu Juventus, nu exista exemplu mai nimerit.

Împăcați cu gândul cel bun, se chinuie să facă rost de echipament asemănător măcar pentru paisprezece ori cincisprezece jucători, roșu, bleumarin și galben, așa se încetățenise, jambiere, apărători, ghete, schimburi. Și-au găsit un patron care speră să calce pe urmele Rapidului, frige mici și fleici pe teren, după fiecare meci, cu navete de bere blondă, le aduce pe toate de la crâșma pe care o ține în apropiere. Își scoate pârleala pentru că, după orice prăpădit de meci, se strâng suporterii să comenteze și să facă pronosticuri dacă mai apucă să vadă în viața lor echipa săltând în vreo ligă și beau până-și pierd mințile. Patronul câștigă cât nu sperase vreodată. Și nea Griguță, ajuns la șaptezeci de ani, speră să trăiască clipa când echipa va fi într-o ligă mai acătării și se va lupta cu ăi mari.

Stamate nu se duce niciodată cu hârbul său de mașină la prăpăditul de stadion, sigur s-ar fi găsit vreun puști fără Dumnezeu să i-l zgârie de toată frumusețea cu cheia, să arate lumii cât e el de artist, văzuse destui care-și smulgeau părul din cap când plecau de la meci și le săreau în ochi desenele făcute pe portiere.

Se întoarce acasă cu tramvaiul, câteva stații, sau de regulă bate drumul pe jos, prilej să-și aprindă o țigară, chiar două, să le pufăie gânditor.

Locuiește de când se știe în cartierul mărginaș, cu multe străzi doar pietruite cu bolovani de râu, case fără etaj și schelete de fabrici și depozite în care se adună gunoaie și câini vagabonzi și în care au murit destui țigani care s-au încăpățânat să scoată fierul din zidurile gata să cadă și care chiar se prăbușiseră peste câțiva. De când ține minte, la fiecare rând de alegeri zona era anunțată ca prioritară pentru următorul mandat, unul după altul apăreau indivizi dornici să-i încânte pe oameni cu investițiile viitoare. Uneori individul era întrebat dacă o să facă și el ca ăi dinainte, să-i uite a doua zi după vot, răspunsul era mereu dătător de speranță, omul se jura pe toate cele sfinte, striga că dacă n-a mai apărut acela dinainte și mă vedeți pe mine înseamnă că viitorul va fi altfel. Nu-ntrebați cum, va fi pur și simplu altfel! Credeți-mă! Oamenii îl credeau și-l votau.

Lui Stamate îi stătea pe limbă să le spună, de fiecare dată, că-s proști-grămadă, până-n ziua în care a înțeles că oamenii se bucură că aud ce voiau să audă și i-ar fi amărât și înrăit degeaba deschizându-le ochii. Așa că n-au apărut în cartierul mărginaș blocuri noi, se opriseră la mai mult de-un kilometru, nici străzile n-au fost asfaltate, iar scheletele hidoase ale depozitelor nu fuseseră înlocuite cu hipermarketuri, vile, magazine moderne. Nimic din ce se promisese. În schimb, populația se înmulțea, mult tineret care bate străzile până după miezul nopții, căutând o distracție. Singura rămăsese multă vreme stadionul vechi. Stamate știe că nu-i de ajuns.

Până în ziua în care chiar se întâmplase ceva.

Cineva, nu se știa în prima clipă cine, cumpărase un rând de case vecine cu terenul viran pe care fusese fabrica de anvelope, în apropierea stadionului, bătrânii care le locuiau dispăruseră peste noapte, habar n-aveau unde fuseseră relocați, nimeni n-a apucat să-i întrebe dacă fuseseră amenințați, jecmăniți sau primiseră cât ceruseră sau cât se cuvenea pe dărăpănăturile lor. Locul fusese împrejmuit îndată cu garduri înalte, într-o lună au venit grămezi de utilaje, pregătite să sape și să construiască în trei schimburi, în alte cinci luni au înălțat o hardughie urâtă de sticlă și beton, seamănă cu un bloc de gheață orizontal, doar că e mai degrabă oval decât lunguieț,

oamenii au botezat arătarea *Hapul roșu,* aduce cu un hap pentru dureri de burtă, o clădire anostă cu acoperișul roșu-bomboană. După alte două luni s-a făcut inaugurarea cu mare tam-tam și carele tuturor televiziunilor de știri transmițând în direct. Deputatul care abia se adăugase șirului lung de deputați pe care lumea îi uitase se lăuda la știrile televizate că și-a ținut promisiunea față de alegători și va continua să lucreze în folosul lor, dacă-i vor da încă un mandat.

Stamate a aflat odată cu toată lumea cine construise hardughia. Nu primăria, nici vreun minister, nici deputatul, care era un pârlit, ci un prieten de-al lui, un șmecher de-al cartierului pe care polițistul îl arestase cu vreo cincisprezece ani în urmă pentru trafic de carne vie, scăpase basma curată, judecătorii nu-i găsiseră nicio pată, plecase urgent din țară, nu mai auzise nimeni de el ani la rând și se întorsese pe un munte de bani, înconjurat de cohorte de gărzi de corp, semn că toate polițiile lumii sau mafia erau pe urmele lui. Sigur se îndeletnicise cu ceea ce știa el să facă mai bine, adică traficul de carne vie. Primul lucru de care se apucase la întoarcere fusese să anunțe că donează o sumă frumușică partidului de guvernământ, mergea braț la braț cu unii dintre membrii acestuia la reuniuni neapărat transmise în direct, apropiați de parcă s-ar fi cunoscut din copilărie. Sigur, aceștia i-au șters orice urmă de cazier, din moment ce se grăbiră să declare că individul era un exemplu de român care muncise o viață în străinătate și se întorsese să investească în țară. Toți trebuiau să-i fie recunoscători. Cartierul și orașul aveau o nouă sală de sport. Construcția ei dăduse de lucru unei mulțimi de oameni. Întreținerea ei dădea de lucru altei mulțimi, mai mici, dar orișicât, nu era de colea să investești când mai toți își țineau banii la ciorap sau sub saltea, dacă-i aveau.

Imediat ce a fost inaugurată hardughia, Stamate n-a mai auzit de șmecher. N-a mai apărut la nicio reuniune transmisă în direct. Plecase? Se dăduse la fund din nou? Nu mai voia să știe nimeni de el? Ajunseseră prea aproape urmăritorii de dincolo și era nevoit să dispară?

Blocul de gheață oval cu acoperișul roșu, înconjurat pe trei laturi de o întindere ca-n palmă de beton, pentru parcare, are o sală de lupte sau de box de vreo mie de locuri și subsoluri lungi cu săli de antrenament și vestiare,

cum văzuse prin filmele americane. Pe latura liberă, foarte aproape, se ridicase un magazin cu de toate.

Dincolo de forma ciudată, pare o clădire neterminată. Pe afară sunt pereți de sticlă fumurie de jur împrejur, până la acoperișul înclinat, să alunece zăpada depusă, și vopsit în roșu viu, să-l vezi de la mare distanță. Înăuntru, e un culoar circular lat de trei, patru metri, apoi un zid de beton ca de fortăreață, cenușiu de jos până sus, dincolo de care e sala. Lipiseră pe zidul cenușiu afișe enorme, cu fel și fel de scene de box, lupte K1 și lupte în cușcă, să-l mai înveselească. Pe jos e ciment vopsit, într-un roșu închis, ca sângele. Sala ovală are ringul într-o parte, iar pe celelalte sunt fixate, în amfiteatru, șiruri de scaune de fier și plastic vopsit în roșu aprins, din loc în loc șiruri late de trepte urcă până la cucurigu, aproape de tavan. Trei intrări foarte late, cu uși batante, dar nicio fereastră. Lumini multe sunt fixate în tavan și roată pe pereți, dar e înspăimântător gândul că, dacă se sting, te trezești într-o peșteră enormă de beton. Dacă se sting și luminile de veghe, doar prin gurile largi de aerisire se mai strecoară câte o geană de lumină.

N-a trecut mult de la inaugurare și a început scandalul. Tabloidele susțin că sala fusese construită cu bani negri, ca la Gala Bute, și-n mod sigur primăria primise o șpagă babană ca să dea peste noapte toate aprobările. Că nimeni n-o recepționase, pentru că n-ar fi fost în regulă nu știu ce. Prea multe. N-avea avize, pentru că nu catadicsiseră să le ceară cui trebuia. Nimeni nu se îndoia și pe nimeni nu interesa. S-a mai spus că se spălaseră bani cu nemiluita. Că în spatele individului întreprinzător erau mahări încă în pâine care profitaseră să-și tragă în același timp vile prin Ibiza și se publicau fotografii cu ele, neclare, de la mare distanță care puteau fi orice. Iar ăi de construiseră avuseseră grijă să-și tragă și ei pe spuză cât nu reușiseră în viața lor de până atunci.

Cartierul era prea sărac, spuneau alții, sala de sport era tichia de mărgăritar pe capul chelului, ei aveau alte nevoi, străzi canalizate, să nu se mai ducă omul să-și facă nevoile în fundul curții, ca-n Evul Mediu, magazine ca lumea, un hipermarkert cum găseai prin toate zările Bucureștilor. Li se răspundea că prea erau nerecunoscători, de undeva trebuia început, și-apoi omul făcea ce voia cu banii lui, chiar și-o căcăstoare în mijlocul drumului, dacă așa îi trecea prin cap. La o adică și de o

căcăstoare publică ai nevoie, dai cu banul și-abia de găsești câteva în tot Bucureștiul.

Ca întotdeauna, în scurt timp oamenii s-au luat cu altele, au uitat de blocul de gheață și s-au întors pe stadionul vecin. În sala înconjurată de sticlă nu se organizase decât o gală de box și una de K1, toți care se anunțaseră ciopor de prin alte părți ale orașului se plângeau că de-abia au ajuns, nevoiți să meargă două ceasuri cu un tramvai hodorogit, primăria nu se gândise să creeze o linie rapidă de autobuze, iar ăi de veniseră cu mașini mici erau revoltați de parcarea prea mică, prost gândită și peste toate nepăzită, aproape nu era unul să nu-și fi găsit mașina cu zigzaguri adânci și înflorituri abracadabrante făcute cu cuiul, care semănau cu șirurile de grafitti de pe zidurile din centru. În plus, îi mai afuriseau pe organizatori că prețurile mușcaseră prea mult din buzunare și nu merita atâta efort pentru niște gale care fuseseră de rahat, cu luptători care nici nu știau să se bată.

Peste toate, mai fusese și-un frig de le înghețaseră mâinile tuturor, galele se nimeriseră spre iarnă, sala n-avea încălzire, constructorii o limitaseră la vestibul și vestiarele din subsol și nimeni nu știa dacă așa fusese proiectul sau cineva băgase bani frumoși în buzunar. Eșec total!

În sala nefolosită câteva luni au năvălit apoi formații de muzică de cartier care trăgeau după ele mulțimi de pierde-vară gata să stea și-n aer liber și-n ger și-n ploaie să-și îngâne favoriții. Administratorul a fost fericit că mai scoate un ban și-și achită utilitățile.

Lumea s-a obișnuit, la un moment dat a apărut și linia rapidă de autobuze, dar probabil nu se mai găseau promotori ai boxului.

Sala de box a devenit sală de concerte.

Iar subsolul se închiriază cui plătește mai bine.

2.

Victor Stamate îl aștepta pe Petruș să intre în *Hapul roșu* să-i asculte în sfârșit și el pe celebrii *Paraziții,* după care partenerul lui era leșinat. Se așezase la o măsuță pe terasa cafenelei vecine, fericit că poate fuma în liniște o țigară.

Pe Petruș îl alesese partener în urmă cu un an, când fusese rechemat degrabă, după un alt an în care stătuse pe bară, nebăgat de nimeni în seamă, pentru că ratase prinderea unui guștер dolofan și-n confruntare îi ucisese gușterului mâna dreaptă, un trepăduș care speriase orașul, la moartea căruia avocați fără scrupule și bine plătiți îl tăvăliseră ca pe hoții de cai, nu conta că fusese în legitimă apărare. Mai că insistau să-l bage la pârnaie pe el, polițistul, cică așa cerea legea. Retragerea lui fusese soluția de compromis, să nu cadă prea prost poliția. Îl rechemaseră când o rețea de droguri își făcea mendrele și cei care încercaseră s-o dezmembreze se cam făcuseră de râs. Victor Stamate acceptase să revină cu două condiții: să lucreze după cum știe el, fără să dea toată ziua raportul cuiva, și să-și aleagă un singur partener.

Acesta fusese Petruș, spre stupoarea tuturor, cel mai tânăr detectiv, nu de multă vreme venit direct de pe băncile facultății, unde strălucise, cu alură de adolescent plin de coșuri, care-l făcea să pară vulnerabil, un tântălău. Pe asta-i plăcea lui Stamate să mizeze. Oamenii i se livrau ușor, convinși că-l fac din câteva vorbe, aerul lui naiv îi păcălea, până și Stamate se gândise de câteva ori dacă într-adevăr vede ce vede și se-ntâmplă ce-i spune flăcăul că se-ntâmplă. Îi ceruse să treacă pe la sală, să mai facă mușchi, îl punea oricine în fund doar c-un bobârnac. Nu se prea dusese și nu făcuse mușchi. Prefera să citească. Stamate se întrebase câți polițiști mai citesc, ca Petruș. Câți oameni mai citesc, nu neapărat polițiști. Pe deasupra, butona cât era ziua de lungă un *iPhone,* de care Stamate era convins că nu se desparte nici când doarme. Inspectorul nu înțelegea mare lucru din tehnica asta.

Cu un singur lucru nu se putea împăca inspectorul, limbajul ca la ușa cortului al tânărului său partener. Toate măscăriile din lume, toate vorbele deocheate se buluceau la gura lui, când i-a zis s-o lase mai moale, i-a replicat tăios: Las-o-n pula mea, șefu', parcă asta contează?! Nu conta, s-a gândit Stamate, fiecare cu uscăciunile lui, sigur și el, Stamate, are hibe pe care alții abia de le-nghit.

Petruș i se dovedise extrem de util în ancheta care sfârși, surprinzător, după o *săptămână nebună,* cu niște gangsteri și killeri de-ai lor arestați, dar, și mai surprinzător, cu un cutremur în poliție, trei destituiri în miez de noapte din structura centrală și schimbarea unui chestor văzut cândva ca posibil înlocuitor al șefului

Poliției. Stamate nu se-mpăunase defel, laurii fuseseră așezați pe fruntea șefului lui direct, se aștepta chiar să fie retrimis pe tușă după atâta furtună, motive puteau fi găsite oricând, din te miri ce, dar lucrurile se opriseră aici.

Își văzuse de treabă mai departe, tot cu Petruș alături, cu gândul că nu mai are mult până la pensie, când chiar n-o să aibă altceva de făcut decât să bea bere stând pe scăunelul de pescar, sub bolta de zorele din curtea casei lui de la mahala, singur, sau poate cu vreun fost coleg care se va fi încumetat să bată Bucureștii să-l vadă. Se obișnuise să trăiască singur de când nevastă-sa și fiica îi muriseră într-un accident de mașină, refuzase să se recăsătorească, respinsese categoric partide destule, socotind că drumul e închis. Pe Petruș ajunsese să-l socotească fiul pe care nu-l avusese, îl trata cu duritatea și dragostea unui tată.

Încă nu sorbise prima gură de cafea și pe scaunul din fața lui se așeză o femeie care nu-l lăsă să se mire.

— Vă știu de mult, i-am fost profesoară fiicei dumneavoastră, am auzit de accident, îmi pare tare rău, era o fetiță foarte deșteaptă. Nu-mi cer scuze că dau buzna, altfel n-am cum să vă spun ce vreau să vă spun.

Vorbise dintr-o răsuflare. Stamate se gândea să izbucnească: Ce vrei, femeie, de la mine? De ce mă răscolești?

— Vreau s-o găsiți pe nepoată-mea, și-a încheiat ea tirul, ca și cum i-ar fi auzit întrebarea nerostită.

Așa, hodoronc-tronc, nici nu știu cine ești, nici nu știu de ce te repezi la mine și mă pul la muncă.

Femeia continua să turuie.

— Fiica mea a plecat în lume să-și găsească de lucru, n-a mai dat niciun semn de mult, sunt câțiva ani, habar n-am dacă mai e în viață. Am plâns, nu mai plâng. Mi-a lăsat-o pe Veronica, a terminat între timp școala, n-a fost bună de facultate, nu toată lumea e bună, s-a angajat la un *call center,* o prostie, știe bine și ea, măcar câștigă un ban. Și-a făcut prieteni, merge cu ei la spectacole de karaoke, îi place să cânte, are un glas frumos, chiar dacă nu te dă pe spate cu cântatul. Și brusc a dispărut.

— Și ce pot să fac eu? Dați-o dispărută. Sunt sute pe care le caută poliția.

— Cum spuneți, sunt sute. Și nu-s găsite. Anunț degeaba.

— Și ce să fac eu?

— S-o căutați. Sunteți singura mea speranță. Sigur a fost răpită.

— Anunțați poliția, dacă asta credeți.

— Și-o să-mi râdă-n față. Știți mai bine ca mine. Sau n-o să-mi râdă, or să-mi spună că se străduie s-o caute, dar în realitate nu mișcă nimeni un deget.

— Poate e cu prietenii pe undeva.

— Fără să mă anunțe? Nu pleca nici până la colțul străzii fără să fie sigură că știu unde s-a dus.

— Poate și-a găsit un iubit și e cu el.

— Nu. Are un iubit și nici el nu știe nimic de ea și e disperat.

— Poate a plecat în lume.

— Și iubitul?

— Nu-l iubește pe cât crede el.

— Nu ține la nimeni ca la mine. Nici la maică-sa.

— Poate s-a dus la maică-sa.

— De ce? Unde? Nimeni nu știe unde a ajuns maică-sa. Dacă ar fi fost disperată de dorul ei, mi-ar fi spus. Și ca să preîntâmpin tot ce mi-ați mai putea replica: nu are datorii, ca să fie șantajată, n-o constrânge nimeni, n-a nimerit într-un anturaj dubios, cel puțin eu nu știu și știu destule, nu se droghează, nu se prostituează, am crescut-o cu frica lui Dumnezeu, mai rar copilă ca ea. Sigur a răpit-o vreunul s-o oblige să facă trotuarul.

— Cum să scot acul din carul cu fân?

— Știți mai bine. Sunteți polițist. Eu sunt o biată femeie. Ultimul pe care l-am rugat la poliție era unul cam de vârsta dumitale. A izbucnit; unde vrei să-ți găsesc fata, doamnă?! Cine știe pe unde și-o trage cu vreunu'! Am înmărmurit, nimeni nu mi-a vorbit așa în treizeci de ani de când sunt profesoară, pe urmă am înțeles că s-a schimbat lumea.

Privind-o mai atent, abia acum Stamate observă câteva fire albe în părul ei, care fusese ca tăciunele. Și-l ținea strâns într-un coc plecat pe ceafă, legat cu o panglică lată roșie, să se vadă cât mai puțin din trecerea vremii. Înduioșătoare cochetărie. Era îmbrăcată cu o bluză decolorată cu guler subțire, sub care se întrezăreau claviculele ca două aripi născânde. Sub ochi avea cearcăne pronunțate, încercase să le ascundă sub o umbră de fond de ten. O femeie în vârstă, îngrijită, aproape cochetă. În totul era o doamnă, că locuia la mahala era

pur și simplu o întâmplare. Se gândea că fusese profesoara fetei lui, nu se jelise, îi ceruse imperativ, dar îl și informase, sigur o învățase și pe fiică-sa să se poarte la fel. Nu l-ar fi abordat pe polițist, neștiindu-l, dacă n-ar fi avut cu adevărat o problemă.

Dar nu știa cum s-o ajute.

— Ar însemna să-mi acuz colegii că n-au făcut tot ce trebuie. Nu cred că-i bine.

— Înțeleg. Nu v-am cerut asta.

— Or să se supere unii că mă bag peste ei.

— Înțeleg și asta.

— Bănuiți ceva?

— Am întors lucrurile pe toate fețele. Nu știu de unde să le apuc.

— Iubitul acela sigur nu are niciun amestec?

— Nu cred. De fapt nu mai cred nimic. Vreau doar s-o aduc acasă. Măcar să știu unde e, dacă mai e în viață.

— De ce m-ați căutat pe mine?

— Nu știu. Un presentiment, știu că nu e un cuvânt din vocabularul dumneavoastră. M-am gândit că ați fi măcar mai atent la ce spun pentru că v-ați pierdut și dumneavoastră fiica.

— Sunteți directă. Unii ar spune că aduce a șantaj sentimental.

— Alții ar spune că e un strigăt.

A tăcut.

Stamate s-a aplecat spre ea.

— Nu mă deranjează dacă e un strigăt.

— M-am mai gândit că sunteți de-al meu.

— Adică?

— Din cartier. Nimeni din afara cartierului nu înțelege.

— Aveți o poză?

— Am mai multe.

— Nu promit nimic.

— Nu v-am cerut asta. V-am rugat doar să încercați. Alt presentiment al meu e că nu reușești dacă nu încerci. Spun din nou că nu e un cuvânt din vocabularul dumneavoastră.

— Nu e.

— Nici din al meu, ca profesor, nu e. Dar nu v-am căutat ca profesor.

A îndesat fotografiile în buzunarul interior. Se gândea deja că n-o să facă nimic cu ele. Sigur erau și la

dosarul de la poliție, măcar unele, și nu-i ajutaseră la nimic. Dar poate era bine să i le dea lui Petruș. Cine știe ce face cu ele…

— E unica mea fiică.

A întrebat de ce se gândise la răpire, poate plecase de bună voie undeva, cu vreo prietenă, cu vreun grup, într-o excursie.

— Fără să-mi spună?

— Se mai întâmplă. Știți cum sunt copiii de la o vârstă. Vor să scape de tutelă.

— Au mai fost cazuri.

— Nu-nțeleg.

— Au mai fost răpite fete. De-asta m-am gândit la așa ceva. Chiar din cartier. Chiar de pe strada noastră. Nimeni n-a cercetat. Mai rău e că nimeni n-a spus nimic. Părinții se împacă cu ideea. Dar mai au alte fete. Eu, nu.

Stamate a tăcut multă vreme înainte să întrebe:

— Și iubitul ăsta al fetei ce face?

— Cântă într-o formație. Sau a cântat, nu mai știu. Așa l-a cunoscut Veronica.

— E mai mare?

— Nu cred că-i mult mai mare. Le-am spus toate astea la poliție. Au zis că urmăresc mai multe piste. Asta-i tot ce mi-au repetat.

Stamate parcă se-auzea pe el vorbind. Puțin stânjenit, îi trecu prin cap că se gândea prea rar cum e să vezi lucrurile din partea cealaltă.

Petruș

În sfârșit, am reușit după aproape doi ani să-l conving pe șefu' să meargă cu mine să asculte *Paraziții.* Se codea ca o fată mare: c-or să-l plictisească, sau că n-or să-i placă, că n-o să înțeleagă ce zic, că parcă au prune-n gură când cântă, aiureli toate, n-am răbdat să nu i-o-ntorc:

— Las-o-n pula mea de treabă, șefu'! Pe câți ai auzit să n-aibă prune-n gură?

Și pe urmă i-am spus să rupă pisica, ori, ori, și s-a domolit cu protestele.

Da' tot am fost nevoit să insist, mă-ntreba acu' de ce-ar trebui să meargă, era să-i zic să intre și el în rândul lumii, dar i-am vorbit în schimb din mesajele neortodoxe ale *Paraziților* care fac din orice sărbătoare, lumea s-a schimbat, zic ei, competiția e dură, sunt propriul meu erou și reprezint cu succes pierderea de timp, că la o adică orice zi e futută ca oricare alta, viața e scurtă și nimic nu merge, oricât de sculă mare te dai. Mișto mesaje! Atât de mișto că n-am răbdat să nu le caut pe *iPhone* și să-l pun să asculte câteva și-am dat peste *Bot în bot cu o lepră mică,* despre unele lucruri care nu se explică și creierul care-mi încape cu succes pe o dischetă.

Mai aveam multe de zis, da' a fost destul să facă un semn din mână, după câteva cântece, să-mi dau seama că-i pusesem mințile pe moațe.

Da' tot m-a-ntrebat:

— De polițiști zic ceva?

— *Poliția trece, curvele rămân,* am behăit eu, că nu puteam zice că-i cântec imitația ce-mi ieșea din gâtlej. Mai ales când apare câte-*un polițist inteligent ca noaptea,* am continuat.

Asta să-l fi convins? Nu m-am gândit să-l întreb, mă temeam să nu-mi reteze tot entuziasmul și toată reușita de pân-atunci și să mă trezesc c-am luat bilete degeaba. Nu-i spusesem, dar luasem deja bilete, să nu cumva să se epuizeze până se hotărăște el, am încredere în puterea mea de convingere, o avusesem și atunci, mă și vedeam stând pe buci lângă el la concertul ăla atât de rar.

Ne dădusem întâlnire ca puștanii nerăbdători, c-o juma' de oră înainte să-nceapă, mă gândeam c-o să fie omor la intrare, cu grămezi venite de prin toate cartierele și chiar așa era, mulți sigur sperau să intre pe de-a moaca

și să strige că au și ei dreptu' pen'-c-au fost cu *Paraziții* din prima clipă, înainte de-nceputu' lumii.

Fusesem inspirat să-i zic că-l aștept la cafeneaua de lângă *Hapul roșu,* în fața intrării îmbulzeala devenise isterie, ca la stadion. Nici cafeneaua nu era mult mai liniștită. Întâi, că nici cafeneaua nu mai era simplă cafenea, cum știam eu, nu mai trecusem de ceva timp pe-aici, apucaseră să schimbe, își trăseseră firmă mișto *bistro,* se opreau băieții ca la balamuc la bere și votci, rumegau floricele, semințe, sărățele și brânzoaice, dând stacane peste cap. Dar eram convins că-i atrăgeau mai mult fătucile care serveau, una și una, cu fustițe roșii de două palme care nu le-acopereau nici a zecea parte din picioarele până-n gât. Să tot bei, privind mișcări de șolduri! Dac-ar fi să-mi trag într-o zi un bar, primul lucru pe care l-aș face ar fi să angajez fătuci una și una, ca astea. Dar n-am eu banii ăia!

Era al dracu' de cald, ușile și ferestrele larg deschise, auzisem rumoarea de la o poștă. Mesele – toate ocupate. M-am uitat la ceas, ajunsesem devreme, era timp de-o cafea, am intrat să-mi clătesc privirile, chestie de deprindere, și l-am zărit pe șefu'. Stamate.

Stătea la o masă cu o femeie și-ntâi și-ntâi m-am uitat la ea. Nu părea o parașută, nu era sigur vreo informatoare, nu mai era nici tinerică, dar avea ceva mișto în ea și mi-am zis: să-mi fut una! șefu' chiar și-o trage și el, n-a pus-o de gard! Da-n clipa următoare m-am cam îndoit de gândul frumos, și-o fi trăgând-o șefu', că doar e și el om, dar nu cu femeia asta, nu-l privea deloc ca pe-un bărbat pe care ardea să-l ducă în pat.

Așa că mi-am zis că mă pot duce peste ei, nu stric nicio idilă și n-o să mă-njure că i-am tulburat apele.

— Să trăiești, șefu'!, am zis, mai să-l bat pe umăr.

N-am făcut-o, n-o fac niciodată, nu se cade. E destul tonul.

Femeia mă privea ușor nemulțumită, de parcă i-aș fi întrerupt un spici de Hollywood, mi se rupea, sărea în ochi că dacă avusese ceva de spus, o făcuse deja, căzusem după ce-aruncase ea zarurile.

S-a ridicat, i-a mulțumit, ea știa de ce, a înclinat ușor capul spre mine și s-a pierdut printre mese, legănându-și șoldurile spre ieșire. Era chiar o femeie interesantă. Îmi stătea pe limbă să zic, după *Paraziții, Tot ce-i bun tre' să*

dispară. M-am gândit c-o să-l tulbur și-am tăcut. Mai ales că șeful n-apucase să mi-o prezinte.

Mi-a făcut în schimb un semn să iau loc, chiar pe scaunul pe care stătuse ea.

— Mai e vreme până să intrăm, a zis.

— Probleme? am întrebat.

A dat din cap că nu, dar părea cu gândul la altceva și n-am insistat. Mintea mea era deja la concert. Cu coada ochiului mă uitam la lumea din jur, mă-ntrebam câți intraseră în bistro ca noi, doar să nu se-așeze prea devreme pe băncile sălii, de unde începuseră să se-audă urale. Puștii nerăbdători se antrenau.

Brusc mă apucaseră emoțiile. Îl adusesem pân-aici, dar mai aveam hopuri de trecut. Emoții cu caru', odată că nu-nțelege ce cântă ăia, mă trezesc că-ntreabă ce-au zis, ce-au zis? Mă și fac de râs cu vecinii, dacă l-or auzi în vacarm, ce făcuși, nene, l-ai luat pe bunicu' din paleolitic și-ai uitat acasă pâlnia pentru urechi? Sau s-apucă să-mi frece creierii că l-am făcut să-și piardă vremea. Sau…

Aproape transpirasem de încordare, pe urmă m-am destins cu-ncetul, prăpăstiile erau numa-n mintea mea. Mai degrabă se prefăcea că nu-nțelege, e prea descuiat la minte, vrea doar să-mi încerce răbdarea, să vadă cât rezist tachinării. E meșter într-astea, vulpe bătrână. Așa că-mi țin firea, trag din când în când cu coada ochiului la ce face, sigur nu are ceva împotriva la ce aude, altceva îl roade.

Să nu scormon. O să-mi spună singur.

Am venit aici să ascultăm, așa că ascult.

La sfârșit, când să se ducă-n mahalaua lui și eu spre chichineața mea, a aruncat într-o doară:

— Știi o grămadă de cântăreți, sau mi se pare?

— Știu destui, șefu', am zis.

— Știi de unul Ionuț Pașca? E chitarist.

— Unde cântă?

— Dac-aș ști, m-aș duce eu la el.

— Dă-mi o zi, două. Formațiile astea sunt ca ciupercile, apar, dispar, au oameni cu duiumul. De ce-l cauți? A călcat pe bec?

— Habar n-am. E iubitul uneia care-a dispărut. Nepoata femeii cu care mă văzuși.

— Și io care mă gândisem că ți-o tragi cu ea…

— Dispari!

Loverboy

Avea de mers cu metroul vreo zece stații și ar fi vrut să-și fixeze privirea pe ceva care să-i schimbe starea de spirit. Ura să meargă cu metroul, dar și mai mult ura să rămână singur cu gândurile lui. Își pusese-n cui dorința de-a avea o mașină proprie de când încercase în două rânduri să-și ia carnet de conducere și nu trecuse nici de testele medicale, îi tot spuneau că-i tremură prea tare mâna și-are probleme cu nervii, lucru care, fără dubiu, i se trăgea de la dependența de droguri, așa că să mai aștepte, protesta că trecuse prin dezintoxicare și era curat, poate nu sunteți curat ca lacrima, i-au zis, vă mai așteptăm, și-n seara celei de-a doua respingeri a băut în neștire și-a hotărât să-l bage-n mă-sa de carnet de șofat și să meargă cu metroul. Își poate face de cap cu banii de mașină, erau oricum departe de-a fi toți, iar în metrou o să aibă companie, o să dea peste fătuci la greu.

De cele mai multe ori călătorii nici măcar nu-și priveau vecinii, chiar dacă-i înghesuiau și-nghionteau cu căștile la urechi, abulici, ascultând, citind sau butonând de zor mesaje pe telefoane care de care mai sofisticate. Citise sau îi spusese careva că, în America, oricât de murdare ar fi fost culoarele metroului, îți puteai fixa privirile pe niște panouri cu versuri din poeți mari care fuseseră premiați, poate nu cele mai bune, în orice caz cu frumusețea redusă la aforisme, dar care spuneau ceva în marea de reclame sau anunțuri de promoții și de reduceri de necrezut. Aici nu erau decât reclamele, ajunsese să le știe pe dinafară. Sau muzica din fundal. Nu cea care-i plăcea lui.

Mergea cu metroul și se gândea că n-are cum să fie sortit s-o dea în bară, din moment ce hotărâse că-n toată viața lui n-o s-o dea în bară. N-avea cum. Dar nici mare sculă în muzică nu era, cum își dorise, era conștient că ajunsese doar destul de priceput, oricât îi tremura mâna, intrase într-o formație, o părăsise, intrase în alta, niște certăreți pe bani, conduși de un prost care-i învățase să tragă pe nas și se ocupa cu intermedieri de orice, nu le spusese ce anume, se dădea mereu ocupat și buricul pământului, dar era clar că era un prost din moment ce l-a

înhățat poliția și i-a luat la întrebări pe toți membrii formației, au petrecut o noapte și-o zi să tot răspundă întrebărilor de fel și fel, până s-au lămurit că ei n-aveau habar de nimic și le-au dat drumul.

Pe urmă se gândise să-și facă un grup al lui, contactase câțiva pretendenți, nu mai mult de patru, nebuni ca și el, mai aveau să se decidă asupra unui nume, dar o tot lălăiau, trebuia să fie neapărat unul bombă, să dea lumea pe spate, nu puteau începe c-un nume de formă, folosit de cine știe cine și care să nu te mai stârnească și pe urmă să-l schimbe, dar peste un nume bombă nu dai peste noapte. Era greu să găsești un astfel de nume, însă el era încrezător.

Până o să-i vină inspirația, cânta la *Ramses,* hotelul faimos al lui Don Paul, se-mbolnăvise peste noapte chitaristul formației, îl testaseră o jumătate de oră, se declaraseră mulțumiți și-l întrebaseră dacă are vreun nume de scenă sau un nume pur și simplu.

— *Loverboy*, le zisese el.

— Cum *Loverboy*?

— *Loverboy* pur și simplu. Cum te cheamă pe tine Mugurel.

Când chitaristul inițial a ieșit din cârpe și s-a-ntors să-și ia locul, nu l-au dat afară, pur și simplu a devenit al doilea chitarist al formației și părea să aibă succes.

Cam atunci se încheiase povestea cu carnetul de șofer și, după nici o săptămână, într-o pauză între cântece, când se retrăseseră toți membrii formației să bea un suc sau un șpriț sau să-nfulece ceva, a recunoscut la celălalt chitarist ticul furnizorilor de prafuri, trăgea aerul zgomotos pe nas. N-a durat mult până ca acesta să-l întrebe:

— Vrei?

Când s-a aplecat spre măsuța de sticlă și-a tras pe nas o linie, și-a amintit cât de fericit fusese nu cu multă vreme în urmă, dar i se părea că nu fusese vreodată mai fericit decât acuma. Uitase de săptămânile cumplite la dezintoxicare în care urla și plângea, simțind că înnebunește de durerea din carne și oase, îl legau de pat să nu se mai dea cu capul de pereți, îi țiuiau urechile, vedea numai pisici zbârlite și zdrobite pe ziduri, furios că nu-i dau doza, furios că nu-i dau drumul, furios că atâția oameni se calcă pe bătături în apropierea lui împiedicându-l să fie liber, furios că mai trăiește, totul era

negru, totul era iad. Jurase să nu mai ajungă la spital. Dar cât de bine se simțea după ce trăsese pe nas o linie!

N-a rezistat să nu-și cumpere o doză, chiar de la chitarist, cam scump, dar nu era să umble de nebun prin oraș să caute una mai ieftină. Când s-a întors pe scenă, le-a făcut un semn celorlalți și a început să cânte de unul singur. Semăna cu portoricanul Luis Fonsi, acum aproape avea și vocea aceluia, se apucase să-i cânte succesul nebun *Despacito,* formația l-a privit, enervată, lăsându-l să-și dea drumul, să se facă de râs, ăsta s-a drogat sigur, ce mă-sa! Dar sala amuțise, la sfârșit a izbucnit în aplauze, a cerut un bis, formația i s-a alăturat și au cântat melodia la nesfârșit, vreo zece, cincisprezece minute, nu mai știau când să se oprească, perechile în delir dansau nebune, cu mișcări dezlănțuite, a fost momentul lui de glorie, pe care l-a repetat seară de seară. Când s-a răspândit zvonul că se poate auzi cel mai ascultat cântec din istorie, au năvălit la *Ramses,* care a avut încasări nesperate vreodată.

Într-o noaptea ca aceea s-a întâlnit cu Veronica și voia s-o ducă în al nouălea cer. Era convins c-o s-o ducă în al nouălea cer.

O întâlnise la un karaoke la care-și pierdea serile după ce părăsise prima formație, o fătucă de nici nouășpe ani, abia mai mică decât el, frumoasă foc, se și mira că nu merg coadă după ea supiranții, sigur era genul care-i sictirea pe toți și se-ntorcea acasă la oră fixă. A constatat repede că intuise corect. Lucra la un *call center,* trăia cu bunică-sa, maică-sa plecase la muncă naiba știe unde, despre taică-su nu vorbea, nici *Loverboy* n-a întrebat nimic, ura să tulbure ape liniștite, să nu dea peste mlaștini.

Mai curând decât se aștepta a înțeles că îi plăcea atât de mult, că i se păreau pustii orele până s-o revadă și se gândea mai puțin să și-o tragă cu muieruștile care obișnuiau să-l aștepte după serile de karaoke sau după concert. Una dintre ele chiar i-a făcut scandal, striga că se lăsase regulată de-un bou care căuta mereu păsărici și mai tinere, a fost nevoit să-i dea câteva palme s-o liniștească și s-o trimită acasă spunându-i că e lumea plină de scule mai breze decât a lui și care-o așteaptă numai pe ea. Nu pălmuise vreodată o femeie, băieții din formație, martori la scandal, l-au socotit un dur, dar el se simțea ultimul om

și umblase de nebun după aceea să facă rost de-o doză, să uite.

Iar în seara următoare a dus-o pe Veronica acasă, surprins până la cer că era prima fecioară din viața lui, nu știa dacă să fie mândru și să treacă noaptea-n calendar, sau doar să se bucure că o femeie ca ea i se dăruise. Fata se lipea de el, tăcută, doar din priviri *Loverboy* deslușea că fusese, că era dragoste la prima vedere. Și că era dragostea vieții ei.

Se tot uitau la ea pe stradă și la discotecă și la karaoke, doar că nu întrebau, se gândea el, ce căuta o fată drăguță ca ea cu un prost care nu știe altceva decât să zdrăngăne la chitară, chiar dacă seamănă cu Luis Fonsi, dar nu-i păsa, era ca și cum nu-i vedea, deși îi săreau în ochi. Ea se îndrăgostise pur și simplu și, cum se întâmplă prima oară fetișcanelor, nu mai exista pe lume alt soare. Dimineața, când se trezea alături, după puținele nopți în care dormise la el, deschidea ochii mari negri să se convingă de faptul că nu-i singură și-i șoptea, înainte să-i acopere obrazul cu un sărut: bună dimineața, soarele meu!

Când ieșise de la dezintoxicare, o văzuse cu lacrimi în ochi și-i promisese că se va abține.

Dar acum se gândise că nu putea să nu-i arate ce-nsemna drogul, prin ce trecea el, nu conta că-și încălca promisiunea, trebuia să înțeleagă. Cu reticențe, Veronica a tras și ea pe nas.

Cântă-mi, i-a cerut. Cântă-mi. Pentru mine era *Despacito*?

Pentru cine altcineva?

Despacito,
Quiero respirar tu cuello despacito
Deja que te diga cosas al oído
Para que te acuerdes si no estás conmigo.

Despacito,
Quiero desnudarte a besos despacito
Firmo en las paredes de tu laberinto
Y hacer de tu cuerpo todo un manuscrito.

Quiero ver bailar tu pelo
Quiero ser tu ritmo
Que le enseñes a mi boca

Tus lugares favoritos.

Déjame sobrepasar tus zonas de peligro
Hasta provocar tus gritos
Y que olvides tu apellido.[1]

Când au început să-i sclipească ochii, *Loverboy* a luat-o în brațe, a sărutat-o peste tot, cum n-o mai făcuse, cu capul între coapsele ei larg desfăcute a lăsat-o să țipe de plăcere înainte să intre în ea. A terminat și a luat-o de la capăt, își șopteau vorbe pe care nu credea vreunul să le spună, fără vreun îndemn l-a luat în gură și l-a supt până la capăt, Ionuț, Ionuț, Ionuț, Ionuț, șoptea, fac orice pentru tine, fac orice pentru tine, fac orice pentru tine, strecurându-se din nou sub el și cerându-i să nu se mai oprească. Uita că-l cheamă Ionuț Pașca, uita că-și zisese *Loverboy*, lumea începea mereu de la el.

Și pe urmă ei i s-a făcut brusc rău, a alergat amețită spre baie, a vomat în veceu, era nădușită și-i curgeau lacrimile. *Loverboy* nu știa ce să facă, a luat-o în brațe, a dus-o în pat, a ținut-o strâns potolindu-i frisoanele, a mângâiat-o până a adormit, spre dimineață.

Nu știa să-i spună sau nu că nu se poate abține de la drog, mai bine renunță la orice. Se dăduse peste cap.

Chitaristului îi furniza marfa băiatul de la recepție. Acesta o lua de la un bărbat pe care *Loverboy* îl văzuse adesea lenevind într-un fotoliu de piele din holul hotelului, un fel de administrator sau pe-acolo, nea Stere, zis și SculăMare, stătea de vorbă la răstimpuri cu mai mulți șmecheri cu părul greu de gel, îmbrăcați în culori stridente, cu lanțuri groase de aur la gât și la încheieturile mâinilor și de fiecare dată cu ochelari enormi de soare, chiar și în târziul serii, cu aere de parcă toată lumea nenorocită ar fi a lor.

A aflat repede ce presupusese când a cântat prima oară cu formația și a urmărit publicul din sala uriașă cu separeuri, mobilă, lambriuri, candelabre și aplice cu lumină adormită și draperii grele din brocart la ferestre, toate parcă din alt secol, menite să-i facă să se simtă unici pe cei care beau relaxați la mesele acoperite în vișiniu, în mijlocul fiecăreia tronând câte o lampă cu abajur și lumină gălbuie adormitoare. Până și el se simțise unic, doar privind. Nu i-a fost greu să vadă printre chelnerii stilați femeiuști sclipitoare și coborâte din reviste, atât de

evident că așteptau clienți să-și vândă trupul, că-ți venea să le-ntrebi cât de discret poți, care mai e prețul. Droguri, curve și mafioți – și-a zis *Loverboy*. Lumea din care ar fi vrut să facă parte, se gândea cât mergea zece stații cu metroul. Lumea din care o să facă parte, când o să se umple de bani din discurile cu muzica lui, vândute pe toate meridianele. Nu te-mpiedică nimeni să visezi până anunță vocea suavă *Urmează stația… cu peronul pe partea dreaptă.* Și cobori. Sau nu.

Veronica îl aștepta serile. Renunțase la karaoke, avea cântărețul ei, o făcea să creadă că toate solourile înnebunitoare la chitară sunt pentru ea. Era fericită. Când ajungea în patul lui, îi repeta ce-i mai spusese: fac orice pentru tine, fac orice pentru tine, fac orice pentru tine.

Într-una dintre seri nea Stere l-a luat deoparte.

— Mișto muierușca asta care te tot așteaptă, i-a zis. Când o fut și io?

Loverboy a înmărmurit.

— Că doar nu vrei s-o iei de nevastă, a continuat nea Stere. Atunci înțeleg, nu mă mai bag. Nevasta-i sfântă.

— Nu s-a pus problema, se dădu mare *Loverboy*.

— Păi, vezi, i-o trag și io și, dacă-i bună, o trimitem unde trebuie.

— Vreau să rămână cu mine, a îngăimat *Loverboy*.

— Presupun că și mai mult vrei niște doze și mai vrei și să cânți în formația asta până ajungi să tragi un disc, cum am auzit că ai în cap. Știi că pot să te-ajut. Femei de futut găsești pe toate drumurile.

Tot ce i-a trecut prin cap lui *Loverboy* a fost s-o roage să nu mai vină să-l aștepte, chiar nu știa cum s-o prevină altfel, dar ea nu-l asculta, se temea că vrea să-i dea papucii, i-a și spus-o.

— Ia veniți voi doi la mine-n birou, le-a zis într-o seară nea Stere.

L-au urmat. O încăpere mare, cu un birou de lemn lustruit pe care trona un prespapier sofisticat și un teanc de ziare, câteva fotolii de piele cafenie și un lampadar care arunca o lumină roșiatică. I-a invitat să ia loc, le-a oferit o băutură pe care ei au refuzat-o, i-a întrebat cum le merge, le-a povestit cum a ajuns el să aducă la hotel mari vedete, oameni cu putere și oameni ai timpului, patronul era mândru, era atât de vizibil că nu-i interesa, că l-a cuprins furia, i s-a adresat doar lui *Loverboy*:

— Măi, băiete, tu n-ai treabă? Du-te să-ți strângi instrumentele și să nu-mi spui că le-ai strâns.

Veronica a dat să-l urmeze. Nea Stere a prins-o de mână.

— Matale mai stai, i-a zis. O să se-ntoarcă, nu fuge.

A strâns-o la piept, după ce *Loverboy* a ieșit, ea s-a zbătut.

— Să nu-mi spui că te dai fată mare, i-a zis.

A pălmuit-o de câteva ori, violent, liniștind-o și făcând-o să izbucnească în lacrimi, a întors-o brusc cu spatele la el, a împins-o spre birou, i-a ridicat fusta, a aplecat-o cu brutalitate, lovind-o cu capul de lemnul lustruit, i-a dat jos chiloții și-a pătruns-o pe la spate. Fornăia ca un taur.

— Vii și mâine seară, i-a spus. Dacă vrei să nu-ți dau iubitul la câini. Și nu spui o vorbă!

Loverboy n-a știut seara când SculăMare a împins-o într-un microbuz unde se mai aflau alte fete ca ea, șoptindu-i:

— Vrei să trăiască iubitul tău, nu-i așa? Ține-ți gura!

A aflat doar că Veronica dispăruse. Prilej de-o doză dublă, să uite. Era convins că Stere SculăMare își băgase coada, dar se simțea prea mic până și să întrebe.

Petruș

Să-mi trag una! Chiar era să uit ce mă rugase șefu'. De fapt, nu mă rugase, el nu te roagă niciodată, la el vorbele cele mai categorice sunt hai să-l căutăm pe cutare sau să vedem ce se ascunde sub preșul ăsta și eu înțeleg mesajul. Nu trebuie să spună: caută-l! Sau descoperă! Dar asta înțeleg. Nu era nevoie nici să-mi spună că mă privește pe mine. Trebuie să controlezi o treabă și s-o faci să funcționeze și el știe că la asta mă pricep.

După concert fusesem euforic. Mă gândeam să-l mai duc odată, dar nu tot la *Paraziții*, nu sunt sigur că i-ar înghiți din nou atât de curând, trebuia să-i aleg pe alții și-mi storceam mintea cin' să fie. Adică storceam *iPhone*-ul, ascultând ce știam și ce nu știam și nu mă hotărâm la ce să mă opresc, să semene și să nu semene cu ăia trei, nu e simplu. Și am nimerit peste câțiva hip-hop-iști care m-au dat pe spate și nu e chiar floare la ureche: întâi Killa Fonic, un ploieștean care lansase *Sunt un bagabont de mahala,* apoi călărășanul Keed, amândoi membri ai Șatrei B.E.N.Z, formație trăsnet, sau DinoECelMaiTare sau Sper Ed, ăl de fusese barman în Spania, și mai erau câțiva, dar nu erau anunțate pe nicăieri concerte de-ale lor, doar clipuri grămadă și cu astea era mai greu să-l ademenesc pe Șefu', mai bine o lăsam baltă.

Și mai fuseseră și treburile curente, alea care te-mpiedică să-ți dai demisia și să te apuci să cultivi pepeni, adică te conving că mai există slujbe mult mai plictisitoare în care să vină să-ți iei câmpii. Nu că mi-ar fi trecut vreodată prin cap mie să cultiv pepeni.

Brusc mi-am amintit în dimineața asta numele ăluia care cică-i chitarist în nu știu ce formație. Futu-i!, am strigat, șefu' o să aibă toate motivele să-mi dea papucii sau măcar să-mi radă scăfârlia.

M-am pus pe căutat. Mi-am stors creierii. Am stors *iPhone*-ul. Am dat căutări pe internet în toate felurile: nume, formații, chitariști. Numele ăla nu se găsea nicăieri. Nu-l greșeam, îl notasem când ajunsesem acasă în seara concertului într-o agendă de care nu mă despart. Nu apărea nicăieri. Poate nu exista. Poate nici măcar nu

era chitarist și se dăduse mare, sunt atâția care se cred artiști.

Nu se putea să nu dau de el! Mă enervam. Mi-am zis să caut în arhiva poliției, poate formația lui se bătuse în vreun bar, poate conducea o mașină și primise vreo amendă. Nimic.

Dar în arhivă apărea totuși un Ionuț Pașca, nu zicea că ar fi chitarist, de fapt nu erau mai deloc amănunte, tot ce se spunea era că făcea parte dintr-un grup al cărui șef fusese înhățat cu droguri. Nici măcar nu consemnau ce făcea șeful ăla toată ziua. Vreun dobitoc, că nu-i puteam spune altfel, uitase cât de importante-s amănuntele ce par niște prostii la prima vedere și nu le consemnase. Cu oameni d-ăștia se duce naibii poliția! Noroc că spunea că fusese o afacere cu droguri și cine se ocupase de ea.

L-am căutat pe Sandu Cremene. N-avea rost să-i spun ceva lui șefu', mă descurcam și singur.

Era neschimbat, parcă nu trecuse anul și-l văzusem ieri: bondoc, rotofei, nasul acvilin îi atârna deasupra unei mustăcioare cărunte și tunse scurt, creștetul acoperit de un păr des, țepos, scurt, ca al *marines*-ilor americani, vorba repezită. Nu trecuse vremea peste el. Și era tot fără uniformă, îmbrăcat de parc-ar fi deghizat și mi-am amintit că șefu' spunea că poți să-l pui să vândă roșii și castraveți la tarabă, atât de bine aducea cu oricare precupeț.

Își amintea de mine, semn bun. Ba chiar m-a întrebat cum o duc, la cât i se dusese faima de ciufut, însemna c-a dat norocul peste mine. Nu m-a întrebat de Stamate, se văd ei când vor, dacă-s curioși să afle cum o mai duc.

I-am spus ce vreau. M-am lămurit iar ce-nseamnă să fii profesionist. Și să ai și memorie. De regulă se spune că, dacă n-ai memorie, nu te-apuci de meseria asta, mai bine vinzi roșii. Își amintea povestea și numele. Nu neapărat în detaliu, cred că nu l-ar fi putut descrie pe flăcău, dar mi-a spus că fusese vorba de-o trupă al cărui șef se droga, dar mai vindea și altora și de asta l-au înhățat. Mi-a stat pe limbă să-i spun că povestea seamănă cu ce pățise Puya, dar m-am gândit că discuția o s-o ia pe alt făgaș și prea complicăm lucrurile. Trupa în chestie se desființase peste noapte, dar membrii ei se aciuaseră pe lângă alții. A trebuit să-i urmărească o vreme, poate căzuseră în păcat și recidivau, poate avuseseră un rol mai

mare decât aflaseră oamenii lui. Nu se-ntâmplase nimic din toate astea.

Ionuț care mă interesa pe mine schimbase alte două trupe, acum cânta la hotelul *Ramses,* îl trimisese careva acolo sau avusese pur și simplu noroc, venea acolo lume ca la balamuc, se umpleau de bani și ajungeau și celebri. Își luase o poreclă, ei îi ziceau supranume, *Loverboy*, de asta nu-l găsisem eu pe nicăieri.

Doar că *Ramses* nu era doar un hotel foarte mare, ci și un loc unde se intersectau mulțime de interese, d-asta ședeau cu ochii pe el mai multe echipe. Administrator era Stere zis SculăMare, care mirosea de la o poștă că e implicat în afaceri necurate, dar nimeni nu reușise să-l prindă vreodată. Când l-au agățat în sfârșit că patronează o afacere cu dame de companie care se adună în barul hotelului, a sărit cel mai iscusit avocat, a făcut țăndări acuzele și dovezile, arătând că sunt toate măsluite sau smulse cu forța, iar vreo trei politicieni care reprezentau orașul în consiliul Primăriei și în Parlament au transmis Poliției că niciuna dintre cererile ei de dotări suplimentare nu va mai primi undă verde, dacă se apucă să distrugă neargumentat afacerile lui Don Paul, din care toți profită. Hotelul îi aparținea lui Paul Vulpescu, pe scurt Don Paul, fără dubiu un stâlp al societății. Mai avea câteva baruri, o firmă de transport, o groapă de gunoi, dădea de lucru câtorva sute de oameni și se știa că era un susținător înfocat al partidului de guvernământ, dar sprijinitor la fel de temeinic și al principalului partid de opoziție. Nimeni nu dovedise vreodată că era un cap al interlopilor.

— Tu unde vrei să ajungi? m-a întrebat Sandu Cremene.

— Deocamdată eu n-am treabă decât cu *Loverboy* ăsta, în pula mea!

— Ți-am zis, cântă la *Ramses.*

— Unde-s curve și droguri, poate și altele.

— Exact. De ce-l cauți?

— Iubita lui a dispărut.

— Poate se ferește de el. O fi plictisit-o.

— Mă îndoiesc. Nu el o caută, ci bunică-sa.

— N-are mamă?

— Cine știe pe unde umblă!

— *Loverboy*. Nu-ți spune nimic numele ăsta?

— Ar trebui?

— A fost nu demult un film…

— Nu mă uit la filme. Ascult doar muzică.

— Poate-l vezi.

Uitasem că Sandu Cremene nu e bun doar de arhivă, nu doar ține minte toate figurile care i-au trecut prin față, mai știe și să scornească enigme. Acuma trebuia să scormon după vreun CD cu filmul, sigur nu mai e pe piață, să mă lămuresc ce-a vrut să spună.

— Apropo, am zis într-o doară înainte să-l părăsesc. Ați dat peste una Veronica, de vreo nouășpe ani, dispărută de vreo lună?

O suspectam că urâse tot timpul cartierul și nu făcuse decât să găsească prilejul să plece, fără să lase vreo urmă. Nu e simplu să nu lași urme și în același timp e teribil de simplu, dacă ești isteț și ții cont de indiferența celor din jur. Sigur asta făcuse. M-am dus să o descos pe bunică-sa și i-am aflat toată povestea. N-o dusese capul să facă o facultate, dar nu era proastă deloc, știuse să-și ascundă sub firea melancolică dorul de ducă și furia pe lumea din jur. Spunea că nu vrea să-i semene maică-sii, cel puțin așa susține bunică-sa. Trăiau într-o casă care strălucea de curățenie, doar pentru că avea grijă bunica, profesoară de liceu, gospodină și sfătuitoare. Maică-sa umbla cu capul în nori, se scrântise de-a dreptul după ce-i murise bărbatul, nu se recăsătorise, dar nici nu se gândise să facă ceva din viața ei, până nu terminase fata școala. A plecat pe neașteptate în străinătate să câștige bani, a dat semne din Italia, ajunse *badantă,* adică îngrijea bătrâni și bolnavi, dar curând n-au mai avut vreo veste de la ea. Dispăruse pur și simplu. Și fata își pierdea vremea la un *call center* și la karaoke, convinsă că într-o zi o să plece și ea în lumea largă. Și chiar s-a întâmplat!

— Tu de ce-o cauți?

— Adică?

— M-a mai întrebat și Stamate, cu care faci echipă.

— Aha, am zis.

Chiar meritam să-mi fut una! Șefu' nu uitase și mi-o luase înainte.

— I-am spus și lui că ne tot bate la cap bunică-sa, dar n-o găsim neam, a mai zis Cremene.

— Poate e-nchisă pe undeva? Ucisă? Dusă la produs? Imposibil să nu rămână urme.

— Sper că nu-mi dai lecții…

— Cum să fac asta, ce dracu'?

— Știi cum e. Acu' avem vreo sută dispărute și ni le-au pasat nouă că toate se dedulciseră la droguri. Caută-le, dacă poți, pe toate! Și se mai și amestecă urmele.

Alipie

Oamenii săraci știu ce-i suferința. Așa că nu-mi pasă că n-o să am ce mânca vreo câteva zile la rând, pe urmă știu că se-ntoarce roata. Doar să nu mor. Doar de asta mi-e frică, în jurul meu umblă numa' nebuni, noroc că n-au pistoale, s-ar ciurui între ei cât ai zice pâs și s-ar umple strada de hoituri, au în schimb șișuri și bricege care te pot face ciur la fel de ușor. Mai ales că au îndemânare de mici, din asta trăiesc, li s-a dus faima.

Dar și eu sunt bun. De gură și de ce mai vrei. Îmi taie drumul doi, trei dintre ei, dar dacă văd că nu-mi tremură curul și mă țin pe calea mea, se dau la o parte, nu chiar cu respect, dar orișicât. S-or gândi că am cine știe ce puteri. Sau sunt neam cu cutare. Sau fac parte din gașca cutare, de care până și ei țin cont, cu toate șișurile lor.

Iar eu îmi văd de misiune. Habar n-au ăi care-mi ațin calea că misiunea mea o să se-ntoarcă împotriva lor. Doar s-o duc la îndeplinire. Cât de prăpădit par, mă duce capul să duc o veste. Nu mă poate opri nimeni, în zadar m-ar buzunări, n-am nimic scris la mine, totu' e-n cap. Ăsta-i șpilu'. Spui cui trebuie, care mă așteaptă sau nu, dar de obicei mă așteaptă. Și pe urmă se declanșează nebunia. Tabere care se-nfruntă între ele, uneori se și măcelăresc. Eu nu sunt niciodată de față la înfruntare. Mi se spune mereu, după ce-mi livrez mesajul, să dispar. Doar cel care-a primit mesajul știe ce-nvârteam prin locul ăla, ăilalți întreabă degeaba ce dracu-am căutat. Asta mă ajută să transmit mai multe mesaje la rând. În timp. Sunt sigur că într-o zi o să mi se-nfunde, cineva o să fie destul de isteț să facă legătura între ce spun și ce urmează și să-mi ia gâtul. Sau cel pe care îl avertizez să se teamă de ceva, întotdeauna din trecutul lui, și să-mi ia gâtul. Sper să nu mi se-ntâmple. Deocamdată supraviețuiesc.

Acum trebuia să ajung la un tip pe care-l mai văzusem stând la dreapta ăluia de-i duceam mesaje. Era mereu la dreapta lui, nu scotea o vorbă, doar privea cu ochi mici, rotunzi și atât de jucăuși, că parcă erau biluțe dintr-un joc pe care n-aveai cum să-l deprinzi vreodată. Ca argintul viu. Sigur înregistra tot ce se petrecea în jur. Nu mai văzusem asemenea ochi.

Mi se spusese că misiunea mea era să-i transmit lui mesajul. Adică șeful la dreapta căruia stătuse dispăruse, el

era acuma șeful. Nu mi-a spus nimeni unde era fostul șef, dar nu era greu să-mi dau seama și singur c-o mierlise și că e bine să nu-ntreb mai multe. M-am gândit o clipă că ăsta nou mă ține minte și nu-i bine, nu știu de ce sunt convins că ține minte toate chipurile care-i trecuseră vreodată prin față. Am vrut să nu mă duc. Am un presentiment că cine m-a mai văzut și-abia pe urmă a ajuns șef are o ranchiună împotriva tuturor și se poate sparge-n capul meu fără să am vreo vină. Dar nu puteam să nu mă duc, mi s-a spus. Asta-mi era soarta.

Am ajuns, precaut. Toate erau cum le știam. Doar că-n jurul casei omului, pe străduțele pietruite care se adunau din trei direcții în piațeta din față, în dreptul dughenelor de la care nu cumpăra nimeni altcineva decât oamenii străduței respective, erau trei jeepuri prăfuite, fiecare cu câte doi gealați în spatele parbrizelor. Sau mie mi se păreau gealați. Nu fuseseră acolo la vizitele mele de mai-nainte. M-am prefăcut că nu le bag în seamă și am mers mai departe pe aleea care sfârșea în casa omului. Nici nu cred că aș fi avut de ales. Praful ăla se așezase pe jeepuri în ultimele zile fără strop de ploaie, când bătuse vântul fără oprire, și-nsemna că stătuseră nemișcate în locurile alea toată vremea asta, păzind ceva. De parcă se așteptau la vreun atac. Să fie gata, la nevoie.

La poartă m-a întrebat unul unde merg, nici asta nu mi se mai întâmplase. I-am spus, mi-a arătat pe unde să intru și abia m-am ținut să-i spun că știu drumul. În curte, peste tot erau panouri mari rezemate de ziduri, cu scene din filme și flăcăi mușchiuloși își făceau de treabă printre ele. Nici asta nu mai văzusem. Asta însemna că omul care era acu' șef se ocupa cu locații de filmare pentru americanii care dăduseră năvală la noi să-și turneze filmele, pentru că era de zece ori mai ieftin decât prin alte părți. Măcar de formă, să ia ochii lumii, să ia mințile proștilor, știam că totul e o poveste să adoarmă lumea și altceva dedesubt.

Am intrat și am dat peste ochii-biluțe care jucau la fel în fundul capului. Ședea într-un fotoliu de piele cafenie și se uita la un teanc de fotografii uriașe aruncate pe măsuța de sticlă din fața sa. Scene din filme, aidoma celor de pe panourile din curte. Nu mai văzusem încăperea atât de luminată, deși nu ardea niciun bec. Draperiile fuseseră date jos și ferestrele enorme lăsau să pătrundă toată lumina nebună de-afară. În plus, vedeai

prin ele piațeta în întregime, cu începutul celor trei străduțe pietruite. Din unghiul ăla, nu se vedeau și jeepurile. Dar n-ar fi putut sosi nimeni, să te ia prin surprindere. Îl vedeai de departe. Un tip mai isteț decât cel la dreapta căruia stătuse. Nu era nimeni la dreapta lui, știa probabil că e periculos să ții unul lângă tine.

N-a scos o vorbă, cum nu făcuse nici în trecut. Nu i-am auzit vocea. Puteam crede că e mut. Dar știam că vorbește destul și la obiect, când e nevoie. Acum nu era nevoie. Doar ochii lui mi-au spus să-i dau drumul.

Nu era nevoie să-i spun cine sunt, știa. Nici cine mă trimisese, într-un fel oarecare fusese avertizat. Trebuia doar să-mi livrez mesajul. Pe ăsta era periculos să-l primească altfel decât prin viu grai. Doar așa nu rămâneau urme. Gândul ăsta m-a făcut să mă cutremur o clipă, să nu-i treacă prin cap să mă elimine, ca să șteargă chiar orice urmă. Mi-am zis că trebuie să știe c-o să mai aibă nevoie de unul cu experiență ca mine.

M-a ascultat fără să tresară. Înțelegea despre ce-i vorbeam, deși vorbele pe care le rosteam mi se păreau cam fără noimă, sigur erau cifrate. Părea să cadă pe gânduri, poate era doar o impresie. A dat doar din cap de vreo două ori. Tot fără o vorbă mi-a făcut un semn să ies. Am ieșit de-a-ndăratelea.

La ușă mă aștepta acu' unul dintre flăcăii care își făceau de treabă prin curte. Mi-a zis că mă conduce.

Știu drumul, am spus.

E mai bine să te-nsoțesc, a insistat.

Insistențele de felul ăstora mă pun mereu pe gânduri. N-aveam ce face. Doar să am grijă să-l las pe el în față, cel mult în dreptul meu, niciodată în spate. Unul în spatele tău poate fi periculos. A încercat o dată să rămână în urmă, nu m-am lăsat păcălit, a mustăcit. Credea că abia ieșisem din găoace.

Oricum, n-am ajuns la poartă. Flăcăul se întorsese spre mine, să-mi spună ceva și, atent să-l aud, n-am mai simțit pașii altuia din spate, care m-a izbit în ceafă de două ori. Prea târziu să mă las jos să nu mă izbească și a treia oară, aia a fost lovitura care m-a năucit. Stătea să-mi iasă un cuvânt din gură, care n-a mai ieșit. Am căzut și mi s-a lăsat brusc seara peste ochi. Acum mă gândesc că voia doar să mă amețească, dacă voia să mă omoare, lovea tare din prima, sau din a doua și-mi crăpa țeasta. Adică, există o șansă.

M-am trezit acum în camera asta fără nimic în ea. Nici măcar un prici. N-ajung la ferestruica de-o palmă, exact sub tavan, pe unde intră un strop de lumină. Sigur e la nivelul solului, dincolo de ea zăresc fire de iarbă. Sau mi se pare.

Nu e o închisoare. Așa că e de rău.

Nu sunt decât două variante într-o încăpere ca asta, fără măcar un prici: ori aicea mor și trebuie s-aștept să se întâmple; ori e doar o încăpere de trecere spre altceva. Sper să fie asta. Dar în amândouă cazurile am de așteptat.

Urmează postul.

Vladone

Să uita la mine convins că sunt omu' care să aștepta să fiu și-o să pun botu' la tot ce-mi spune el. N-avusesem treabă până atunci cu niciun transport, dă niciun fel, mă ocupasem cu altele, da' el îmi spunea că nu poți să-nțepenești într-o treabă câte zile ai, omu' să mai și schimbă, că lumea să schimbă și trebe să te adaptezi, și io dădeam din cap, dă parc-aș fi spus da, șefu', așa că era convins că sunt omu' lui.

Vorbea dă un transport care nu să mai putea face pă calea dinainte, când toate mergeau ceas, aia fusese futută, s-apucase un prost să-și întârzie plecarea la o partidă c-o parașută și cât îi morfolise el păsărica, polițaii prinseseră pontu' sau poate-l știau deja, crez io, oricum să-nființaseră la un popas și-l luaseră ca din oală când ajunsese. Două ore mai devreme, dacă trecea dă popas, nu-l mai prindea nici dracu'. L-au așteptat și-au eliberat toate fătucile înghesuite ca sardelele-n mașina lui. Din ce-mi spunea, îmi închipuiam cum începuseră să chirăie ca apucatele, fuseseră duse la un adăpost și luate la-ntrebări, nu să putea să nu dea vreuna nume și locuri care să-i ajute să prindă banda, omu' meu nu știa sau nici n-avea dă gând să-mi spună.

Mai important era că ăl dă fusese prins la popas ajunsese la pârnaie, dăduse degeaba din gură cu fel și fel dă alibiuri să scape, sigur acuma îl tăbăceau ca la carte să spună și ce-și amintea că supsese dă la mă-sa și-o să stea d-o să i să urască la mititica. Dă treaba asta îi durea în cur p-ăi dă-l trimiseseră cu transportu', grija lor era să șteargă mai repede toate urmele, că sigur omu' n-avea puterea să nu dea-n gât tot ce știa. Noroc că știa prafu' dă pă tobă. Da' uneori și prafu' dă pă tobă e primejdios, dacă să-ntâmplă să fie vrun polițist în stare să-l citească, așa cum ghicesc babele-n bobi. Da-ți venea să plângi că să distrusese o cale dă transport sigură, asta înțelegeam până și io.

Și mai aveau o grijă chiar mai urgentă, acuma trebuia făcut un alt transport, repede, să strânsese marfă dăstulă și era păcat să să piarză atâta bănet. Pă un drum complet nou, îl hotărâse șefu-ăl mare, cine-o fi, și dă

treaba asta cu transportu' trebuia să mă ocup io, io eram omu' potrivit, stabilise omu' cu care stăteam dă vorbă. Pen' că ăl dă trebuia să meargă și care știa drumu' și șpilu' și pă un' să să strecoare cu marfa căzuse la pat, i-au zis să lase tromboanele și să treacă la treabă, da' când să să ridice s-a prăbușit de-a binelea și-l țin cu perfuzii. Așa căzuse beleaua pă mine.

Pregătise totu' ca la carte. N-aveam dăcât să-mi iau pă mine țoalele bune, să arăt ca un domn dă firmă dă transport respectabilă și să mă urc la volan. Toată lumea mă știe dă as la volan.

Conduceam un microbuz dă toată frumusețea, un Fiat alb cu vreo cinșpe locuri, zece ocupate când am ajuns io cu fătuci tinerele, copile d-a dreptu', nici douăjde ani, cu câte-o valijoară burdușită cu țoale, abia reușisem să le-nghesui în compartmentu' dă bagaje, ce dracu' v-ați luat atâtea, fetelor, o să câștigați destul acolo să vă-nțoliți din cap în picioare, le zicea muierușca mai băbătie, spre treijde ani, cu un aer al dracu' dă afurisit încremenit pe figură, care să așeză pă primu' loc din față, dă parcă le-ar fi supravegheat. Da' bine făcea, nu voiam să am vo problemă. La ea erau și pașapoartele fătucilor speriate dă moarte că ies din țară prima oară-n altă lume, poate cumplită, chiar dacă cu covrigi în coadă, când m-a oprit un prost în uniformă să-mi spună că nu-mi merge stopu' din dreapta și m-a întrebat dacă am actele-n regulă, a aruncat un ochi și la ocupantele celor cinșpe locuri, îi luceau ochii la atâta frumusețe, a-ntrebat unde merg și le-a cerut și actele, deși n-avea niciun drept, da' io le-am spus să fie docile, n-aveam chef s-o-mbulinez din prima sută de kilometri. Erau în regulă actele, le-a scos din geantă guștерița. Ca un domn ce eram, la volan, cu cămașă cu cravată, nu mă băgăm dăcât la chestii de circulație, l-am întrebat numa' cât mai e pân' la vun service auto la care să-mi dreg stopu'. Îi înjuram în gând p-ăia care-mi garantaseră că Fiatu' e aproape nou-nouț, da' nu puteam risca să mă mai oprească alt prost, așa că am reparat stopu' în prima jumate de oră, convins c-o să recuperez io timpu' pierdut și p-ormă n-am mai avut probleme pân' la graniță.

Să făcuse noapte și fătucile moțăiau în scaune, am oprit la un popas, să mănânce și să se ușureze, îmi împuiaseră pân-atunci capu' câteva că fac pă ele, ș-am intrat în vorbă cu vo două ce păreau mai istețe, le sclipeau

ochii și crez că și mie, da' n-am apucat să aflu mai nimic, s-a băgat guștеrița ce le ținea pașapoartele, m-a tras deoparte, să nu-mi treacă prin cap ceva, zicea, trebe s-ajungă întregi unde trebe s-ajungă, n-am răbdat să n-o sictiresc, am păsărică dăstulă, cucoană, acasă, n-am nevoie și pă drum, i-am zis, las' că vă știu io pă voi, ăștia, mirosiți fofoloanca proaspătă de la o poștă și v-aruncați ca eretele, dă unde știi, cucoană, i-am zis, dă când mă cunoști mata? da' n-a apucat să-mi mai zică ceva, nici s-o trimit în mă-sa, cum îmi stătea pă limbă, ne-a întrerupt o brunețică cu păru' pân' la cur că ea vrea să plecăm mai repede, i se făcuse somn și spera să moțăie-n scaun și s-au întrerupt relațiile mele cordiale cu guștеrița.

La vreo două sute de kilometri după ce-am ajuns în Germania, mi s-a-ncheiat misiunea. Ne-așteptau într-un orășel pipernicit un tuciuriu d-al nostru ș-un malac negru ca noaptea, ras în cap, înalt cât muntele, cu umeri dă care atârnau chintale de mușchi, sigur fusese luptător MMA sau poate vun campion la box, nu mă pricep dăloc, nu vorbea românește, nu știu nici dacă vorbea vo limbă, nu i-am auzit gura.

Guștеrița tot dădea din plisc pă nemțește, n-a tăcut o clipă, le-o fi spus cum fusese drumu' sau naiba știe ce, ș-apoi toți trei au luat fătucile și-au dispărut într-o casă dintr-alea tipic nemțești, nu era treaba mea ce era acolo, hotel, pension, pușcărie, bordel, da' probabil nu era nimic ne-nregulă, casa era-ntr-o zonă bine circulată și dân toți oamenii ăia care treceau încolo ș-ncoace pă lângă noi nu s-a oprit unu' să să holbeze, așa că n-aveam nici io dă ce să-mi pun întrebări aiurea.

Mi-au zis, în schimb, c-ar fi bine să iau cu mine niște mușterii care se-ntorc degrabă în țară, nu vor să mai piarză vremea să să ducă la gară să ia trenu', care-i abia noaptea, avionu' nu intra-n discuție, că e prea scump. Asta-nțelegeam și io, mai ales că, peste toate, m-alegeam cu ceva euroi, nu era să-i duc pe daiboj, actele mașinii și-ale firmei de transport erau în regulă, speram să nu mă-ntrebe nimeni cum de traversez Europa c-o mașină aproape goală, chiar dacă bătea la ochi dă la o poștă că-i ceva necurat, mi-am zis că mă descurc io, sunt băiat deștept. Nu m-am obosit să-ntreb dacă mușteriii n-or să fie o problemă-n plus.

N-au fost pân toate țările alea pân care am trecut. Pân' la noi. S-a găsit să mă-ntrebe alt prost, nu dă vun

stop stricat, ci cum să chema firma dă la care am luat mușteriii. I-am zis că nu știu nemțește și-am uitat. I-am zis orașu' și pă unde era orașu' ăsta, crezând că-l dau gata. El o ținea una și bună că trebe să-i arăt vun act dă la firma aia sau mușteriii să-i arate vun bilet și-aicea s-au încurcat toate. Noroc că oamenii aveau măcar pașapoartele-n regulă, altfel îi sălta și pă ei.

Ca pă mine. Cică fac transport ilegal și nu-i în regulă. N-am actele firmei care m-a trimis și nu e-n regulă. Sunt bun d-o amendă babană, ziceau, mi se duceau pă apa Sâmbetei toți euroii câștigați, mă gândeam io. Iar la telefonu' firmei mele dă transport nu răspundea nimeni, să verifice ce le spusesem io, ș-asta nu era în regulă, mai ziceau. Dacă totu' e-o poveste? Cum să fie o poveste? Mai uitați-vă pă actele mașinii, insistam io, deși știam că la telefonu' ăla n-avea cum să răspundă nimeni în veci. Da' trebuia să le spun ceva. Da' mai împuțită era ideea să mă poprească puțin până lămurim lucrurile. Sigur albisem, da' m-aș fi certat degeaba cu ei. Am început să negociez.

Nu e bine să negociezi cu poliția, îndată intră la idei. Mergem la București, ziceam, și rezolvăm acolo. Să uitau unu' la altu', erau doi, știam că n-au cum să meargă cu mine, fiecare județ cu oamenii lui, da' nu mi-a mers, nu știam cine știe ce dedesubturi, poate vrunu' din ei era detașat, poate avea altă treabă la București și io-l duceam pă d-a moaca, i-am auzit zicând bine, mergem, unu' a rămas și-unu' a urcat lângă mine, ăl la care rămăseseră actele mele, pă care și le-a îndesat în buzunaru' gecii dă polițist, dă-i bătaie, a mai zis.

Tot drumu' n-a scos o vorbă, dă parcă-și pierduse limba, degeaba încercam io să înjgheb o conversație, noroc că n-aveam mai mult d-o sută dă kilometri dă făcut, mă opriseră aproape dă Capitală. Iar acolo mi-a zis pă unde să merg și m-am trezit oprit d-o patrulă care semnaliza în draci, o anunțaseră fără doar și poate ș-aici s-a cam rupt firu', după ce le-au dat drumu' mușteriilor care-ncontro. Cu mine aveau ce-aveau.

Am mers la sediu' firmei, care chiar exista, o autogară-nghesuită-ntre trei blocuri negre de ploi, dă pă vremea lu' Pazvante, da' mașina mea nu era-n actele lor, nu avuseseră vreodată Fiaturi, numa' Forduri, și nici dă mine nu-și amintea vrunu', așa că nu mai aveam vorbe, mă căpăciseră.

Și la sediu' nu știu cărei secții de poliție am dat peste polițistu' tinerel care-njura ca la ușa cortului. Sau el a dat peste mine. Nu trecuse nici juma' dă an dă când îmi spusese să-mi bag mințile-n cap, dacă nu vreau să mă priponească d-a binelea. N-avea rost să mă gândesc la fleacul pă care-l făcusem atunci, acuma chiar era treabă groasă.

— N-ai vrut să te cumințești, în pula mea! a zis.

Ce să-i răspund?

Don Paul

Îi zisesem să se ocupe de omul care-ncurcă treaba, nu era nevoie să-i spun mai mult. El știa cum îi ia gâtul, era treaba lui, în fișa postului, să zic așa. Și pe urmă îmi ieșise din minte, atent la alte daravele. Ca după cinci zile să mă trezesc că mă sună un prost, nu-l auzisem și nu-l văzusem în viața mea, și să-mi spună că i-ar fi zis Vladone să-mi zică cum că-i treaba făcută. Pe loc n-am avut glas de furie.

— Alo? Mai ești pe fir, nene? am auzit.

— De unde mama dracului ai telefonul ăsta? am strigat.

— Mi l-a dat Vladone, a zis, mi-a spus să te sun și să-ți zic…

— Adică ți-a dat tâmpitul ăla telefonul meu și ți-a zis să mă suni? am zbierat eu.

Nu mi se mai întâmplase ca vreun bou să dea telefonul meu altui bou, care să mă sune așa, tam-nisam, să-mi comunice dracu' știe ce voia el! Așa se duce țara asta de râpă, cu idioți d-ăștia fără minte care dau telefonul meu în dreapta și-n stânga și-ntr-o zi ajunge la vreun ciripitor la poliție, dacă n-a ajuns deja și mă trezesc că degeaba-mi mai schimb eu telefoanele la o săptămână, sunt înregistrat și vine și vreun dobitoc de poteraș după mine când nu mă aștept. Deși mă aștept tot timpul.

Sigur eram roșu de furie.

— Așa a zis, nene. Și să-ți spun că s-a făcut treaba.

— Ce treabă?

— Parcă nu știi! Omu' nu mai e.

— Și tu cine ești?

— Doru. Lucrez cu Vladone.

N-am mai răbdat. I-am închis telefonu-n nas și-am zbierat la ăi din jur:

— Unde dracu' e pămpălăul ăla de Vladone?

Eram convins că nici măcar nu făcuse ce-i spusesem, doar dăduse ordinul mai departe vreunui mucos dornic să promoveze, fără să m-anunțe, să facă ăla ce voiam eu să se facă cu cea mai mare discreție. Se puturoșise sau îl apucaseră grețurile. Un bulangiu căruia nu i-a cârpit

nimeni la timp câteva palme să-și bage mințile în scăfârlie.

Nu era să le explic de ce-l caut.

Acum nici nu mai eram convins că omul care trebuia să dispară chiar dispăruse. Și mă mai trezeam că-mi încurcă daravelile mai departe și mă trezesc că-s bun de plată. Generalul nu iartă ș-odată îmi cere să dau socoteală.

Am mai zbierat o dată la ei, când am văzut că habar n-aveau unde-i idiotul ăla să-l iau la refec și se dădeau și nesimțiți și nu erau în stare să-mi afle pe loc ca până atuncea. Apoi și-a amintit unul că e-n Germania.

— Cum în Germania? am zbierat din nou.

Aproape că rămăsesem fără glas.

— E-n Germania, cu noul transport.

— Nu era treaba lui.

— Da' s-a-mbolnăvit Fluieraș și l-am trimis peste noapte, că nu era timp să așteptăm să se facă bine.

— Nu era timp să așteptăm să se facă bine, am repetat eu vorbele idioate.

— Da, șefu'.

— Io chiar sunt înconjurat de idioți? Ați devenit idioți peste noapte? Sau ați fost idioți de la-nceput și nu m-am prins io și-s mai idiot ca voi?

— Cum zici, șefu'.

— Cum zic, ce?

— Că n-am fost idioți.

— Da' sunteți acuma.

— Nu suntem.

— Ș-atunci, cum paștele mamii voastre de cretini îl trimiteți pe Vladone cu transportul ăla, care e ultraurgent și ultradelicat, când ăsta n-a mai făcut niciodată vreunu'?

— Era ultraurgent, cum spui, șefu'!

— Și nu putea să-mi zică nimeni de schimbare, c-a intervenit o nedorită și că vreți să-l trimiteți pe boul ăla?

— Am încercat, șefu'.

— Și io eram în lună.

— Nu, șefu', o călăreai pe Simona, pardon de expresie, și n-ai răspuns o oră și dac-am văzut că nu dai niciun semn după atâtea mesaje, ne-am grăbit.

— Și nu găseați altul decât pe boul ăla.

— Ziceai că nu-i bou.

— Nu-i bou în chestiile lui, să dea-n cap unuia, sau să-i ia maul, dar nu să ducă zece curve la produs! Astea

chirăie tot timpul, vor să se pișe când ți-e lumea mai dragă, cască ochii pe geam la lumea nouă și vor să se dea jos să pipăie ce văd. Probleme, dom' le! Probleme cu carul! Mă mir că încă n-am aflat că l-au găbjit nemțălăii care stau cu ochii pe noi de data trecută, când am scăpat ca prin urechile acului.

— Acu' sigur stăteau cu ochii pe Floricel și n-a mai fost el. Le-am tras clapa.

— I-ați spus măcar de ce să se ferească?

— A zis că știe.

— Știe. De unde dracu' să știe bou' ăsta? Că doar nu i-o fi spus Floricel! Ăla e tăcut ca noaptea. Voi sunteți chiar idioți?! M-am înconjurat de-o grămadă de idioți! Și-o să ajungem toți la pârnaie să ne fută-n cur cum vor unii și alții!

— N-ajungem, șefu'.

— N-ajungem.

— Sigur n-ajungem. Fetele sunt de ieri seară în Germania, la loc sigur, nu s-a-ntâmplat nimic rău, am primit semn astă-noapte.

— Și nu puteai să-mi spui de la-nceput?

— M-ai lăsat?

— Și idiotul ăla de Vladone unde e? S-a dus și el la curve? Cum de nu s-a-ntors?

Fleancă

S-ar putea să nu fie asta o țară ca lumea, nici măcar orașu' ăsta unu' ca lumea, altfel nu prea înțeleg cum se împart atât de aiurea treburile între unii și alții și reușesc unii să-și tragă toate gagicile mișto, după ce mai au și mașini de bubuie strada și, dacă vor, aruncă cu biștarii-n dreapta și stânga de parc-ar avea un izvor nesecat în buzunarele lor de clovni.

I-am zis asta într-o zi lui Puricel și tot ce mi-a răspuns, târziu de tot, că începusem să cred că a surzit ori îl doare-n cur de ce-mi trece mie prin minte, a fost:

— Mai ține-ți fleanca!

Mie, Fleancă, să-mi zică să-mi tacă fleanca!

Cu asta m-a-ncuiat, nu știam dacă îi era indiferent ce spusesem, îl deranjam din gândurile lui, sau voia să-mi zică-nfelu' lui delicat că bat iar câmpii sau să-mi atragă atenția că stârnesc norii cu vorbele mele și mă poate paște vreo primjedie. Da' n-am mai insistat să aflu, pen' că exact atunci s-a auzit la radio o melodie care mă face să mă topesc și să mă preling ca o înghețată în cornet ținut prea mult în mână și fleșcăit.

Întotdeauna Puricel are cu el un aparat de radio cât o palmă, că ne plimbăm sau stăm locului, când are vreo treabă și-i sunt mâinile ocupate, îl atârnă de gât cu o curelușă roșie, să nu-l deoache vreuna, ca negroteii de pân America, și ascultă, întotdeauna aparatu' zumzăie, numai muzică, nimic altceva, uneori intră paraziți, o dată au fost paraziți ca la balamuc, un sfert de ceas, da' Puricel mișcă niște butoane și aparatu-și revine iar la muzică, cum se trezesc vreunii să trăncăne fel și fel de căcaturi, să dea știri sau să ne spună cum stăm cu bursa sau cu vremea, sau să asculte la telefon aiurelile pe care le zic unii și alții despre o temă anunțată ca majoră, schimbă postu'. Așa am aflat că sunt o grămadă de posturi care-și fac reclamă ca la balamuc, că numai la ei găsești cea mai bună muzică, sau muzica tinereții tale, cele mai tari hituri, cele mai bune știri, cele mai prompte comentarii, nici nu s-a răcit bine mortu' cine știe unde și ei sunt în stare să desfacă firu-n o sută șapteșpatru și să-ți spună cin-a băgat cuțit-n ăla, cine-i crede!?

D-aia Puricel caută numai muzică și muzică, am ajuns să cunosc toate noutățile de când umblu cu el. Nu e rău. Dacă e să amețesc vreo gagică nouă, îi torn îndată niște vorbe simțite despre cutare hit abia apărut și care presupun că i-a plăcut sau pe care sigur o să vrea să-l asculte să nu mai cadă de toantă și ea pleacă urechea și-atunci știu c-am prins-o în plasă, de mine depinde s-o mai înfășor meșteșugit în vorbe și să se trezească abia după ce i-am tras-o, când se-ntinde ca o mâță și probabil se-ntreabă cum dracu' a ajuns în patu' meu. Am întâlnit puține cărora să le fi părut rău, să-și ridice repede chiloții și să se care zicându-mi că au niște treburi de care uitaseră și care nu suferă amânare. Aiurea! Niciuna n-are nicio treabă și-n sinea lor abia așteptau să și-o tragă, da' așa se-ntâmplă și le apucă pe unele să fie mironosițe, nici nu merită să-ți mai bați capu' cu ele.

Da' tot nu-nțeleg pasiunea asta a lui Puricel pentru radio, putea să-și ia un smartphone ca toată lumea, să-l țină pe ăla atârnat de curelușă, nu mai spun că la ăla mai putea căuta și altceva decât muzică sau dacă voia vrunu' să dea de el, îl găsea ușor, nu să bată orașu-n speranța că li se-ntâlnesc drumurile. Puricel însă a țâțâit de câteva ori, n-a spus decât:

Nu ține, frate!,

trebuia să pricep singur de ce nu vrea smartphone-u', m-am gândit vreo două zile și p-ormă mi-a căzut fisa că aparatu' ăla de radio are baterie care-l ține o lună, nu ca telefonu', să-l pui la încărcat și să-l mai uiți pe undeva, deștept băiat. Și mai p-ormă m-am prins că Puricel avea și smartphone, doar că nu-l suna nimeni, pentru că nu-și dăduse numărु' nimănui, el știa de ce.

Umblam cu Puricel de colo-colo să mai vedem lumea, s-auzim una-alta, n-am ce face acasă, mă plictisesc. Înainte să plec, urc mereu în apartamentu' bătrânilor, două etaje mai sus de parter, unde stau io, îmi tot zic babacii să le fac piața sau să le aduc hapuri de la farmacie sau mă-ntreabă dac-am făcut treburile astea în ziua dinainte, găsesc ei ceva să-mi spună că n-am făcut, deci sunt în viață, vioi și cârcotași, constat io, m-apucă dracii că-mi cer mereu una ș-alta, ies trântind ușa după mine, da' mai înainte nu uit să le strig că n-au ajuns atât de boșorogi ca cutare ori cutare și înșirui nume de prin vecini după care ei sunt morți, nu-i înghit neam și care abia-și mișcă fundu' pân' la baie, nu ca ei, da' niciodată n-

apuc să le strig toate astea pân' la capăt că aud zbieretele unuia dintre ei, când unu', când altu', parcă și-ar fi împărțit zilele în care să mă ia la rost:

— D'aia te-am făcut, să ne tratezi ca pe nemernici?

De obicei rămân o clipă nemișcat, după ce-am trântit ușa-n urma mea, convins că dacă-l aud pe unu' dintre ei lucrurile sunt în regulă, n-au nici pe dracu' și pot să mă car în drumurile mele și p-ormă mă grăbesc să cobor scările blocului, jegoase d-un secol și puțind a pișat vechi.

La colțu' străzii mă așteaptă Puricel și umblăm să vedem mersu' lumii, pân' se-ntunecă bine și trebe să-mi iau slujba în primire. Îmi place să-l aud pe Puricel cum se minunează de fiecare dată ce norocos sunt că am o slujbă.

— Ei, căcat, zic eu.

— Habar n-ai, repetă el.

— Ce mare brânză, recepționer la un hotel de căcat.

— Ei las' că știi tu, nu-i doar atât.

Știu. Nu-i doar atât. Mulți ar plăti să-mi ia locu'.

— Îi treci în catastif p-ăi care vin, mai zice, că ai scris frumos, te lăuda mereu profa la școală.

— Nu pe toți îi scriu.

— Tu știi. Și mai duci câte-un bagaj, te-alegi cu parai. Vezi lume, asculți lume, afli ce se mai întâmplă.

— Asta așa-i.

— Noroc că ești pretenaru' meu.

Îl bat pe umăr a încurajare, să nu se vadă că mă dă gata mereu zicându-mi pretenaru'. Mare chestie să știi că poți ieși pe stradă cu unu' ca el și să-i vorbești câte-n lună și-n stele, fără să te judece, adică să te bazezi pe el! Nimic nu se compară pe lumea asta cu bazarea.

În timpu' ăsta, el, mândru, își mai trece de câteva ori mâna prin părul țepos, mereu îmi amintește că e tuns *tomahawk,* adică ras la tâmple și lăsată o creastă în creștet, dar nu chiar atât de mare și subțire și dată cu gel ca a lui Nainggolan, de la Roma, Puricel e mort după fotbal și mort după Nainggolan, da' zice că n-o să-și lase vreodată o creastă atât de mare ca a ăluia. Mereu îmi spune asta când ne oprim să băgăm în noi hotdogi și să bem coca-cola din sticle de plastic pe care p-ormă le vârâm în buzunare, să ni le umfle, să dăm gata gagicile care, zice el, dacă se uită la noi, sigur or să creadă că e mândrețea noastră de cocoșei trezită la frumusețea lor.

Ce mă dă gata când umblu de colo-colo cu Puricel e lumea asta-n care se-mpart toate aiurea. Mă uit, bag la

cap și rămân țuț. Întâi, e multă plictiseală, frate. Și p-ormă, ca să scapi de plictiseală, faci una și alta și deodată, ca printr-o vrajă, lumea se-mparte-n ăia și ăilalți și dacă nimerești în tabăra prăpădită, sau ai fost în ea de la început, nu poți decât să jinduiești și să-ți curgă balele după aialaltă și mori cu oful. Și nu se poate să nu vezi cum se-mpart toate și cum tabăra pe care-o jinduiești e plină de ștoarfe bogate, pămpălăi și pipițe, da' și șmecheri care se cred regii șoselelor, se dau jos din merțane fițoase cu pantalonii lor mulați din piele cenușie și pantofi din piele de crocodil, neapărat cu toc, nu'ș cum se face că mai toți ăștia sunt niște pirpirii, aproape aschimodii, da' după ce s-au dat jos din frumusețile alea, odată și-au trecut mâna cu degetele sclipind de inele aurite prin păr și-și mai scutură capul pe spate și se și grăbesc băieții ca mine cărora le curg balele după tot ce are el să-i ducă mașina în parcare și să-l invite la bar unde-l așteaptă deja cocteilul preferat, zău mi se face scârbă. Și crezi că nu-ncep s-atârne-n jur curviștinele, care de care să i-o sugă mai repede, doar-doar s-o alege cu niscai euroi? Da' io vorbesc, io ascult, Puricel e cu urechea la radiou' lui, nu la mine. Parcă-mi pasă!

Da' mai sunt mironosițe cu fuste lungi înflorate și flăcăi care-aduc cu hipioții, bărbi și plete încâlcite de nespălare, cântă la chitarele agățate de gât cu curele late să nu le piardă după ce-și pierd mințile trăgând pe nas cocaină sau mai știu io ce, pân-uită cu cine mai voiau să și-o tragă, cum am văzut în niște filme de pe vremea când babacu' era tânăr ca mine.

De parcă nu s-ar schimba nimic în lume sau toate reapar dup-o vreme, doar să ai răbdare să aștepți să revină, mai ales dacă ți-a plăcut momentu' pe care-l aștepți să revină, numa' că-ntre timp s-a scurs viața și dacă-ntâmplător mai ești pe lumea asta, nimic nu mai e pentru tine cum era pe vremuri și să zici mersi dacă nu te-ai acrit ca o zarzăre de aruncat în ciorbă.

Așa am început să mă prind că-n orașu' ăsta nimeni nu e doar un lucru sau altu' și n-ai pe cine să te mai bazezi, nu mai găsești bărbați cu cojones, au acolo niște biete măsline de-și permit să susțină azi ce-au urât ieri, doar să mai rămână la masă și la chiolhanu' care de mult nu mai e pentru ei.

Da' mă gândesc că tu ești jurnalist și le știi pă toate astea la fel de bine ca mine, n-ar trebui să-ți împui io

capu' cu ce-am văzut și tu știi deja, chiar nu-nțeleg ce-oi fi crezând că afli de la mine. Ce fel de ziarist ai fi dacă n-ai ști povestea? O să-mi spui că ai dat peste ea de-o sută de ori și io o să-ți răspund că nicio poveste nu seamănă cu alta, chiar dacă de departe par cam tot una. Și-o să-ți mai răspund că una e să le trăiești și alta să le asculți. Da-n fine, să-i dau drumu' mai departe, dacă tot m-am apucat.

Am ieșit din Penitenciarul Jilava în 2015, stătusem un an, poate o lună peste, da' știi că acolo o lună se-ntinde cât o viață, într-o lună poți să-ți pierzi toată mândria, să-ți facă un tâmpit curu' ferfeniță, să te pună să i-o sugi pân-ți borăști mațele, s-ajungi să-ți juri c-o să te dai peste cap să nu mai intri acolo și să-i faci p-ăia care te-au trimis să-și urască fiecare din zilele pe care le mai au pentru ce ți-au făcut. Da' p-ormă, după ce ieși, te mai potolești sau te potolești de-a binelea cu gândurile astea, mai ales dacă vezi ce-am văzut io.

Adică am ieșit ș-am dat peste altă țară. Complet altă țară. Și alt oraș. Poate nu erau atât de diferite, da' erau diferite pentru unu' ca mine. Adică eram tânăr, voiam o slujbă, voiam una ș-alta, voiam și câte-o păsărică, noroc că aveam casa mea unde să le-o trag pân' să leșine de plăcere. Da' cică eram însemnat. Nu ciumat, însemnat numa', că fusesem unde fusesem, însemnat pe viață, și-ntorceau spatele toți pă unde mă duceam să le spun că vreau de muncă. Ce știi? Pă unde-ai mai lucrat? De unde vii? De ce te-au ținut la mititica? Crezi c-avem ceva pentru d-ăștia ca tine? Adică d-ăștia ca mine, cum? Nu-mi răspundea nimeni.

Ș-așa c-a trebuit s-apelez la Marin Vidrașcu, zis și CapMare. Da' Puricel mi-a zis să nu-i zic vreodată CapMare, c-o să dea cu mine de pământ, cât mă dau io de forțos, și-o să mă toace de n-o să mai știu de mine. Puricel e tobă de informații despre toți ăi de pot ajuta. El știa pe unu' care-l știa pe Vidrașcu, îl văzuse de `jdemii de ori pe CapMare, da' nu schimbase vro vorbă cu el în afară de bună ziua, i-a spus ăluia de mine și ăla i-a vorbit lu' CapMare, care s-a-ntâmplat să aibă nevoie de oameni și m-a chemat într-o zi la el. Asta-nseamnă să fii prieten și d-asta-l prețuiesc pe Puricel și mi-aș pune pielea-n frigare pentru el. Așa am ajuns schimbu' lu' Puricel, adică stăm la recepția lu' *Ramses,* unu' ziua, altu' noaptea, și mai e unu' mai puriu care vine când vrea el, ne anunță din timp sau vine peste noi și ne spune să ne cărăm, că rămâne el,

și m-am prins că de fiecare dată când vine el se-ntâmplă ceva la *Ramses,* vin niște gorobeți stilați, cu merțane cu ferestre negre, odată n-apucasem să mă car și ei sosiseră și i-am auzit vorbind în alte limbi, ceva cu multe *s*-uri, sigur se-ntâmpla ceva important despre care trebuia să-mi țin gura, nu era nevoie să-mi spuie careva.

Și când vine să ne schimbe nenea ăla, io și Puricel ne plimbăm de nebuni pe străzi.

Când m-am dus la CapMare eram într-una din zilele mele cele mai groaznice, mi se părea că lumea s-a-mpuțit rău de tot, mi se făcuse greață și eram convins că mai am preț d-un hop, atâtica, și m-apuc iar de furat și iar ajung la Jilava și iar trebe' să mă lupt cu cine știe ce jigodie de țigan să nu mi-o bage-n cur. CapMare, interzis să-i zic neam CapMare, da' nu mă-mpiedica nimeni să nu mă gândesc la el ca la un cap mare, mai ales că nu mai văzusem de când mă știam o căpățână atât de enormă, ca de bivol, pleșuvă, strălucitoare, cu două urechi parcă antene de satelit, cum văzusem la televizor. Nici n-a fost nevoie să-i spun prin câte trecusem. M-a întrebat doar:

— Ești leal?

Ce să-i răspund?

O fi crezut că nu știu cuvântul, a repetat:

— Ești leal? Adică loial?

Știam cuvântu', nu era nevoie să mi-l traducă. Știam și ce-nseamnă. Doar că nu-l mai auzisem de-o grămadă de vreme, nici nu mai știu dacă-l auzisem sau doar îl citisem. Mă gândeam dacă mă testează sau vrea doar să mă impresioneze și mi-am zis că mai bine-mi țin pliscu', orice răspund, pot s-o dau în bară.

Am dat însă din cap că da și mi-a scăpat:

— Cum să zic altfel?

A pufnit în râs.

— Îți merge mintea. Ești isteț.

Mi-a spus că are un post pentru mine, recepționer pentru hotelu' lui. Îl apucasem pe Dumnezeu d-un picior, mă gândeam.

S-a holbat la mine, îndoit de la brâu, de parcă se aștepta să vadă cum mă pătrund vorbele pe care mi le spunea:

O să mai faci câte-o treabă pentru mine, din când în când.

Fac!

Ș-asta a fost tot, am intrat în rându' lumii. Aveam de-acuma un loc al meu, nu câștigam mare brânză, da' orișicât, trebuia doar să-mi folosesc capu'. Adică, întâi trebuia să casc bine ochii la ce era pân jur, să mă lipesc de ceva, să intru sub pielea cuiva, să nu calc vreo bătătură care se revoltă de durere și sare să-mi ia gâtu' și mai ales să nu m-aleg cu vun pocinog, și, doi, să nu mai dau vreodată nas în nas cu poliția. Chestia asta a doua n-a fost mare lucru. Da' la prima chiar am avut de furcă și-am ajuns pe muchia prăpastiei. N-a trecut mult să mă prind că roiau în juru' lu' CapMare muierești sexy numa' bune de dus în pat și-o grămadă de gagii îmbrăcați ca șefii, care sigur învârteau afaceri necurate. Nu mă gândeam că e un gangster. Și chiar dacă era, nu-mi păsa.

O să-ți spun mai încolo.

Oricum, pân-acuma nu mi-a cerut să fac nimic special pentru el.

Da-ntâi, cum am ajuns cu Puricel aicișa. Mare e grădina!

Mergeam cu Puricel care avea atârnat de gât aparatu' ăla de radio de-o palmă ș-ascultam muzică, mă gândeam la ale mele și-odată parcă era altceva, m-am oprit în loc și l-am întrebat:

— Tu faci așa?

— Îhî, a zis.

Mă uitam la el belaliu.

— Ia mai fă!

A repetat, parcă și mai mișto.

— Ăsta-i *beatbox,* nene! am strigat. De când ai învățat?

— Mă tot antrenez, a zis.

Nu-mi venea să cred. Auzeam toate zgomotele pământului, tobe, trompete, corzi, naiba știe ce mai imita în ritm susținut cu buzele, cu limba, din gâtlej, instrument după instrument sau amestecate, încălecându-le, mai băga câte-o vorbă, îi ieșeau toate sunetele alea cu o ușurință care mă speria, mă uitam la el ca la altă arătare și l-am întrebat:

— De când faci asta?

— Ohoo, a fost tot ce mi-a spus.

Da' și-a dat seama și el că prea mă lasă-n ceață și mi-a zis repede că de câțiva ani, c-a urmărit pe *YouTube* sute de concerte, că există un campionat mondial de *beatboxing,* c-au fost concerte și concursuri și la noi, cu

caru', c-a fost ș-un campionat de-al nostru, acu' vro cinci ani și campion e Vlood, adică Vlad Rotaru și i-am spus să oprească morișca, să scoț și io două vorbe, nu-l mai auzisem niciodată pe Puricel vorbind atâta, nu știam de ce să mă minunez sau să mă sperii mai întâi, că vorbește fără șir sau că scoate sunetele alea care mă dădeau pe spate.

I-am zis:

— Da' pe Cosmin Agache sau Bogdan Branc sau unu' Beniamin Dumbrăvan, parcă, îi știi?

P-ăștia îi văzusem la televizor la emisiunile alea ale ProTV-ului, niște puști care apăruseră în ultimii ani la *Românii au talent,* nu știu cum de le reținusem numele, da' nu credeam că Puricel e omu' care să se uite la televizor.

— Ohoo! a spus el, revenind la răspunsurile în doi peri.

Mă gândeam că Puricel era talentat al naibii și mi-a fulgerat prin scăfârlie că trebe să fac și io ceva pentru el și-am zis:

— Trebe să mergi la preselecții, nene!

— La ce să merg?

I-am explicat că tocmai văzusem un anunț că exact în hotelu' lu' CapMare o să fie o preselecție pentru *Românii au talent* și nu se poa' să nu se-nscrie.

— Unde-ai văzut tu anunțu' ăsta?

— Chiar în hotel!

— Și io cum nu l-am văzut?

— Nu mă-ntreba.

— În hotelu' lu' CapMare… s-a îndoit el. Adică se ocupă el de astea!

Mă îndoisem și io, că ce treabă are CapMare c-un concurs ca ăsta, el e cu curviștinele, cu băieții cu bani și fițe, cu drogurile și-o chestie d-asta apare ca nuca-n perete. Da' imediat mi-am zis că-l duce mintea pe CapMare, dacă tot are seară de seară spectacole cu o formație de chitariști la care se-nghesuie tinerimea ca la balamuc și-l umple de bani, de ce n-ar organiza și niște preselecții, capătă prestigiu, devine și mai cunoscut, se mai împacă cu vrunii care-s pe urmele lui și sigur se mai alege și c-un ban. Adică, curvele cu curvele și muzica cu muzica.

I-am spus toate astea lu' Puricel care căsca gura la mine, ne-ncrezător pân' la cer.

— Vino să vezi cu ochii tăi, am adus io argumentu' suprem.

Și după ce-a văzut, l-am înscris, că el se tot codea și i-am spus să nu-i mai țâțâie curu' că poate s-alege și c-un *golden buzz,* cum se mai întâmplase cu altu' care *beatboxa* ca el. Asta l-a convins.

Și uite c-au fost preselecțiile și-acuma stăm noi de vorbă. Nu l-ai fi văzut dacă nu eram io, da' nu mă dau deloc mare, e pretenaru' meu. Beton! Țâță de mâță!

Florinel

Femeia asta mi-a aruncat o privire din cele după care mă omor, gen cine mama naibii te crezi, să nu-mi faci pe plac? Și asta a fost tot.

O văzusem la *Ramses,* nu știu cine mă pusese să intru acolo, cred că încercam să dau de unul care se fofilase cu plata și mă gândeam că n-ar fi rău să-l atenționez să nu-ntindă coarda. De obicei evit să intru la *Ramses,* e plin de curve și șmecheri și unde-s ăștia sunt și o groază de ciripitori și polițiști sub acoperire. N-am chef să mă ginească, e destul să te vadă de două, trei ori într-un loc și nici nu știi când ai coada după tine sau intri într-o bază de date cu figuri mai mult sau mai puțin clare care au trecut prin locul ăla. Și pe urmă te-nhață când nu te-aștepți sau te cheamă să te-ntrebe de dracu' știe cine, dar mai mult să vadă de nu ești vreun prost căruia-i țâțâie fundul și se-apucă să povestească neîntrebat și ce ei habar n-au.

Abia intrasem și-am văzut-o în hol. Nu părea să fie de-a locului, dar cu femeile astea perverse n-ai cum să știi, am întrebat-o mai târziu și mi-a râs în nas, adică tu crezi că sunt dintr-alea? și după vorbele astea e clar că nu mai aveam cum să continui sau să mai întreb ceva. Nici nu mai știu dacă am dat de individul pe care-l căutam, cred că am întrebat de el și mă rugam să nu fie, ca să nu-mi mănânce timpul, cât îi aplicam corecția, grăbit să revin în hol cât încă mai era acolo minunăția de femeie. Ardeam s-o agăț. Sigur se vedea asta pe fața mea.

Am întrebat-o:

— Pot să vă ofer ceva de băut?

Chiar nu știam cum să intru-n vorbă mai repede.

— Am, a răspuns sec.

Îmi înțepenise mintea, nu știam cum să continui, s-a prins pe loc, isteață muiere, zâmbea și mi-a zis:

— Dar poți să iei loc.

Am răsuflat ușurat, voia și ea, drumul era pe jumătate făcut, sau mai mult de jumătate.

N-avea rost s-o întreb de ce acceptase. Sunt obișnuit să am efectul ăsta asupra femeilor. Dacă aș fi avut noroc să întâlnesc un regizor care să nu fie poponar, sigur aș fi

făcut filme. Aș fi ajuns ca Piersic. Mai ceva ca Piersic, ăsta-i bătrân deja, din alte vremi. Dar singurul regizor pe care l-am întâlnit și care mi-a și propus, voia să ne-nchidem întâi într-o cameră de hotel și asta nu suport, câtă vreme încă mai există femei pe lume. Așa că mai bine rămân fante de cartier, fără actorie și fără filme.

M-am trântit în fotoliul imens de lângă ea, care s-a lăsat cu mine, cu un fâsâit, până aproape de pardoseală. Ăsta-i alt motiv pentru care nu-mi place să intru la *Ramses,* au în hol niște fotolii atât de lăsate, că te afunzi cu totul, ca între plăpumi sau perne, unii sunt leșinați după senzația asta, dar pe mine mă enervează cumplit, dacă ești nevoit să te ridici brusc să scoți o armă sau să te aperi de un nepoftit sau s-o ștergi cât mai repede, neobservat, ai îmbulinat-o, îți ia o veșnicie până salți în picioare. Speram să nu fie nevoie să mă ridic brusc.

Înainte să deschid gura, a trecut o fetișcană din cele cu picioarele până-n gât și mi-a lăsat pe măsuța dintre mine și femeie un pahar cu un coctail colorat. Detest coctailurile, am vrut să-i spun să-l ducă altcuiva, mi-a anticipat spusele, mi-a făcut un semn și m-am uitat după privirea ei spre recepție, unde ședea Fleancă și ăsta mi-a făcut și el semn că e din partea casei. Adică a lui, îi știu zgârciți p-ăștia de la *Ramses.* Fleancă e omul cu care am copilărit, acuma are fiecare drumul lui, ne mai vorbim din când în când, m-am bucurat când am auzit că l-a numit CapMare la recepție.

— Nu ești de-al casei, mi-a zis femeia.

— În trecere, am spus.

— Ca și mine, a ținut să precizeze.

— De unde știi că nu-s de-al casei? am fost curios.

— Cocteilul ăsta ca al tău îl dau doar celor care nu-s de-ai casei, să-i amăgească. Ăilalți beau whisky sau votcă. Probabil botezată. Mi-a spus prietena pe care o aștept.

— Lucrează aici?

A confirmat din cap, în timp ce ducea la buze un pahar identic cu al meu. O clipă am fost tentat s-o imit, doar să mă uit fix la buzele ei cărnoase și extrem de roșii, dar îndată m-am gândit că puteam să mă uit și fără să sorb din cocteilul pe care-l detest. Plutesc în el fel și fel de culori dubioase.

— Mă duci până la Căminul Artei? m-a întrebat brusc. Sper că ai mașină.

— Am, am zis. Dar ziceai că aștepți o prietenă.

— Dacă n-a apărut până acum, înseamnă că e ocupată. Și-o să mai dureze, mi-a dat ea de înțeles.

Și pe urmă, văzând că scot portofelul să las niște parale pe măsuță, s-a grăbit să adauge, să fie lucrurile clare, că nu mă agăța ea:

— Nu trebuie să plătești pentru paharul meu, am făcut-o deja.

M-am ridicat cu greu din fotoliul fâsâitor. Era deja în picioare dintr-o mișcare, mai ușor decât mine, în toată splendoarea ei de femeie fatală. Așa o vedeam. Știa că așa o vedeam eu. Știa și că este.

— De ce la Căminul Artei? am întrebat.

— E o expoziție de haine și bijuterii. Vreau s-o văd.

Nu m-așteptam, mi-a căzut falca. Lumea în care mă învârt nici nu știe ce-i aia o expoziție.

— Stai mult? am continuat eu întrebările.

— Nu, cât văd ce e expus. Dacă mă aștepți sau intri cu mine, mergem pe urmă mai departe.

Am mers și m-am căptușit cu o femeie trăsnet, care-mi frige zilele. Îmi place. După ce mi-a spus că-i plăcuse de mine de cum am apărut pe ușa hotelului, eram convins c-o să urmeze o relație de durată. Eram curios și probabil se vedea pe mutra mea, n-am apucat s-o întreb, a spus:

— Nu agăț bărbați. Am ieșit dintr-o căsătorie nefericită. Nu vreau nicio altă căsătorie. Cel puțin nu deocamdată. Vreau să mă distrez.

La distracție mă pricep. Mi-a stat pe limbă să-i spun că nimerise bine, dar era și mai bine să descopere singură.

— Apropo, să-mi zici Sarah.

— Să-ți zic? Sau ăsta chiar e numele?

— Nu suport să faci mișto, e bine să știi.

Am dres-o cât am putut de repede:

— E un nume prea frumos ca să nu fie adevărat! am zis, convins că-i fac plăcere. Eu sunt Florinel. Ca Florin Piersic.

— Așa celebru?

— Nu, dar nici atât de bătrân.

Au urmat baruri, discoteci, spectacole, dans, drumuri la munte. Fac planuri cel mult pe câteva zile înainte, nu vreau să fiu împiedicat să mă văd cu ea și să-mi strice aranjamentul vreo afacere apărută pe nepusă masă, să mă trimită CapMare undeva, chestii d-astea. Înțelege. Și ea e femeie de afaceri, dar nu vrea să-mi spună ce învârte. Îmi

zice mereu să mai aștept, o să-mi spună la vremea potrivită. Nu insist, dar e clar că e plină de bani, adică chiar are o afacere, nu stă s-o întrețin io. Da' i place să cheltui cu ea, ca oricărei femei. Are propriul ei apartament și ne vedem la ea. Aproape zilnic. E grozavă la pat. Gătește grozav. E aproape ca o nevastă.

— Nu vreau să fiu o nevastă. Nu mă socoti așa.

— Ca o amantă, atunci? încerc eu.

— De ce trebuie să fiu ceva anume, ca la toată lumea? Nu pot pur și simplu să fiu?

Nu mă gândisem. Acționam cum învățasem. Ca restul lumii. Învățasem că femeile se-mpart în curve, amante și neveste. Ea îmi spune că mai e ceva, pentru care nu sunt pregătit.

Mă costă însă. Enorm. Rezervele mele s-au risipit incredibil de repede.

Când mi-a cerut o săptămână la Nisa și i-am spus să mai așteptăm, femeia mi-a aruncat o privire din cele după care mă omor, gen cine mama naibii te crezi, să nu-mi faci pe plac? Și asta a fost tot. Nu voiam să plece. Nu voiam să plec nici eu.

Am găsit soluția foarte repede. Primesc marfa la un preț pe care-l plătesc pe loc. CapMare e mulțumit. Într-o săptămână strâng banii la loc, iau altă marfă, dar nu mă grăbesc s-o distribui, mai aștept, le spun celor care-o mărunțesc și-o răspândesc pe străzi și pe unde mai știu ei că e criză. S-a mai întâmplat, n-au de ce să se sperie. Și că trebuie să dea de două ori mai mult. M-am gândit că cine e ahtiat, va scoate biștarii, chiar dacă strâmbă din nas. N-o să faci manifestație că s-a scumpit drogul. Ajungi și la zdup, și fără doză. Doar dealerii s-au rățoit, dar le-am spus că nu-i obligă nimeni să-mi ia marfa, piața e liberă, găsesc cumpărători, doar să dau de veste.

A mers.

N-am mai avut probleme cu banii vreo două săptămâni. Femeia e încântată.

Acuma, m-a chemat CapMare la el, de-asta-s din nou la *Ramses.* Are mai multe birouri, prin diferite cartiere din oraș, e prima oară când îl văd în ăsta. Mi se confirmă că omul are o legătură cu *Ramses,* cum nu voiam să cred. Mă luasem, de fapt, de fiecare dată când îl vedeam, după vorbele lui, că e doar în treacăt pe-aici. Ca și mine. E mai mare decât SculăMare, e peste el. E direct

omul lui Don Paul. Niciodată până acuma nu-mi fusese clară ierarhia.

Dar n-ai zice că e vreo mare sculă CapMare, ca să mă joc și eu cu vorbele. Sau iar e o treabă să ia mințile omului, să-l păcălească. Birouașul ăsta în care m-a chemat nu doar că arată de parcă ar fi o debara, sau camera portarului sau vreo chicinetă de chelneri, mic și-ntunecos, dar n-are nici pe departe înfățișarea de birou. Adică nu poți s-aduci pe nimeni aicea pentru o tranzacție, ți-ar râde parteneru-n nas. Adică văd doar o masă rudimentară, în spatele căreia CapMare șade pe un scaun de lemn ca toate scaunele, cred că dacă se ridică văd și vopseaua cojită, și o canapea îngustă lipită de un perete, pe care s-au înghesuit doi gealați. Bodyguarzii. CapMare umblă mereu cu doi bodyguarzi. Pe canapea nici nu-ncap și eu, așa că rămân în picioare.

Mă gândesc că sigur nu poate fi biroul lui CapMare, unul ca el n-are cum să nu se lăfăie în spațiu. Nici vreun bufet cu sticle nu există, ca în orice birou, așa că nu m-aștept să-mi ofere vreun pahar de ceva. Nici în fața lui nu e vreunul.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întreabă înainte să apuc să deschid eu gura, nedumerit.

— Adică?

— Doi dealeri au venit la mine și mi-au spus că le-ai cerut mai mult decât dădeau de obicei, așa, pur și simplu. Fără o explicație. Eu știu că n-am vorbit de vreo creștere a prețurilor. Mi-au mai spus că destui clienți străbat orașul pân-n marginea ailaltă și cumpără de-acolo, unde nu s-a schimbat nimic. Cu ăia mă înțelesesem să nu mișcăm niciun preț o vreme.

— Nu-nseamnă nimic chestia asta. Uneori drogații merg de la un cartier la altul, să testeze, m-am grăbit eu să spun. Sau au nevoie de mai mult.

Îl întrerupsesem. Nu-i plăcea. Nu spusese tot ce avea de spus. S-a răstit pe neașteptate:

— Tu ești prost? Sau mă prostești? Ți-am zis că n-a vorbit nimeni de-o creștere a prețurilor. Și ce spun eu, așa se face! Nu ies eu de căcănar cu ceilalți!

— Au de unde, am insistat.

— Bă, tu pe ce lume trăiești?!

Se înfuriase. Poate era mai bine să nu fi insistat, acuma nu știam cum să dau înapoi.

— Cum de ți-a venit ideea asta? a zis. Ordinea e ordine! Vai de mama ăluia care-o încalcă!

Chiar se înfuriase rău. Auzisem că nu e bine să-l înfurii pe CapMare, dă cu tine de pământ într-o clipă. Nu el, gealații care acum mă priveau impasibili de pe canapeaua îngustă.

— E-n regulă, frate, îi zic. Revin la prețul vechi.

S-a uitat mult la mine. Mă gândeam că nu auzise și eram pe punctul să repet.

— Cui îi zici tu frate? a zbierat. Am supt din același loc?

Mai bine tac, mi-am zis.

— Nu, îl aud spunând, după altă vreme.

Se gândise ce să-mi zică. Voia să mă impresioneze. Sau poate era greu de cap și asta însemna porecla lui.

— Nu, îl aud repetând. Ieși din afacere. Ieși de tot din afacere. Se mai ia vreun prost după tine și strică toată șandramaua.

— O să-ncerc să…

— N-o să-ncerci nimic! O să mă gândesc ce fac cu tine.

Deci nu-mi lua gâtul. Sau nu acuma.

N-avea rost să mă împotrivesc când cei doi gealați s-au ridicat de pe canapeaua îngustă care a scârțâit scurt. Ca un mieunat. Dacă mă împotrivesc îmi dau în cap sau îmi vâră șișul între coaste. Unul dintre ei e celebru pentru cuțitul pe care și-l ascute mereu când n-are ce face. O fi văzut asta prin filme. Exact ăla mă ține de-o mână. Parcă e o menghină.

Ieșim într-un culoar abia luminat, coborâm multe trepte, deschide o ușă de metal pe care stă scris că înăuntru ar fi extinctoare. Nu văd niciunul. Doar o lumină de veghe, probabil stă aprinsă tot timpul, nu știi când urmează ziua și când noaptea.

Mă întreb dacă o să mai ies de aici.

Vladone

Am de ales: le spun câte ceva și poate nu mă-nfundă rău, nu sper eu chiar la pleașca să mă lase liber; sau mă fac că nu știu mare lucru, îi trag în piept și poate scap. Și-ntr-o situație, și-n alta, mă aștept ca p-ormă afară să fie prăpăd, n-or să creadă-n ruptu' capului că n-am dat pă goarnă tot ce știam. Știu dăstule, așa că vor zice că-i bine să nu mai știu nimic, adică să-mi închidă gura definitiv. Vladone, băiete, poate mai ai vreme să te bucuri o noapte de fofoloanca nevestii! Da' n-am ajuns acolo, să nu gândim atât de frumos, mi se mai scoală și nu-i bine în hruba asta dă interogatorii.

Cred că-i mai bine s-o iau pă prima cale, să le spun câte ceva, poate-i îmbunez. Poate nici ei nu știu dăstule și habar n-au ce să-ntrebe.

Trec repede dă rutina primului interogatoriu, cu un tip plictisit, îi era gândul la altceva, nu la răspunsurile mele, nici măcar nu să leagă de ele. Ori nu-l interesează cât negru sub unghie și socotește că-și pierde vremea cu mine, că nu-s vrunul dintr-ăia grei, după înfundarea căruia să mai capete el o tresă, ori e incompetent. Să tot dau peste dintr-ăștia! Dacă merge și azi cum a fost ieri, mă și văd acasă. Pregătește-te, nevastă!

Calm, mai e destul până acolo.

Azi însă apare tinerelul ăla pă care nu dai doi bani. Pă mine mă sperie, el m-a-nfundat prima oară, e-n stare s-o facă și-acuma. Nici n-ai zice că urmărește ceva anume, să așază-n fața mea de parc-am fi prieteni dă taclale și zice dă-i drumu'.

Adică, dă-i drumu' cu totu', dă la-nceput, vreau să aud totu'.

— Am mai spus-o și ieri.

— Nu-i nimic, vreau să aud și io. Te deranjează-n pula mea, cumva?

— Cum să mă deranjeze?

Știu că nu-i bine să mă-mpotrivesc. Așa că-i dau drumu' cu toată povestea. Ascultă, din când în când mă întrerupe cu câte-o întrebare, nu-mi dau seama ce urmărește, sigur urmărește ceva, îi joacă ochii-n cap atât dă inteligent că nu-l pot prinde. Înjură ca la ușa cortului uneori, nu pă mine, ci așa, în general. Vorbește exact ca

noi, ăștia dă partea astălaltă a baricadei. Treaba asta mă deranjează, mă face să-mi pierd concentrarea.

Îi spun cum am fost trimis în Germania să duc niște oameni.

— Ce oameni?

— Femei.

— Multe?

— Vo zece.

— Ce să facă acolo?

— Dă un' să știu io? Or fi avut vun contract dă muncă. Sunt atâția care au.

— Și nu puteau pleca cu avionu' sau c-o cursă legală-n pula mea?

— Aveam și io acte pentru cursa mea. Cu altele, o fi fost mai scump.

— Corect! Nu mă gândisem. Da' un *low-cost* e-o mânuță de firfirici. Până și io-mi pot permite un bilet, doar să vreau.

— Nu le-am întrebat.

— Da' ai discutat cu ele. Știi că se duceau la muncă.

— La ce altceva să să ducă? Nu păreau să vrea distracții.

— Da' după cum le-ai văzut, că te-ai uitat la ele două zile de drum, corect?

— Corect.

— După cum le-ai văzut tu, zic, ce dracu' urmau să facă acolo?

— Întâi, sigur nu să duceau la munca câmpului. Nu păreau țărănci obișnuite cu culesul. Sigur nu să duceau nici la vreo măcelărie, erau prea delicate.

— Te-ai prins de asta.

— Cum să nu?! O fi tăiat vruna o găină la viața ei, da' sigur nu era-n stare să tranșeze bou', leșina la năvala de sânge.

— Să-mi fut una! Le-ai observat bine.

— Ce să fac atâtea ore de mers? Mă mai uit și io în oglindă. Să nu adorm. Să nu mă plictisesc cu gândurile mele. Să-mi clătesc ochii.

— Erau mișto.

— Cam erau.

— Și ce pula mea căutau niște gagici mișto-n Germania, nu găseau de lucru și-aici? Tu ce crezi?

— Poate nu găseau. Adică, sigur nu găseau. M-am gândit c-or să lucreze în croitorie. Sau ca vânzătoare.

— Croitorie…

— Nemții plătesc mai bine decât aici.

— Asta știu și io, bă, nu trebuie să-mi spui tu! Și ce-au făcut acolo?

— Habar n-am. Au intrat într-o casă mare, o hardughie de-a dreptu'.

— Vreun bordel.

— Nu știu. Nu cred. Erau mai multe firme, pe peretele ăla, scrise cu culori diferite, unele pe tablă, altele cu neon, da' nu știu nemțește, n-am înțeles ce scria.

— Știi să observi. Și n-ai întrebat pe nimeni, băga-mi-aș, să știi și tu un' se duc toate bunăciunile alea?

— Nu e treaba mea să întreb. Și nici n-aveam pe cine.

— Da' ce, se duceau acolo de capu' lor? Nu le-nsoțea nimeni? Că doar nu știau toate nemțește!

— Habar n-am dacă știau. N-au vorbit cu mine. Poate erau cu nasu' pă sus.

— Și însoțitoru'?

— Nu era niciun însoțitor. Era cu ele doar o femeie.

— Perfect! Însoțitoarea. Pe ea n-ai întrebat-o?

— O scârbă de femeie care n-a scos o vorbă tot drumu'. Doar butona în draci la un telefon mobil. Noroc că mașina are radio, îi mai dau drumu', după ce-mi întreb pasagerii, să nu-i deranjez. Ascultam muzică.

— Futu-i! Nasol drum.

— Chiar nasol.

— Pun pariu că la ea erau toate pașapoartele fătucilor. Sigur erau fătuci.

— Habar n-am. Da' să poate. De obicei, în grupuri d-astea e unu' care ține pașapoartele, merge mai repede dacă-i un control.

— Știi tu.

— Așa am auzit.

— Da' nu ți s-a-ntâmplat.

— Mi s-a mai întâmplat. Doar sunt șofer profesionist.

— Zici că erau fătuci.

— N-am zis.

— Da' erau tinerele, foarte tinerele.

— Așa-i.

— Deci niște puștoaice, nu femei în toată firea, să fi muncit la viața lor, nu găsesc ceva mai bun decât să se ducă-n Germania să se facă croitorese!

— Habar n-am.

— Păi, nu tu mi-ai zis?!

— Am făcut o presupunere. Poate să angajau vânzătoare. Poate altceva.

— Că n-or fi având și nemții destule vânzătoare! Trebe să vorbești limba și-ncă bine! Vine unu' și-ți cere un mosor și tu nu știi ce-a zis.

— Așa-i. N-am dă unde ști ce voiau să facă.

— Poate se făceau animatoare?

— Poate.

— Poate urmau să bată strada?

— Habar n-am. Nu mi-au spus ce-au dă gând.

— Și nici nu ți-ai dat seama.

— Deloc.

— Hai pe dracu'! În locul tău io aș fi vrut să aflu.

— Nu mi-a trecut pân cap.

— Zici că ești șofer profesionist. Adică ai mai făcut curse d-astea?

— Nu ca asta. Da' am mai făcut.

— Ce-nseamnă nu ca asta?

— Adică să duc numa' femei.

— Zici că erau vreo zece femeiuști.

— Cam așa.

— Vo zece. Mai multe? Mai puține? E important. În Fiatul ăla intră cinșpe.

— Zece. Cred. Nu le-am numărat.

— Păi cum bă, nu era răspunderea ta?

— Mi-a zis scârba că-s zece, am luat-o dă bună, ea răspundea dă ele. Când am luat mașina, erau deja instalate.

— Cum adică răspundea de ele?

— Păi, dacă le însoțea? Dă ce le-ar fi însoțit, dacă nu răspundea dă ele? O fi fost vun agent dă muncă, dă firmă, n-am întrebat.

— Îți merge mintea și n-ai întrebat.

— Nu deranjez călătorii.

— Un agent, zici. Nu un paznic? Să nu fugă.

— Sigur nu.

— Futu-i, cum se potrivește totu'! Sau le potrivești tu.

— Așa a fost, zău!

— Și te-ai întors cu tuciuriii ăia care voiau să facă o afacere, să nu dea banii pe avion.

— Nu-i știu, da' mi-am zis că să nu mă-ntorc cu Fiatu' gol, că mor dă plictiseală și mai adorm dracu' pă drum. În plus, îmi mai iese și mie un ban.

— Și te-așteptau pe tine toți șase lângă bordelu' ăla.

— Nu era bordel. Și nu mă așteptau pă mine.

— O fi fost vo autogară!

— Poate nu era departe autogara și i-a chemat careva. Am stat acolo mai bine de-o juma' de ceas. M-am dus și să alimentez. Mă rugaseră să mă-ntorc, poate-n timpu' ăsta-i chemaseră.

— Și nu te-ai odihnit și tu deloc? Nu te-ai dus și tu să fuți ceva, că sigur erau străzi întregi de curve, cum am auzit că-s în orașele alea? Ce te-a apucat graba să te-ntorci?

— Sunt obișnuit. Și dorm doar noaptea. Atunci era ziuă. Am moțăit puțin după ce-am ieșit din Germania.

— Ești dat naibii!

— Cum spuneam.

— Fiatu' ăsta de unde l-ai găbjit?

— Nu l-am găbjit. Mi l-au dat ăi dă mi-au propus jobu'.

— Adică te așteptau și Fiatu' și fătucile.

— Exact așa.

— Măi, să fie! Și nu te-ai întrebat și tu, ca tot omu', o fi firmă serioasă, să n-o dau în bară?

— Știam că e firmă serioasă.

— De unde?

— Am mai lucrat cu ei. Și p-ormă nu mi-am pus problema. Fac ce mi se cere.

— Adică?

— Dacă dumneata îmi ceri să fac ceva, un transport, o mutare, o chestie, facem înțelegerea și batem palma.

— Fără contract.

— Da' e-o înțelegere.

— Scrisă?

— Bineînțeles. Cred că am un dosar întreg la ei.

— Care ei?

— La firma de transport a lui Don Paul.

— Ăsta cine mai e?

— Paul Vulpescu, un om de afaceri.

— Aha. Ăla care are *Ramses*-ul. Și are și o firmă de transport.

— Io cred că are mai multe.

— Mai multe firme de transport?

— Nu, mai multe afaceri. Fel și fel. Nu le știu io, nu mă interesează.

— Și dacă ăsta de care zici că are o firmă de transport, bănuiesc că e-n regulă, de ce m-ai trimis la altă autogară care n-avea habar de existența ta sau a mașinii?

— Asta nu mai știu. Bănuiesc că e-o-ncurcătură. Poate și aia-i tot a lu' Don Paul.

— O fi având o sută-n pula mea!

— Nu știu.

— Bine, o să cercetăm. Și ce faci când nu transporți femei în Germania?

— Nu transport femei în Germania. Asta a fost prima oară.

— Bine. Ce faci când nu transporți ce transporți?

— Ce mi se cere.

— Cine? Don Paul ăla?

— E prea mare pentru mine Don Paul. Nu l-am văzut în viața mea. Are și el adjuncți.

— Și adjuncții ăștia au un nume?

— Normal, ca tot omu'.

— Zi-mi unu!

— Marin Vidrașcu.

— Ăstuia nu i se mai zice și CapMare?

— Să poate. Io-l știu dă Marin Vidrașcu.

— Și ăsta-i mâna dreaptă a lui Don Paul?

— Io n-am zis ce mână e. Știu că-i un subaltern, un angajat va să zică, și cu el discut.

— Numai cu el.

— Și cu alții. Da' acuma cu el a fost.

— Știi cu ce se mai ocupă CapMare ăsta, în afară să-ți dea ție ordine?

— Nu-mi dă numai mie.

— Băga-mi-aș picioarele! Poți să nu mă mai întrerupi mereu?

— Să nu mai vorbesc?

— Nu, dă-i înainte! Mi-a sărit și mie țandăra.

— N-am făcut io nimic să se-ntâmple asta.

— N-ai făcut. Zic: știi cu ce se mai ocupă CapMare ăsta?

— Cu droguri?

— Văd că știi de droguri. Da' mai știi cu ce se ocupă?

— Bate lumea?

— Te apropii. Poate-i și bate pe unii, da' sigur îi lichidează pe alții. N-am probe, d-aia a scăpat pân-acuma.

— Io n-am cunoștință.

— Sigur n-ai. Da' dac-ai avea, mi-ai spune?

— Mai încape vorbă, șefu'?!

— Și vrei să te cred, băi, șmechere!? Mă iei de idiot?

— Nici prin gând nu-mi trece, șefu'!

— Termină-n pula mea cu chestia asta cu șefu'!

— Da' cum să zic?

— Zi-mi cum vrei. Dom' polițist, uite.

— Sau conașu'?

— Termină!

— Mai bine zic șefu'.

— Ești căpos. Reiau. Îi lichidează pe unii. Da' de cele mai multe ori el doar dă ordinu', o fac ăi din jurul lui. Mă gândesc că și tu ești în jurul lui.

— Să nu-ți treacă prin cap c-am făcut și io așa ceva!

— Căcat! Cum să-mi treacă!? Noi ne ocupăm doar de transporturi.

— Exact.

— Și vrei să fii liber.

— Aș vrea.

— Să ajungi la nevastă-ta.

— Și-ncă cum!

— Mai gândește-te. Poate mai știi niște lucruri pe care le-ai uitat, în emoțiile discuției noastre. Aș înțelege. Dormi în pula mea liniștit și mai vorbim și mâine. Poate până mâine îți mai revine din memorie.

— Îmi revine, șefu'!

— Sau să las vorbă-n târg că i-ai dat pe toți în gât?

— Care toți, șefu'?

Groază.

— Cum să faci asta, șefu'? Io n-am zis nimic dă nimeni. Îmi iau ăia gâtu' degeaba.

— Vrei un avocat?

— Am nevoie?

— Tu știi.

Fleancă

1.

Omule, dacă-ți spun toată povestea, o să-ți ieși din minți! Atâta e de senzațională. Nu se compară cu nimic din ce-ai scris tu pân-acu'.

Spuneam că m-a dus Puricel, pretenaru', la ăla de-i ziceau CapMare. Îi zic și-acuma la fel, da' e vai și-amar dacă te-aude spunându-i așa, am crezut că-i o vorbă-n vânt aruncată de vun cârcotaș, pân-am văzut cu ochii mei cum l-a pocnit pă unu' după vorba asta, s-a uitat scurt la el, omu' era un zdrahon care rămăsese pe picioare, nu-i dăduse nici măcar sângele, ș-atuncea CapMare, enervat de-a binelea că-i rezistă, s-a mai repezit o dată la el, c-un pumn zdravăn i-a zdrobit nasu' și i-a mai tras încă unu', să-i umfle ochii, și-abia atuncea zdrahonu' a căzut pe spate. Io-n locu' ăluia mă fream, n-aș fi avut curaj să dau și io, mai ales că-s pirpiriu, chiar dacă forțos, da' m-aș fi ferit să-mi stâlcească mutra. Mă uitam și nu-mi venea să cred. Doar în mahalaua mea mai văzusem așa ceva, când voia vrunu' să le arate tuturor că e mai mare peste toți. CapMare își freca pumnu' cu care lovise, îl durea și pă el, zdrahonu' ședea în fund și-au apărut nu-ș de unde doi de-ai lu' CapMare care l-au ridicat de câte-o aripă și-au ieșit cu el. Nu știu unde l-au dus, n-am mai auzit de el, sper că mai trăiește. Pentru mine a fost o lecție, să-mi țin dracului gura.

CapMare ăsta, îți spuneam, îmi dăduse o slujbă de recepționer la *Ramses.* Trai nineacă! Îmi mai spusese c-o să-mi ceară să fac câte-o treabă pentru el, din când în când, nu mare lucru. Au trecut săptămâni bune și nu mi-a cerut nimic. Uitasem.

P-ormă, într-o zi îmi zice să aduc un nene de la gară.

— Nu știu să conduc, i-am spus.

— Nici nu e nevoie. Am șofer. Tu doar însoțești omu'.

Mi-am zis că trebe să fie vun mahăr, dacă nu poate merge doi kilometri singur și trebe să mă duc io după el cu mașina. Într-adevăr, era un tip înțolit la patru ace, cu ochelari negri și-un gentoi dintr-alea de vezi pân filme că

le poartă unii pline de bani. Era vrunu' cu coaie mari, m-am gândit. Nu era să-l întreb. L-a recunoscut șoferu' sau poate-l mai văzuse, nu era să-l întreb nici pă el, io m-am așezat în spate, la dreapta oaspetelui, cum mă instruise să stau CapMare, mă uitam la el cât e de domn și-am zis să fiu politicos, să-l întreb dacă a călătorit bine. Da' nu i-am auzit glasu', de parcă n-ar fi înțeles sau n-ar fi vorbit românește sau îl durea în cur de mine, mai degrabă, se uita drept înainte. I-am zis, de la mine, că dom' Vidrașcu de-abia aștepta să-l întâlnească. Da' el, tot nimic. Am tăcut și io, gândindu-mă să ajungă mai repede șoferu' la hotel și să scap de îngâmfatu' ăsta.

Da' șoferu' n-a mers la *Ramses,* a străbătut centru', a trecut de-un cartier cu blocuri comuniste și-a ajuns într-o zonă de viloaie în care auzisem că a construit CapMare ca la balamuc, da' n-apucasem să trec p-acolo să văd și io. Nu era mare brânză. Viloaie de două etaje, una lângă alta, cu garduri înalte de beton. Mitocani. Șoferu' a oprit în fața uneia, nu-nțelegeam cum le deosebește, că nu văzusem nicio plăcuță cu nume de stradă sau cu numere. S-a dat jos, a deschis portiera oaspetelui, mie mi-a zis să stau, s-a apropiat de-o poartă care s-a deschis singură și a dispărut dincolo de gardu' înalt. A revenit după vreo două minute, singur, și ne-am întors la hotel.

De ce mă trimisese CapMare să-l iau pe individ de la gară, dacă tot îl știa șoferu' și el stătea de parcă-nghițise un par? Din respect? Se temea să nu-l ducă șoferu-n altă parte? Se temea c-o să se oprească pe drum? Era vun protocol misterios? Se temea să n-o șteargă omu' și șoferu', obligat să șofeze, să nu-l poată urmări? Eram un martor pentru cine știe ce?

Șefu-i șef, ce rost are să comentez? O fi știut el ceva. Pe îngâmfatu' elegant nu l-am mai văzut.

Am mai făcut treaba asta de vo trei ori, de fiecare dată însoțeam alt individ, mă obișnuisem, mă învățasem să stau și io țeapăn, să nu pun întrebări, toată lumea era mulțumită. Ca-n filme. Îmi venea să râd.

P-ormă CapMare m-a chemat la el. M-am dus la birou' lui de lângă recepție, nu era decât secretara, una coborâtă din reviste, fițoasă cât cuprinde, care-și lăcuia toată ziua unghiile d-un metru, mă miram de fiecare dată când o vedeam că rămăsese tot secretară și nu săltase în ierarhie, da' poate n-o ducea mintea chiar deloc și sunt funcții în care mai trebuie ceva pe lângă mișcatul curului.

Mi-a zis că sigur e în birou' ălălalt. Nu știam unde, mi-a explicat, da' atât de împleticit, că mă gândeam că n-o să nimeresc. Am nimerit și-am rămas țuț. Ăla era birou de șef? O cămăruță cu lumină chioară, o masă de sărăntoci și-o canapea găbjită de la second hand. În debaraua aia n-ai cum să-nvârți afacerile pe care le-nvârtea CapMare. Era altceva, mi-am zis. Și m-am speriat.

Era singur. Mă uitam din nou uluit la căpățâna aia atât de mare, ca de bivol, pleșuvă, acuma mai puțin strălucitoare, că era lumina chioară, dar urechile tot ca două antene de satelit, cum văzusem la televizor.

— Ia loc, mi-a zis.

M-am așezat pe canapeaua care scârțâia.

— Știi să tragi? m-a întrebat direct.

— Cu arcu'? am întrebat.

— Nu fă pe prostu'! Mă doare-n cur dacă știi să tragi cu arcu'! Eu altceva întreb.

— Știu, am zis io repede, să nu-l las să se ambaleze.

Înainte de termin cu chiu cu vai școala, maică-mea se dăduse peste cap să fac un sport, prea băteam strada și-mi tot spunea să n-apuc pă drumuri greșite. M-a dus la un club, da' ăia nu mai aveau locuri decât la tir. Nu era cine știe ce sport, mi-a zis ea, da' o să mă țină ocupat. M-a înscris. O vreme mi-a plăcut. Da' p-ormă, exact când au început chestiile mai tari, se apropia un campionat important și sala de antrenament a fost ocupată definitiv de seniori, p-ăștia mai mici, ca mine, ne chemau undeva prin Tunari, mâncam o pâine cu autobuzul pân-acolo. Nu spun că mă și costa. Într-o zi i-am spus maică-mii că nu mă mai duc, pierd toată ziua pă drumuri. N-a avut ce să-mi facă. Și nici de alt sport nu aveam chef. Da' apucasem cât de cât să trag, nu mai exersasem de atunci și erau vo zece ani, da' toată lumea zice că e ca mersu' pă bicicletă, nu mai uiți toată viața.

— Știu, am spus din nou. Am învățat la școală.

S-a uitat crunt la mine.

— La școală! Îți bați joc de mine?

— Așa a fost, zău!

S-a gândit preț de două clipe și-a spus apăsat:

— Te duci cu George într-un loc, să vadă cum tragi și să mai exersezi. În seara asta.

— În seara asta sunt de serviciu.

— Bă, tu asculți la mine? Nu mai ești de serviciu! O să fie altu-n locu' tău. Te duci cu George!

M-am dus.

A doua zi m-a chemat din nou, în aceeași debara.

— Mi-a zis George că ești bun. Nu m-așteptam.

A scotocit sub masă și-a scos la vedere un pistol.

— Ia ăsta, a zis. Ascunde-l bine să nu te vază ăștia pe-aici, se mai sperie dracu' și cheamă poliția. Mai ajungi și la pârnaie. Uite ce vreau de la tine: te mai antrenezi pă unde știi, unde-ai fost aseară cu George, pă maidane, la marginea orașului, la groapa de gunoi, nu trebe să-mi spui. Îți dau destule cartușe să te antrenezi. Ești liber până sâmbătă să faci asta. Sâmbătă seara te-nființezi aicea. O să pleci cu George într-un loc să-l liniștiți pe unu'.

— Adică să-i luăm mau'?

— Te-ai prins.

Sigur albisem. S-a uitat atent la mine.

— Ești în stare? a întrebat. Un bărbat trebe să fie în stare de orice. Vrei să fii bărbat? Vezi să nu ratezi. Am mai trimis un prost înaintea ta și-a dat bir cu fugiții. Nu-i suport p-ăia care dau bir cu fugiții. Îmi spui acuma dacă ești în stare.

Eram speriat rău. Și pistolu' ăla-mi frigea mâinile. Da-ntr-o clipă mi-am zis că dacă-i spun că nu-s în stare, s-a zis cu mine. Întâi, că-mi pierd slujba și iar ajung la mâna ălora care nu știu altceva decât să-ntrebe ce-ai făcut în ultimii cinci ani și m-aleg cu prafu' de pe tobă. Da' asta s-ar putea să fie mizilic, mă trezesc c-ajung și io ca zdrahonu' ăla, mă găbjesc oamenii lu' CapMare și mă duc cine știe unde și nu se mai aude de mine. Pur și simplu că se teme că nu-mi țin gura și tot vorbind io, vine potera după el. Mai bine-i zic că sunt în stare și-o să văd ce fac mai încolo. Numa' că termenu' e cam scurt, n-o să mă obișnuiesc io cu gându' să iau mau' cuiva și nici n-am de gând s-o fac.

— Sunt în stare, am răspuns.

Încercasem să nu-mi tremure glasul.

— George o să-mi spună ce-ați făcut. După aia.

Și asta a fost tot.

Deci nu-l mai vedeam, nu-i dădeam io raportu'.

Până sâmbătă mai sunt două zile. Mă antrenez zilnic, să nu tragă vrunu-n mine, știu io cum sunt chestiile astea cu pistoalele. Îmi storc mintea să găsesc o cale să nu mă duc și n-o găsesc. Nu vreau să ajung iar la pârnaie. Dacă-i iau mau' unuia, pân' la urmă tot se află.

Mă gândesc că oricât sunt de neisprăviți, trebe să recunoști că au o anumită clasă. Adică fac lucrurile cu finețe, nu lasă urme, n-auzi de isprăvile lor și sunt de umpli o carte. Adică fac ce-au mai făcut și alții-naintea lor, da' și-altele-n plus, n-ar mai avea altfel vun rost să-ți povestesc, ai avea dreptate să-mi spui și tu ce-mi spune Puricel uneori: mai tacă-ți fleanca!

Nu știu ce-mi veni să-ți spun toate astea. Poate pentru că l-ai ajutat pe Puricel să intre la concursu' ăla de la *Pro*. Suntem amândoi atât de tembeli că n-am ținut pasu' și era să ratăm, dacă nu interveneai.

Să-ți mai spun:

În prima zi m-am dus și-am tras cu pistolu', împreună cu vestitul George, unul din gealații lui CapMare. Părea mulțumit și mi-a zis să continui singur, el are o treabă. Două zile am tras ca nebunu' și mai am două zile.

O să mă-ntrebi de ce-o fac.

Pentru că mi-e frică, m-a apucat frica și sporește cu fiecare zi, c-o s-ajung în nu știu ce capcană și se trezește vun prost să tragă-n mine. Și-n clipa următoare mă gândesc că poate am noroc și-i iau io mau' mai-nainte și mă-ntreb ce-nseamnă asta.

Brusc îl văd pă omu' ăla pă care nu-l știu, unu' ca mine, care să trezește ca mine dimineața, mănâncă, bea, merge la treaba care-o fi având-o, poate are și vo iubită și i-o trage și iar doarme până dimineață și toate astea n-o să le mai facă începând cu seara de sâmbătă, ce drept am io să-l împiedic să mai facă toate astea?

Sau el să mă împiedice pe mine?

Mă apucă groaza și p-ormă furia și trag, trag, trag. Cu pistolu' ăla nenorocit, urlu și trag. Mi-am terminat cartușele și azi m-am dus să mai iau, știu de unde și damblagiu' care le ține sub cheie s-a uitat lung la mine:

Ce faci, Fleancă, te pregătești d-un război?

Ce să-i răspund?

Și mai e o chestie la care m-am gândit. Vine sâmbătă, trag io, trage și ăla, io scap, el moare. Și io ce fac? N-am văzut în viața mea un om împușcat, n-am văzut în viața mea un mort, ce fac atunci? Îl ating? Îl las acolo? Fug și mă doare-n cur? Dacă aude cineva, mă vede cineva, vine după mine vrunu' care trece-ntâmplător p-acolo, trag și-n ăla? Sau nu vine el, anunță poliția și vine poliția după mine și-ncepe o anchetă?

Mai scap?

Pentru că una e să te ocupi cu droguri, vinzi sau ești cărăuș, sau să ții din scurt niște curve și să le pretinzi aproape tot ce iau de la clienți, sau să furi, sau dracu' mai știe ce și alta să-l faci pe unu' să dispară. De tot. Adică să-l omori. Nu asta-mi doream să fac în viață. Înțelegi?

Nu știu ce fel de jurnalist ești, da' poate înțelegi.

2.

Îți spuneam că s-ar putea să nu fie asta o țară ca lumea, nici măcar orașu' ăsta unu' ca lumea, altfel nu prea înțeleg cum se împart atât de aiurea treburile între unii și alții. Observasem asta după ce ieșisem de la pârnaie și dădusem peste altă țară. Complet altă țară. Și alt oraș. Poate nu erau atât de diferite, da' erau diferite pentru unu' ca mine.

Și de-atunci nu mi-am schimbat părerea neam! Ba dimpotrivă.

Uite cum m-am gândit io cu mintea mea.

Pesedeii au fost în fruntea țării până-n 2004, da' liberal-democrații au zis c-ar fi mai bine pentru toți să se afle ei în frunte și au câștigat alegerile, da' nu erau singuri, erau într-o alianță cu liberalii. Cum ar fi să mă fi aliat io cu Dani Cocoș, care se dă mare pe ailaltă stradă, nu iese nimic bun. Și așa s-a și-ntâmplat, liberalii s-au apucat peste noapte să țină cu ăi de dinainte, nu-ș' ce interes aveau și lucrurile nu s-au schimbat defel. A durat așa aproape zece ani. Acuma au venit pesedeii să-și ia țara înapoi, zic ei, și au reușit, c-au promis lapte și miere, n-au făcut mare brânză, mai ales când a-nceput DNA-ul să le rărească rândurile și să-i bage la pârnaie pă toți care furau. Pe urmă au fost tehnocrații care au condus țara un an și ei, fără să facă mai nimic, da' io cred că oricum nu era posibil să facă ceva. Pesedeii schimbaseră tactica, ședeau la pândă de greșeli și poticneli și trimiteau la televizor o grămadă de lingăi și propagandiști pă bani mulți care spuneau pă toate vocile, de dimineața până seara, cât de rău o duce lumea, cât de nepricepuți sunt tehnocrații, cât furaseră pedeliștii, că nu ne mai revenim, câtă nevoie e să ne recuperăm țara din nou și să n-o mai lăsăm pe mâinile străinilor și a multinaționalelor. Le-a

intrat oamenilor în cap până la urmă că lucrurile așa stau. Ș-a mai fost și lehamitea să se prezinte la vot.

Deși io nu cred că e așa. De pildă, io o duc mai bine decât înainte. Sau și Dani Cocoș, ăla cu care nu m-aș alia nici în ruptu' capului, o duce și el mai bine, deși el a fost câștigat de propagandă și spune și el că trebuie să ne recâștigăm țara, de parcă el ar fi avut vreodată ceva al lui care să nu fi fost furat de la alții sau poate pentru el chestia asta-nseamnă să se-ntindă pă mai multe străzi, chiar și peste a mea.

Încât nu spun decât că m-am săturat de sistemul ăsta de căcat, unii-mi zic să-mi țin gura, că poate mă leagă ăștia. Da' io știu că nu mai pot, că ce-au făcut ăi dinainte rămâne bun făcut, adică pot să-njur cât vreau și să critic pe cine vreau și să ies în piață în fața guvernului seară de seară, să protestez că s-au gândit să-și ia țara înapoi în singuru' fel care chiar mă calcă pă bătături, adică să dea o ordonanță să-i scoată din pușcării pă toți trimișii acolo că furaseră. Mi se pare o măgărie, mai ales să-mi spună mie că se gândiseră la bieții oameni că stau înghesuiți ca sardelele pe priciuri, în paturi ruginite, cu șobolani umblând de colo-colo și căcăstoare turcească și vine Bruxelles-ul și-i amendează că n-au condiții de detenție. Vezi, Doamne, că sunt obligați să dea ordonanța aia. Da' mai înainte nu-i obligase nimeni, când fusesem și io acolo? Să prind și io niște condiții d-astea pă care ni le flutură ei pe la nas acuma?

Mulți zic la fel ca mine, ba și mai abitir, că să-i dăm jos cu forța, cu asta nu-s de acord, că pă urmă or să folosească și ei forța și sigur s-alege prafu'.

Da' m-am cam îndepărtat de ce voiam să-ți zic.

M-am interesat și io și-am aflat destule despre tine. Ești omu' meu. Ai scris odată niște articole după care au ajuns unii pe care-i știam și io la zdup și-au fost atât de furioși pă chestia asta că te-au băgat în spital și-ncă ș-acuma tragi un picior de parc-ai fi fost la război, da' nu te-ai învățat minte. Vrei să mai scrii unu'. Ce crezi c-o să-ți facă de data asta? Ești deștept, spune, ce crezi c-o să-ți facă? Io te avertizez. Da' să fiu al naibii dacă nu te și admir! Io n-aș avea curaju' tău, când aș ști că dup-o chestie d-asta pot să nu-mi mai fut vreodată nevasta.

Te mai pomenești că scrii și-o carte. Este? Este? Te-am prins. Nu-ntreba cum, am io un fler. Și p-ormă află c-

am mai citit la viața mea. Să-ți spun una. Știu că nu trebuie să ies în evidență, m-a ajutat și soarta, da' m-am gândit cum să profit. Orașu' ăsta-i mare, există un transport public dezvoltat și n-am nevoie de mașină care ar putea fi urmărită. Câtă vreme se vindeau bilete, cumpăram câte aveam nevoie într-o zi. Nu-mi luam abonament, să nu fiu nevoit să arăt vreo legitimație. Acuma transportu' e cu cartele, perfect pentru mine, că nu trebe' să dai numele. Cu metrou' e cel mai bine, ajungi ușor de la un capăt la altu' al orașului. Plec de acasă la aceeași oră, așa că nu bate la ochi printre vecini, omu' se duce la slujbă, care-o fi ea. Când nu lucrez, am același program, adică plec la aceeași oră și pierd vremea în parc cât mai departe de casă sau în vreo bibliotecă, sunt câteva în care nu trebuie să te legitimezi. Citesc, n-ai să crezi. Mi-a rămas pasiunea asta de mic, înainte să mă ducă maică-mea la trasu' cu arcu'. Sau mă duc în muzeele fără bani. Sunt puține, da' mai sunt. La bibliotecă am văzut câte cărți ai scris, inclusiv despre droguri. Mă miram mereu cum de știi atâtea.

Da' m-am îndepărtat din nou de la ce voiam să-ți zic, așa că revin.

Deci m-am prins că vrei să scrii înc-o carte. Sigur ai să scrii despre tot ce ți-am spus, da' zic io că dac-o faci, o să ai nevoie de protecție. Dacă nu vrei să-ți lași nevasta văduvă.

Da' pentru că te admir, sunt dispus să-ți spun tot ce știu. Știu destule. Doar să fii tu-n stare să le scrii. Să-ți zic de CapMare ăsta.

Nicio forță de poliție nu e atât de tare să se ia de el. Scapă mereu. Nu că are noroc, ci pur și simplu sunt prea mulți cărora le-a dat să mănânce. Unora încă le mai dă. Și e destul să nu-l uite o mână. Sunt mai mulți, dar e destul o mână și nu trece bine noaptea după ce s-o fi gândit vrunu' să-l priponească și vine un ordin să-l lase liber. Nici nu e bine să-ntrebi de unde vine ordinu' ăla, vine de undeva unde tu n-ai s-ajungi vreodată. Dacă ești încăpățânat și vrei să afli, reușești să te apropii, da' parcă ești o molie ce se-nvârte în jurul lămpii și-și pârlește aripile, te trezești foarte repede că se face o restructurare și ești piua-ntâi sau au nevoie de-un om de bază într-o văgăună în care ăl mai bun drum e ăla cu două șleauri de căruță săpate de ani și-ajungi în văgăuna aia pen' că nu e altu' mai competent și mai în stare să le ridice nivelul. Mă-nțelegi?

Ai idee cum să pui toate lucrurile astea cap la cap? Altfel dau orzu' pă gâște, da' ceva îmi zice că ai.

Sorin

Băiatul ăsta ar trebui ajutat, își zicea Sorin Năstase. Mai bine de un an se străduise să nu ajungă din nou la pușcărie, unde fusese trimis pentru furt, și risca acum să capete o pedeapsă și mai mare, dacă face ce i se cere. Sigur va fi descoperit, mai devreme sau mai târziu, probabil mai devreme.

Povestea pe care Fleancă i-o spusese nu era senzațională, dar foarte bună pentru un reportaj, după ce va fi avut mai multe date.

Sorin Năstase este reporter la televiziunea cea mai de succes, a ajuns cunoscut după o serie de reportaje despre drogați, dealeri, cărăuși și rețele, în urma cărora, înainte să cadă un om de afaceri socotit stâlp al societății, fusese bătut crunt într-o noapte, ajunsese la spital dus nu se știe de cine și scăpase cu viață printr-un miracol. Se întâmplase cu vreo trei ani în urmă. Nimeni nu fusese acuzat de agresiune. De atunci trage un picior, după ce multe luni mersese în cârje. Reportajele îi afectaseră și căsnicia, o presă de scandal lansase imagini despre un posibil adulter al soției, actriță celebră, cuplul se destrămase, dar vreun an mai târziu cei doi avuseseră tăria să treacă peste orice și se împăcaseră. Frumoasa soție îl rugase doar să aibă grijă, nu voia să mai bocească din nou prin spitale sau să ajungă văduvă. Sorin Năstase îi promisese. Dar meseria trebuie să și-o facă.

Fleancă îi spusese că n-are niciun plan și doar a doua zi nu era sâmbătă. Era prea deștept ca să aibă încredere în cineva. Și totuși, îi spusese destule. Era speriat. Doar că nu cerea ajutor. Sorin Năstase își storcea mintea să-l ajute.

A căutat în agendă și i-a telefonat polițistului Petruș. Îl cunoscuse îndeaproape în afacerea cu drogurile aduse prin compania *low-cost* din Orientul îndepărtat. Atunci scrisese un reportaj mai fulminant decât cel pentru care fusese bătut. Era tot o poveste despre droguri. Despre oameni care voiau să se umple de bani peste noapte, fără să țină cont de cei din jur. Cu adolescenți și tineri adulți care trag prafuri pe nas sau se injectează sau înghit pastile care-i fac să se creadă zei. Se prăbușesc toți. Cei cu inima

slabă mor. Se cred grozavi și n-ascultă să se oprească. Sunt ademeniți, la colț de stradă, în stațiile de metrou, în fața cluburilor unde se duc să se distreze. Poliția e ineficientă, nu știe sau nu se amestecă, ceea ce înseamnă că e coruptă. Despre corupție vorbea reportajul lui. Spunea nume, oameni cu funcții mari, îmbogățiți peste noapte. Imposibil să-ți faci o vilă din leafa de chestor. Imposibil să le lași pe mână odraslelor răsfățate mașini scumpe cu care sfidează orașul, imposibil să ai mașinile acelea din lefuri de bugetari. Sorin Năstase avusese mărturiile necesare filmate, avusese suficiente informații, își făcuse un dosar consistent de câteva luni. I se spusese că nu-i momentul. I se mai spusese că ar putea fi o lovitură de presă cu dublu tăiș, își putea frânge gâtul, dacă nu era bine documentat sau sursele dădeau înapoi, după ziua aceea n-avea să mai aibă de-a face cu jurnalistica. Era o provocare cum nu mai întâlnise. Ar fi plouat cu dezmințiri, ar fi tăbărât nu doar pe capul lui, ci și asupra postului toate instituțiile care se apără între ele, Consiliul Național al Audioviziualului, Poliția, Direcția de Investigații și Protecție Internă, parlamentarii puterii, ciracii primului-ministru, poate însuși primul-ministru, gata să-și susțină echipa. Scandal cât casa. Știa că va zgândări cuibul de viespi și vor încerca să fie necruțători, să-și apere pielea. Chestiune de viață și de moarte. Trebuia să fie blindat. Unul dintre cei de partea lui îl contactase, era profesionist, scăpase de orice urmărire a colegilor. Sorin Năstase i-a spus Sursa. Ca-n filme, se întâlneau rar, după multe precauții. Analiza Sursei era perfectă. Niciodată nu-i sugera ce să facă, Sorin îl întreba dacă ce aflase el era corect ori nu. Fusese prima oară când Sorin Năstase se simțise ca Bob Woodward. Acela nu ratase. Nu trebuia să rateze nici el. Când se difuzase reportajul, chestorul poliției îl amenințase cu un proces și cu închisoarea. Sorin Năstase a fost convins că lovise unde trebuia. A adăugat reportajului ce i se relatase, pe scurt, din partea poliției, prin vocea unei superbe purtătoare de cuvânt care nu spunea nimic. În ultima clipă adăugase și amenințarea chestorului. Apoi venise comunicatul poliției, plin de dezmințiri într-un limbaj de lemn, îl introdusese și pe acela.

După redifuzarea reportajului, sigur noaptea se petrecuse ceva, pentru că lucrurile, în sfârșit, se mișcaseră. Poliția a transmis un nou comunicat care

spulbera ineficiența de până atunci. Se anunța arestarea unui grup masiv: Florea Pușchilă, zis Van Damme, Nicu Stroie, zis Castorul, Vasile Ionică, zis Magicianul sau Mangusta, toți cu antecedente penale și cazier, toți implicați în trafic cu droguri; Eduard Robert Stăncilă-Mladin și Sebi Popa, piloți la compania *low-cost* Romanian Air, care aduceau droguri din Orientul îndepărtat; Viorel Sturianu, controlor de trafic la compania *low-cost.* Gică Haralambie, zis Vulpoiul, fusese dat în urmărire internațională pentru trafic de droguri și crimă. Lista era mai lungă, cuprindea oameni de afaceri și politicieni mărunți, dar cercetările continuă, se anunța, și numele lor nu fuseseră făcute publice. Trei destituiri fuseseră făcute simultan în poliție, nu se spunea pentru ce anume, dar probabil pentru implicarea sau neimplicarea în traficul cu droguri, altfel anunțul nu și-ar fi găsit locul în același comunicat. Costică Turchilă și Gheorghe Fluieraș fuseseră eliberați din structura centrală și trimiși în două județe limitrofe Bucureștilor, pe funcții minore. O cădere de acest fel nu se mai petrecuse de mulți ani. Cea mai răsunătoare schimbare fusese a chestorului Stan Băncilă, văzut cândva ca posibil înlocuitor al șefului Poliției, care își ceruse pensionarea anticipată pe motive personale. Îi fusese acceptată fără discuții. Surse susțineau că s-ar fi deschis o anchetă împotriva chestorului, dar trecuse aproape un an și nu se mai auzisem nimic de vreo anchetă.

În toată povestea asta Sorin Năstase fusese ajutat nu doar de Sursă, ci și de Petruș. Petruș lucra cu inspectorul Victor Stamate, poate era chiar mâna lui dreaptă. Sorin Năstase presupunea că inspectorul fusese de fapt cel de la care primise unele informații și i le transmisese și lui. Dar nu mai era importantă filiera, când efectul fusese maxim.

O să-i spună lui Petruș tot ce-a aflat de la Fleancă. O să știe Petruș cum e mai bine, să năvălească sau nu sâmbătă seara peste ei, unde-or fi. Sigur lui Petruș nu-i va fi greu să-l urmărească pe Fleancă atunci când pleacă de-acasă.

Don Paul

Dacă ar exista vreo cale de măsurare a furiei, așa cum e termometrul pentru febră, sigur ajung la limita de sus. Un pas și trec la maximum.

Turbez!

Probabil am intrat în zodia neagră, dacă nu cumva pur și simplu ar trebui să accept că m-am înconjurat de idioți. Sunt de vină că nu i-am verificat destul înainte să le dau pe mână afaceri esențiale.

O grămadă de ratați care-au făcut-o de oaie.

I-am învățat la început și-au uitat, s-au șters la cur cu învățăturile mele, trebuie s-o iau de la capăt. Sau să le fut ăstora muma-n cur și să școlesc alții. M-apucă dracii. Le-am spus: când îți faci o echipă de mardeiași sau de orice, bagi întâi spaima în ei, că doar de spaimă știu. Adică îi chemi la tine, le ceri să spună tot ce știu, pe cine au văzut și ce au văzut, așa că ajungi să afli tot ce mișcă și când apare după aia unul în fața ta să dea raportul, îl întrebi de ce-a făcut cutare treabă și ăla poate nici nu-și mai amintește, îl pocnești de vede stele verzi. Așa-i înveți cu disciplina. Așa ajung oameni loiali, că prea câștigă cât să nu fie!

Nu mai face unul cum le-am spus!

Nu m-așteptam la tămbălăul ăsta iscat de două zile. CapMare dăduse ordin să-l liniștească pe unul care întinsese prea mult coarda. Ordin înțelept, l-aș fi dat și eu. Doar că, din punctul ăsta, ne despărțim. Eu aș fi trimis pe careva care știe să-i ia maul unuia în liniște, fără să tulbure toată lumea. CapMare l-a trimis pe omul lui, George, și pe un novice pe care voia să-l inițieze în treburi de-astea delicate. Gândit foarte bine, nu poți să te bazezi toată viața pe aceeași echipă, e necesar s-o împrospătezi, dacă vrei să rămâi pe piață. Dar îl inițiez pe novice într-o treabă mai ușurică, nu într-o daravelă care poate zdruncina șandramaua. Să nu-ți dai seama că poate zdruncina șandramaua nu e-n regulă. Asta m-a făcut să fiu convins că nu e atât de isteț pe cât se dă, CapMare. Și i-am dat pe mână două afaceri-cheie: drogurile și curvele! Riscă să mi le dea peste cap, că e un bou ca mulți din ăia cu care s-a înconjurat. Când ai un novice și vrei să-l faci

să avanseze, te interesezi dracu' înainte și ce lapte a supt la mă-sa, dacă te dai sculă mare! Vezi pe unde mai umblă când nu e cu tine, unde stă, câte neamuri are, să-i ai la catastif, poate e nevoie să-i intimidezi, afli dacă și-a tras vreo curvă a lui și ce hram poartă aia, stai de vorbă cu el, să vezi cum îi merge mintea, îl bagi în dosarele mărunte și rămâi cu ochiul pe el să vezi cum se comportă și cum rezistă. Nu-l trimiți să împuște pe unul când nici nu știi dacă nu se scapă-n chiloți când vede sânge. Mai ales dacă nu ești sigur că nu-i omul cuiva, dacă nu s-a infiltrat lângă tine, sau n-are vreun om prin poliție.

Pesemne așa s-a-ntâmplat. Afacerea era prea sigură ca s-o miroasă polițiștii doar pentru că sunt ei mai deștepți. Nu sunt și nici n-au chef să fie. Mi-a spus-o Generalul. Gaborii nu-s decât niște nemernici și ei, care te pocnesc fără martori, când nu te aștepți, și se dau peste cap să-ți pună-n cârcă toate relele lumii, doar să mai capete o stea.

Am verificat și eu toată povestea și-aș fi trimis fără să clipesc omul să-i ia maul ăluia. Mai ales că ne-a enervat destul. Pe George, de pildă, l-aș fi trimis, e vechi, tăbăcit, te bazezi pe el. Pe Vladone, unde mă-sa s-o fi ascunzând și de ce, dar și ăsta e verificat. Nu dai greș nici cu el. Mi-a lichidat câțiva ca la carte, frumos, fără urme, profesie. Dar nu unul care e la prima treabă. Sigur i-a țâțâit curul, i s-a făcut frică, s-a plâns unuia care a știut să ciripească la poliție. Sau s-a dus chiar el să ciripească. Altfel nu-mi explic.

CapMare zicea că nu-i așa.

I-a luat ca din oală. Ei doi, ăilalți din partea ailaltă tot doi, și-n jurul lor o hoardă de polițiști înarmați până-n dinți, cu veste antiglonț și cagule să te sperie. Cică erau vreo zece. Cum să nu fie zece, dacă mergeau la pont? Cu zece inși n-ai cum să te pui, mai ales dacă au un plan bine pus la punct. Și sigur aveau. Oamenii noștri nici n-au apucat să-și facă treaba și i-au somat. Leal, George a încercat să iasă din ambuscadă, a tras într-unul, habar n-am dacă l-a lichidat, în mă-sa, dar s-a ales pe loc c-o ploaie de gloanțe, unul în frunte, sau mai multe, că au tras mai mulți. Pe ăilalți i-au luat ușor caraliii, și dintr-o parte și din alta, adică și pe cei pe care era bine să-i fi lichidat ai noștri, n-au mai îndrăznit să se apere. I-au dus la beci și cu toate antenele mele întinse încolo și încoace, n-am aflat nimic de ei, ce fac, de ce-i acuză, dacă au spus ceva

și cât au spus. Sigur n-au mierlit-o, de aia mă aștept la o surpriză neagră. Antenele mele mi-au mai spus și că l-au descoperit pe Vladone la beci. Cum mă-sa l-au agățat, nu știu, antenele zic că i se trage de la transportul de curve-n Germania, sper să nu-mi compromită afacerea asta că-i bag pe toți în pământ și torn beton peste ei!

Poate toată daravela ar fi rămas o treabă de idioți rezolvată ca de niște idioți, dacă n-ar fi fost reacția lui CapMare, când a auzit ce s-a întâmplat. Chiar în noaptea aia. La nici o oră. L-a cuprins furia. Și pe mine m-ar fi cuprins. Doar că eu m-aș fi gândit, aș fi analizat mai întâi dacă e bine să reacționez, atunci și mai ales în felu-n care a făcut-o el, sau dacă nu-i mai bine să mă dau la fund, până văd încotro se-ndreaptă lucrurile.

Și-a zis că sigur ăia pe care încerca să-i lichideze fuseseră de vină. Mi-a spus asta chiar în noaptea aia, înainte să dispară. Nu omul lui, pe care-l pierduse, la care ținea și pe care-l știa de loial ar fi fost de vină. Dacă nu era loial, nici nu se afla acolo. Nici novicele ăla pus pe avansare, CapMare cică garanta și pentru ăsta, deși i-am zis că e prea încrezător. El era convins că cei din tabăra ailaltă lăsaseră în vreun fel să transpire lucrurile, nedorind să se ajungă la ce se ajunsese, dar când ești prost și fudul și crezi că ai ajuns buricul pământului, spui pe față că vrei să rămâi singur pe piață, faci și jocul poliției – și ăsta e rezultatul.

CapMare a încercat să mă convingă. Avea o întreagă istorie cu ăia pe care se pregătea să-i lichideze. Făceau parte dintr-o gașcă nouă, dură și fără cap și strategie, care se băga în toate, strânsă din câțiva foști boxeri și luptători K1 incapabili să mai obțină vreo victorie cinstită măcar la gale de cartier și care se gândiseră să ajungă ei primii pe piață extorcându-i pe cei aflați aici de ani buni și care țin la niște reguli, că și gangsterii au reguli, ce mama dracului. Le-a mers în mahalaua lor și au început să se extindă. S-au ciocnit de mai multe ori cu drumurile lui CapMare, care le-a dat de fiecare dată în cap. Până în urmă cu vreo trei luni, când sportivii au prins avânt, pentru că făcuseră rost de arme. Până atunci nu prea se auzise de arme de foc între bande, era vreuna accidental, se împungeau cu cuțitele. Ăia se simțeau pe cai mari și CapMare mi-a spus că e momentul să-i scuture puțin și să-i liniștească. După ce mi s-a plâns, a trebuit să-i fac

rost de arme și să i le dau. I-am zis să calmeze lucrurile. Cum o face, e treaba lui.

Dar în noaptea aia toate s-au împuțit.

CapMare a turbat după ce poliția i-a prins oamenii. A strâns o echipă și a plecat în mahalaua unde-și au ăia sediul. Mi-a zis odată cum arată mahalaua aia, n-am fost să văd, dar îl cred. Cu străzi pietruite, case dărăpănate, unele cu scânduri bătute la ferestre, oameni vai de mama lor, nu cred că mai există și altceva pe lume și fac ce le ceri, dacă le dai câțiva firfirici, puzderie de câini vagabonzi, curve și idioți care nu ajunseseră nici măcar o dată în centru, până nu le-au dat sportivii ăia șansa. Echipa asta a lui CapMare a ajuns acolo, ăia dormeau toți, și-a început să tragă ca la balamuc, habar n-am dacă îi găsiseră pe șefii sportivilor, dar sigur dăduseră de mulți membri. Ăia au ripostat, cum era normal, dar n-au avut spor. Îmi imaginez chirăielile și urletele.

Dar CapMare uitase că telefoane mobile există peste tot în lumea asta. A fost destul să sune unul, dracu' știe unde, și într-o jumătate de oră s-a umplut strada de mascați, care i-au luat pe toți ca din oală, și pe unii, și pe alții. Nu știu dacă a reușit să scape careva. În urma lor au venit ambulanțele să ridice dracu' știe câți morți și răniți. Iar chestia asta n-a mai putut fi oprită să ajungă în presă. Urlă televiziunile că țara e stăpânită de clanuri care-și fac mendrele și statul e de rahat. Aud că primul-ministru cere să se ia măsuri și-o să fie o ședință de guvern de urgență. N-au ajuns până la mine.

Iar CapMare nu e de găsit. Unde mă-sa se ascunde de două zile, el știe. Nici măcar n-a pronunțat careva numele lui, mi-am pus secretara să monitorizeze toate jurnalele de știri, nimic. Dar se teme. Sigur poliția are de lucru în draci, să-i stoarcă pe ăia băgați la beci. O să afle câte n-a aflat de-un an.

Nu mă miră că Generalul mi-a transmis că e foarte supărat. Că omul meu a făcut-o de oaie. Și că Tati vrea să se pună ordine. Repede. N-am mai auzit de Tati de un an.

E vremea să-l aduc înapoi pe Vulpoi. Sper să dau de el și să m-asculte să vină.

Și să trimit între timp pe cineva la Vladone să-l liniștească și să-i zică să-și țină pliscul.

Alipie

— Pe tine cine pula mea te-a băgat aici?

Bărbatul mustăcios și neras care intrase în închisoarea mea care nu era închisoare se oprise surprins, neașteptându-se să mă vadă și neștiind ce să facă. În spatele lui se înghesuiau doi care îl târau pe unul leșinat și plin de sânge. L-au aruncat lângă un perete ca pe o cârpă, probabil vor trece multe ore până să-și revină. Dacă și-o mai reveni. Dar sigur trebuie să-și revină, mai aveau nevoie de el, altfel îl aruncau direct la groapă.

Sigur, cu mine nu se întâmplase așa, nu fusesem bătut, doar amețit, cât să reușească să mă închidă. Mă gândisem că era o greșeală și întrebarea bărbatului mă îndreptățea să cred că așa era: n-aveam ce căuta acolo, fusese un ordin greșit pe care aveau să-l îndrepte sau un dobitoc înțelesese de la început aiurea ordinul.

Nu știam cât trecuse de când mă închiseseră acolo, chiar dacă exista o ferestruică cât o palmă, exact sub tavan, pe unde intra un strop de lumină. Pierdusem șirul zilelor din momentul unei furtuni care mi se părea că nu se mai sfârșește, cerul se făcuse negru ca noaptea, se întunecase totul, nu mai știam dacă fulgerele sfâșiau ferestruica noaptea sau ziua. Dacă ar fi să judec după cum îmi ghiorțăie mațele, mai să leșin de foame, trecuse o săptămână. Dar nu poate fi o săptămână, cel mult trei zile, altfel aș fi leșinat de sete până acum, nu reziști mult mai mult fără apă. Am învățat tehnicile de supraviețuire.

N-am cum să-i spun toate astea bărbatului, nu știe nici măcar cine sunt. Dar tot îi zic ceva:

— Mi-e sete.

— Te-am întrebat cine pula mea ești?

— Mesagerul.

— Și cum pula mea ai ajuns aici? Care a fost boul care te-a închis? Doar ești de-al nostru! Ai căzut pe bec?

— Aș fi auzit.

— Așa zic și io.

Am ridicat din umeri. Am dat să mă ridic, dar n-aveam putere. Bărbatul le-a făcut semn celor doi să mă salte. Am rămas cu greu în picioare, dar simțeam că-mi umblă prin ele milioane de furnici. M-au scos afară și preț

de un minut am ținut ochii strâns închiși, să nu mi-i vatăme lumina puternică a soarelui. Alt minut am băut hulpav dintr-o sticlă.

— N-o să-ți dau și să mănânci. Te descurci.

Am dat din cap, mi se părea normal. Fiecare e pe cont propriu. Important era că ieșisem dintre cei patru pereți de beton.

— E de-a dreptul război și toți au nevoie de toți. Sigur te caută ăia care te-au trimis. Ești în stare să te întorci de unde ai venit?

Nu-mi venea să cred. Am dat din cap fără vreo vorbă, am trecut prin curtea cu panourile enorme cu scene din filme americane rezemate de ziduri și m-am strecurat prin poarta întredeschisă. Cel care o păzea nu m-a întrebat nimic.

În capătul celor trei străduțe care se adunau în piațetă, jeepurile păreau neclintite, doar că fuseseră spălate de furtună. N-am stat să văd dacă mai sunt câte doi gealați în spatele fiecărui parbriz, m-am grăbit spre stația de tramvai. Hurducăit, am lăsat cartierul în urmă. Tramvaiul era aproape gol, m-am așezat pe un scaun.

Unde zburaseră trei zile din viața mea? mă întrebam. De ce? Cine mi le furase? O să aflu? Merită să aflu? Sau mă vâr în altă dandana?

Dar nu mi-e greu să aflu ce s-a petrecut între timp. Sigur undeva s-a întâmplat o nedorită. A ciripit unul unde nu trebuie și s-a pornit iadul. Sau s-a gândit un altul că a sosit un moment să se răzbune p-ăl de-l călcase pe coadă. Sau și mai grav, au fost interceptate niște telefoane și nu s-a prins nimeni până când a fost prea târziu.

De asta e bun mesagerul. Am susținut mereu că e mai bun un mesager decât un telefon mobil. Mai ales când mesajul pe care-l poartă e criptat. Pe mesager îl poți elimina, dar nu afli niciodată ce urma să transmită sau ce a transmis deja. A rămas în mintea lui.

Din păcate, e o meserie pe cale de dispariție, în care tot mai puțini au încredere, convinși că sunt în stare să scape de urmărire electronică cu alte gadgeturi și mai sofisticate electronic.

Aiureli!

Nu poți ști niciodată ce deține adversarul, și-n clipa în care afli e prea târziu.

Nu vor să mă creadă. Singurul care a spus să încercăm și asta a fost Generalul. E un om de modă

veche, adică unul care a prins vremurile în care nimeni nici nu se gândea să inventeze nenorocitul ăsta de telefon mobil și toate mergeau ca la carte, dacă-ți umbla mintea și făceai un plan pe care să nu-l dea vreunul peste cap. El știe de interceptări, e convins că și el e interceptat, pentru că e convins că există măcar unul care să vrea să-i ia locul. Nici măcar nu trebuie să-mi spună, mă uit în ochii lui care clipesc repede și dau roată mereu împrejur, deși nimeni nu mișcă, și-i înțeleg gândurile. Mai ales după ce anul trecut a căzut un chestor și șeful poliției și-a dat demisia. Atunci i-a venit ideea mesajelor.

Stă de vorbă cu mine la răstimpuri, de parcă ar vrea să mă-ntrebe cum o mai duc. Face și cu alții la fel, să nu bată la ochi. Adică e popular. Așa cum își întreabă orice șef subalternul. Nici măcar nu mai trebuie să mă întrebe. Știu, după atâta timp. Când se uită la mine, las mătura și mopul, o să spăl mai târziu coridoarele instituției. Îl urmez. Ăilalți râdeau de mine că spăl pe jos, ca o femeie proastă, până-n ziua în care Generalul le-a zis că nu vrea să vadă picior de muiere care să facă curățenie, în instituția lui nu vrea să vadă la munca asta decât bărbați. Schimbul meu e un pifan care crede că l-a prins pe Dumnezeu de-un picior, după ce spală coridoarele, se ascunde într-o debara și doarme. Eu sunt numai ochi și urechi în continuare, asta mi-e meseria. Generalul și-a tras, totuși, o secretară, fâșneață a naibii, doar să-i țină de vorbă și să-i frăgezească pe cei care vin la el, să-i poată trage mai ușor de limbă. Mare pișicher! Așa că de fiecare dată când se oprește să mă întrebe cum o mai duc, știu că are un mesaj de transmis.

În birou, îmi spune vorbe fără cap și coadă. Dacă le aude cineva, nu înțelege nimic. Le memorez, pentru că știu că sunt mesajul. În fața lui, stă deschis pe birou un carnețel cu foi măricele, cât un caiet, și o grămadă de carioci. Ar putea să-și cumpere sau să ceară să i se aducă stilouri și pixuri. Mereu mă întreb de ce n-o face, deși mi-am dat seama demult că toate cariocile sunt pentru mine. Notează un nume, cât mai gros cu putință. Întoarce foaia să-l citesc de la distanță, niciodată nu mă apropii de birou. Dacă cineva a instalat vreo cameră de înregistrat, eu nu sunt decât omul de serviciu chemat la ordine și rămas respectuos la distanță de birou. Iar Generalul se uită crunt la mine. Cu capul pe sus, să se vadă că mă privește crunt.

Memorez numele. Nu scoate nicio vorbă. Nici eu. Când crede că l-am reținut, începe să mâzgălească foaia cu aceeași cariocă puternic colorată, cu desene abracadabrante, adică pentru cei din jur are și el un fix, apoi ia o brichetă și dă foc foii în scrumiera din fața lui. Generalul nu fumează, n-a fumat niciodată. Are doar un hobby, strânge brichete, le aliniază în fața lui, îi place să se joace cu ele, toți care-l vizitează îi aduc brichete, pentru că știu. Nu se întreabă nimeni la ce le folosește. Doar eu știu. Mai are un fix: de fiecare dată aprinde foia cu desene abracadabrante cu altă brichetă, dar nu știu dacă și ăsta e un mesaj pe care trebuie să-l rețin.

Înainte să ies din încăpere, hârtia pe care scrisese numele e scrum.

Sigur el a întrebat unde am dispărut de atâtea zile.

Sigur el a dat ordin să mă scoată de unde or ști.

Sigur are un mesaj de transmis. Poate chiar mai multe, din moment ce a început războiul.

Vladone

O văzusem la televizor și eram convins că nimeni altu' n-ar fi în stare să mă salveze dă la pușcărie, dac-ar fi căzu'. Auzisem că celebru' polițist Cioacă avea dă gând să apeleze la ea și să redeschidă procesu', nemulțumit că-i dăduseră douăjdoi dă ani că-și omorâse nevasta, pă Elodia. Da' sigur fusese doar un zvon, cum circulă atâtea pân televiziuni, pen' că n-am mai auzit să să fi deschis vun proces și nici nu crez că omu' aștepta să facă asta abia la pensie. Da' poate n-o mai fi urmărit nimenea subiectu'. Sau oi fi pierdut io știrea.

Sigur, avocata aia celebră ar fi avut timp și pentru mine, mă gândeam io, doar să dau dă ea. Nimeni dân cei pă care i-am întrebat n-o știe, cei care o știu să fac că nu-nțeleg ce vreau și mă gândesc că acuma nici nu prea am cum să umblu dupe ea, trebe să-i spun cuiva care să-i spună lu' SulăMare sau lu' CapMare sau lu' Don Paul. Da' nu știu dacă le pasă.

Mă gândeam cum să trimit pă cineva la Don Paul, unu' dân grup, nu pă nevastă-mea, ăla când o vede cât e de frumoasă, o și fute, și să-l roage să plătească el avocata aia, doar sunt omu' lui, la o adică. Dacă tot mi-a zis polițistu' tinerel că poate am nevoie de avocat, înseamnă că sigur o să am.

Și când mă gândeam io cui și cum să trimit un mesaj, am primit o vizită. N-am voie să primesc vizite, dân câte știu, nu sunt condamnat, doar priponit și nu trebe să văd pă nimenea, să nu le influențez cercetările. D-aia m-a surprins când m-au chemat la vorbitor, mi-a fost clar că omu' dân fața mea avea coaie și putea să intre oriunde sau îl trimitea unu' cu coaie și mai mari, că era destul să le bălăngăne puțin și i să deschideau ușile ca unui prooroc.

Mi-a zis cum îl cheamă, mi-a ieșit dân cap, nici nu-s sigur că-l chema așa, putea să-mi spună orice nume, nu-l știam, nu-l văzusem în viața mea. Mi-a zis că are niște vorbe dă la Don Paul pentru mine. Era deci omu' lui. Am fost atent.

M-am liniștit și m-am speriat deopotrivă. M-am liniștit pen' că să implicase ăl dă mă gândisem la el, dă

parcă era telepatie-ntre noi. M-am speriat pen' că, dacă Don Paul catadicsise să-și trimită un om la mine doar să afle ce și cum, însemna că ori e groasă, ori să teme dă ceva ce io știu și-aș putea da pă goarnă. Și când te temi, e-o soluție simplă să-l faci p-ăla să tacă pentru totdeauna. Noroc că-s la beci și e mai greu să-mi facă dă petrecanie. Da' nu e imposibil, trebe să dăschiz bine ochii și la mâncare, și la ce beau, și la cin' s-așază lângă mine, chiar ș-aicișa la beci.

Omu' voia să știe dă ce mă acuzaseră, deși mi s-a arătat repede că era la curent cu tot, adică voia doar să afle și dân gura mea, sau să afle ce știu io, nu venise să să afle-n vorbă. Adicătelea altu' era scopu' venirii lui. M-a întrebat cum fusese cu transportu' și cum mă găbjiseră. I-am spus. M-a întrebat ce făcusem cu fătucile. I-am spus unde le lăsasem și s-a liniștit, asta era clar că-l durea cel mai mult. A vrut să știe dacă mă prinsesem ce era cu ele. Păi, am făcut io pă prostu', să duceau la muncă, da' nu le-am întrebat io dă contracte.

A zâmbit: așa s-o ții! a zis.

Păi, cum altfel? am răspuns io.

I-am zis dă avocata pă care-o văzusem la televizor.

— Ce-i cu ea?

— Poate-o contactați să mă apere. Altfel mă-nfundă ăștia.

A dat din cap.

— Nu e bună, a zis. Adică e prea bună pentru-un mizilic ca ăsta și bate la ochi. Trimite Don Paul pă altcineva.

— Și io ce fac?

— Te lasă liber într-o zi. Doar dacă n-ai mai făcut și altceva.

— Ce să fi făcut? Sunt ca lacrima.

— Atunci ești și dăștept și te descurci.

— Și dacă mă vâră ăștia la mititica? M-au mai prins o dată și polițistu' care m-a găbjit acuma e același și sigure pus pă mine.

— Nu-i dracu' atât dă negru.

— Și dacă e?

— Stai o vreme și te-ntorci și-atuncea sigur Don Paul o să aibă grijă de tine și-o să fii pă cai mari! Doar să-ți ții gura pân-atunci.

Doar asta-i interesa. D-asta venise omu' să mă vază. Altfel îi durea-n cur dă mine.

Eram pe cont propriu.

Da' nu se lăsă bine seara și-am aflat că era mai mult de-atât. Polițiștii aflaseră că-i luasem mau' lu' Costinache, unu' care supărase pă mulți și mai ales pă CapMare. Nu știu cum aflaseră. Sigur trăncănise vrunu' care mă știa. Dă ăilalți care-o mierliseră dă mâna mea nu știau, da' dacă află și dă ăia, nu mai ies!

Îl aștept pă polițistu' tinerel care-njură ca la ușa cortului. Sigur o să-mi bată obrazu' dă cum apare. Păi ai zis că te-ai cumințit și nu faci dintr-alea rele de tot! o să-mi zică.

Trebuie să-mi schimb tactica.

Să-mi apăr pielea.

Poate vrea să facem un troc: să spun ce știu și să mă lase liber. Sau măcar să-mi promită că nu-mi rămân oasele p-aicea.

Începe drum lung.

Puricel

Cineva stă cu ochii pe ei. Îi mustră, îi penalizează, chiar îi concediază când încalcă regulile repetat. Li se atrage atenția o singură dată.

N-au voie să nu poarte uniformă. N-au voie să se-ntindă la vorbă cu clienții. N-au voie să se întrerupă din program, chiar dacă vine vreo rudă să le comunice un necaz.

— Crezi că nu-nțeleg ce spui?

— Nu-ș ce nu-nțelegi. Da' io zic să nu mai fii înțepat, dacă vrei să se termine cu bine. Spune repede.

— Ce să se termine?

— Păi, presupun că ai venit să-mi spui ceva și io trebe' să te-ascult și după aia să fac ceva sau să-ți zic ceva.

— Nu trebe' să-mi zici nimica.

— Atunci, zi-mi tu.

— Vladone e la-nchisoare.

— Nu știam.

— Știam că nu știi, d-aia am venit. Nevastă-sa e turbată. I-a zis mai demult că dacă nu se potolește ș-ajunge din nou la pârnaie, ea-și strânge catrafusele, câteva țoale, și pleacă la mă-sa. Definitiv. El a vrut atuncea s-o rupă în bătaie, cum poa' o nevastă să-l amenințe în halu' ăsta? Da' și-a dat seama pă loc că ar fi în stare să plece înainte s-ajungă el la pârnaie, doar pen' că a ridicat mâna la ea și s-a oprit. Da' acuma e pă bune, crez că-ntre timp femeia și-a strâns deja țoalele și s-a cărat. Dacă află, nu știu ce face, e mort după ea. Să dă cu capu' de pereți, înghite o lingură să-l ducă mai repede la spital să-l taie. A zis că-și ia zilele. Io nu-l crez, dar ceva face, sigur.

— Și ce pot face io?

— Să vorbești cu ea. O știi de mult. Dacă moare, o să-l aibă pă conștiință.

— N-o să moară.

— Și io crez. Da' dacă moare, ce facem?

— De ce l-au luat?

— Adicătelea?

— Ziceai că-i la închisoare. De ce l-au luat?

— Povestea veche. Nu s-a putut abține, s-a apucat iar de droguri. Nu pentru el. L-a turnat unu' care zicea că le vinde prea scump. L-au înhățat și avea marfa la el. Zicea că nu-i a lui, că doar duce pachetu-ntr-un loc, nici nu știe ce-i înăuntru, face doar un comision unui prieten. I-au râs în nas.

— Nu l-au crezut.

— Tu l-ai fi crezut?

— Depinde.

— Depinde de ce?

— Păi, depinde de multe. Aș fi vrut să aflu cine-i prietenu' și p-ormă și altele. Vrei să-ți dau acuma detalii?

— Stai că mai e.

— Ce dracu' mai e?

— A fost unu' milos și l-a lăsat liber o zi și prostu' taman atunci s-a dus cu niște curve în Germania, să mai ia un ban, și când s-a-ntors l-au găbjit.

— Și io aș fi făcut la fel.

— Adică te duceai în Germania?

— Nu, l-aș fi găbjit. Prostu' rămâne prost.

— Vreau să faci ceva cu femeia lui.

— Păi, ziceai c-a plecat. De unde s-o mai iau?

— La relațiile tale, știi unde s-a dus.

— O caut degeaba.

— Adicătelea?

— Degeaba s-ar întoarce. El nu scapă. Ce să facă singură fără un sfanț? Să și-o tragă pe bani?

— De un' știi că nu se-ntoarce?

— E groasă rău. E acuzat de crimă.

— Adică, știai că e-nchis?

— Nu, m-așteptam doar să-l înhațe.

— Cum adică de crimă?

— Știi scandalul de sâmbăta trecută?

— Cu sportivii?

— Nu, mai înainte. Mai înainte în seara aia au fost unii să-i radă pe alții, da' pontu' ajunsese dracu' știe cum la urechile poliției și i-au înhățat pe toți. George, omu' lui CapMare, a primit o gaură în frunte. Ăi pe care i-au băgat la beci au început să dea pe goarnă. A fost și numele lu' Vladone. Îi luase mau' unuia și poliția îl căuta în draci, de cinci luni, p-ăl de-o făcuse și se zbătea de ceasu' morții să afle cine fusese. A aflat acuma.

— Și d-asta-or să-l priponească? E cuvântu' ăluia contra cuvântului lui. Poate scapă.

— Poate au și niște probe, li se leagă niște chestii, io așa am auzit, că ăia au dat pe goarnă mult.

— Cum dracu' le auzi tu pe toate?

— Asta te roade acuma? Le-aud și gata!

— Și nu te mai duci la nevastă-sa?

— Nu.

— Și dacă află că l-a părăsit?

— Nu află.

— Și dacă află?

— În pula mea! Dacă află, să rabde, că e bărbat! Dacă se cacă pă el la fiecare mișcare din cur a muierii, de ce s-a mai băgat în meseria asta?

Șeful

Șeful se trezise cu o durere de cap înfiorătoare, sigur i se trăgea de la sticlele băute în seara dinainte în compania Generalului. Nu-l putuse împiedica să deschidă a treia sticlă și n-a mai știut câte urmaseră, cel puțin alte două. Faima Generalului că e capabil să toarne în el o damigeană de vin și încă să nu i se împleticească limba trecuse din generație în generație de polițiști. Niciunul nu-l putea refuza când era invitat la un pahar, întotdeauna invitația era legată de o chestiune de serviciu. Cum să nu răspunzi unei chestiuni de serviciu? Acum se întâmplase la fel, Șeful trebuia să-i dea raportul.

Generalul mai avea o faimă: nu se uita niciodată pe vreun raport, i le trimiteau degeaba, le trecea instantaneu în mâinile aghiotantului care urma să-l informeze asupra conținutului. Unii ziceau că nu-i place să citească sau nu mai știe, dar era o prostie, avea teancuri de ziare în birou. Când voia să afle ceva în plus, Generalul te chema să-i spui prin viu grai, e mai sigur, zicea, mai eficient și mai rapid, dacă nu-nțeleg ceva, întreb pe loc. Avea dreptate. Mai ales că uneori aghiotantul pricepea anapoda și urma furtuna. Nici destituirile nu erau departe, așa că era mai bine să nu refuzi invitația, poate apucai să spui ce scriseseși în raport și să rămâi în funcție.

Îl durea-n cot pe General de rapoartele Șefului și de ce făcuse Poliția. Altceva voia de la el: ce sfat să-i dea el șefului și mai mare, care-l numise consilier. De-abia de două zile.

Și Șeful s-a trezit vorbind, Generalul bea și Șeful delira.

Tocmai ce-a-nceput campania electorală și se agită toți pentru că de rezultat depinde pe ce scaune or să li se așeze fundurile după aia, pe lemn, pluș, poate chiar canapele de piele sau ajung la trupă, să-ngroașe rândurile ălora sortiți toată viața să se scoale-n zori și să nădușească instruind rânduri și rânduri de ciumeți de care de-abia se prinde regulamentul. Regulamentul te ridică, regulamentul te-ngroapă. Îi vezi agitați la culme, e o-ntrecere care află primul veștile proaste, să le dea mai departe și cui, că alea bune sunt sortite de la început doar unora care se știu bătuți în cuie în funcții, indiferent cine ajunge la putere.

— Mă manipulezi, mormăia Generalul, între paharele date pe gât.

— Aiurea. Îți deschid ochii la ce e-n jur. Ajungi unde vrei fără ideologie, fără religie, doar dacă deții informații cruciale. Atunci ești valoros. Trebuie să știi doar cum să manevrezi lucrurile, să nu pară tâmpenii de liberali, de comuniști, de socialiști, de verzi, de hipioți și alte rahaturi, să te ții de ce se discută la televizor și-n presă, dar să faci ce știi pe la spate. Adică să manipulezi la greu și să-l faci p-ăl de-l consiliezi să iasă mereu în față să spună că nu-i bine să ne-ntoarcem în trecut, dar nici să radem totul, că doar așa îi mai putem onora pe-naintașii noștri care au făcut și au dres, las-o dracu' de ideologie, burta e pe primul plan, să-i spui, asta-nseamnă să ai grijă de toate muhaielele puturoase, să le dai ajutoare la greu și să le mai promiți un minim, câteva sute acolo pe lună, nu-i mult, dar s-adună milioane, sigur sare opoziția, strigă că ducem țara de râpă promovând nemunca și-o să umplem țara de hoți, nu sunt bani și periclităm viitorul, dar parcă ne pasă nouă de viitor? Până la viitor e ziua de azi, dă-le muhaielelor ajutoare și promite-le ce-ți trece prin cap, o să-i ai votanți sută la sută și nu te mai clintește nimeni din scaun. Ăsta-i rolul tău de sfătuitor! Și dacă nu-l clintește pe el, nu te clintește nici pe tine, care l-ai sfătuit de bine. Dar dacă ești și mai deștept, le spui și ălorlați, din opoziție, cam aceleași lucruri, te privește cum o faci fără să afle primii, să știe că pot conta pe tine, un cadru de nădejde, înfipt acum în coasta dușmanului, ca o sulă, ca un cal troian. Dar trebuie să ai coaie să faci asta, să ieși în față și să spui ce nu crezi fără să clipești, să repeți, să insiști.

Ai înțeles ce-i spui?

Nu mă pune pe mine să fac rapoarte afurisite despre cum e starea de spirit a electoratului, e proastă și-o să fie mai proastă, scurt și nimic altceva. Dar pune-l să zică ce ți-am zis și are locul asigurat. Și tu la fel.

Mă-nțelegi?

Vrei să rămâi General câte zile mai ai?

Șeful a repetat de câteva ori vorbele astea, nicio reacție, până și-a dat seama că Generalul adormise cu paharul în mână. A plecat fără zgomot, cerându-i aghiotantului moțăind în hol să-l dezbrace și să-l întindă în pat, să nu-nțepenească în fotoliul ăla cât un post.

— Să trăiți, așa fac mereu!

Acum Șeful ar fi vrut să mai zacă în pat, dar se luminase de ziuă și nu putea întârzia. Își obișnuise subalternii să sosească odată cu ei, uneori și înainte, spre mirarea multora care se așteptau la penalități. A căutat în sertarul noptierei un hap contra durerilor de cap, n-a găsit, s-a enervat, uitase că lăsase cutia pe policioara oglinzii din baie, a găsit-o când își pierduse orice speranță. Însemna că mai luase un hap și-n timpul nopții.

A ajuns la secție odată cu subalternii. A cerut o cafea neagră și mare. Cea mai mare. A amânat ședința de la prima oră. A privit cu neplăcere cele câteva rapoarte de rutină lăsate pe biroul lui. În seara dinainte nu fusese niciunul, când se strânseseră? Le-a răsfoit, dornic să afle cui urmează să-i frece ridichea. Sigur polițiștii din subordine întocmiseră rapoartele ca să-și apere pielea, era convins că e înconjurat mai ales de indivizi care vor să se acopere cu hârtii și rapoarte ca să-și apere pielea. Îi pasau mereu lui răspunderea.

Se întâmpla la fel. Trebuia să citească atent ce i se transmitea, după tămbălăul de sâmbătă noaptea, care mai să-l ia pe nepregătite. Noroc că-s mai multe servicii care aproape se calcă pe picioare și acoperă totul. Și unul dintre ele acționa ca la carte. Arestaseră un individ care mai călcase pe bec și acuma fusese prins aducând fără forme niște tuciurii din Germania. Suna a evaziune, nimic altceva, un rahat. Mai scria să dusese acolo un grup de femei. La produs? Nu se spunea și nu era nicio probă. Cade. Cel puțin până mai cercetează și mai obțin informații. Mai încolo e informația că omul îi luase piuitul altuia. Același era și un ucigaș plătit? Nu prea se-mpacă transportul cu omorul. Nici pentru asta nu existau dovezi. Dar ar face bine să le caute, cu asta îl puteau înfunda pe individ pentru multă vreme. Adică un succes de raportat mai departe. Poate un salt în altă funcție, unde să nu mai ai atâta răspundere și să poți sta cât vrei la un vin, ca Generalul?

S-a gândit să-l cheme pe Stamate. Ala știe tot și dă sfaturi bune. Nu-l mai văzuse de multă vreme. Relațiile lor se răciseră. Stamate rămăsese un simplu inspector, el, Șeful, intrase în sferele înalte. Uneori în sferele înalte te ia amețeala și nu-ți trece cu niciun fel de hap. Mai ales când trebuie să faci niște chestii de care e bine să nu se știe, cum spune Generalul: fii deștept și nu lăsa urme!

Sau, dacă le-ai lăsat, că nu se putea altfel, șterge-le! Până acum știe că n-a lăsat nicio urmă. Doar n-or fi alții atât de deștepți să miroasă și ce el nu vrea să se afle!

S-a întrebat cât de mult era implicat Stamate în cazul ăsta. Avea reputația unui tip singuratic, obsedat de rezolvarea unei probleme, atunci când îi era încredințată, în stare să piardă nopți la rând fără să pună geană peste geană și mai ales să se apropie de făptaș făcând raționamente și teorii complexe, chiar și atunci când nimic nu-l îndreptățea să facă asta. Nu se schimbase de când plecau împreună în misiuni, în tinerețe. Dar drumurile li se despărțiseră, nu mai știa cum gândește, doar presupunea. Dacă-l cheamă, o să-i ceară să-l pună la curent cu tot ce știe. Sigur Stamate o să-l refuze, n-are nicio obligație să-l informeze câtă vreme n-a terminat ce are de făcut. Sau poate foarte bine să-l trimită pe piste false. Știe că el, Șeful, nu-i acceptă metodele și n-o să i le spună. O să se enerveze că nu-i spune, or să se certe. Dacă nu află tot ce știe Stamate, n-o să aibă ce-i spune Generalului. O să cadă de prost. O să-l lase degeaba pe Stamate să-i împută biroul cu țigările lui puturoase, fumează în draci, după ce promisese de zeci de ori că se lasă. Fumează în orice birou, nu-i pasă de interdicții, dă-mi amenzi câte vrei – zice – sau dă-mă afară, ies la pensie pe loc, nu mă las de fumat! Mai bine nu-l cheamă. O să-ncerce altă cale să afle ce știe Poliția. Adică instituția lui!

Ar fi de râsul lumii să nu știe ce-i fac subalternii!

Sorin

Sorin Năstase era cât se poate de intrigat. Două televiziuni de știri și ziarele lor online aveau povestea petrecută în cartierul mărginaș, cu înfruntarea între bande. Toți ceilalți din lumea presei înghițiseră în sec.

A sunat la poliție. Nu putem oferi nicio altă informație despre caz. Ancheta e în desfășurare. Limbajul de lemn al superbei purtătoare de cuvânt, neschimbat de doi ani, nu spunea nimic. Cele două televiziuni de știri difuzau versiunea lor, povești destul de asemănătoare apăreau și în ziarele online, dar nu însemna că așa se petrecuseră lucrurile, spunea ea.

Dar cum se petrecuseră?

Veți afla. Nu părea să fie o situație diferită de altele cu care poliția se întâlnise.

Altădată n-au fost atâția morți.

Nu putem comenta în niciun fel.

Apoi tăcere.

Pe bună dreptate afurisita de șefă a Știrilor era supărată pe el: ori are surse ca lumea, ori nu! Ori se ocupă de tot ce e important în afacerile cu droguri și bande de infractori și nu-i scapă nimic, ori pune pe altcineva în locul lui! Doar că nu i-a zis c-o întoarce pe Ileana Caragea la treaba ei de început. Și pe el îl dă afară. Ileana Caragea era cea care se ocupase, cu câțiva ani în urmă, de droguri, avusese un succes cât casa cu o serie de reportaje despre cooperarea dintre poliția română și cea spaniolă, când fusese dezmembrată o rețea de trafic de carne vie, sau așa se credea. Povestea apăruse apoi într-o carte semnată de un scriitoraș pe nume Stelian Țurlea, *Te voi răpi la noapte*!, el știa cum de aflase amănuntele afacerii, Ileana se jura că nu-i spusese nimic, dar se bucura de succesul aceluia. Sorin știa că șefa n-are cum să-l dea afară, era conștient de propria sa valoare și că au nevoie de el, dar mai știa că uneori o reacție de moment poate fi fatală. Se întâmplase cu alții care, colțoși, se treziseră la poarta televiziunii, când era prea târziu să mai accepte că toanele sau încăpățânarea le schimbă soarta.

L-a căutat pe Petruș, foarte nemulțumit.

— Să-mi fut una! Crezi că eu am știut?

— Cum adică n-ai știut? Nu tu ești poliția? Mișcă ceva fără să știi? Pe mascații care au tras acolo i-am trimis eu?

— Nu i-am trimis nici eu, în pula mea! Sandu Cremene. Nu știu dacă-l știi. E treaba lui. Ăsta lucrează bine și tăcut. Da-l înțeleg: dacă-mi spunea mie, însemna că mai spunea și altor câțiva, risca să se afle și s-o dea în bară și nu-i mai prindea pe toți ca din oală. Și nici n-a avut timp: a venit telefonul că e măcel și-ntr-un sfert de ceas ajunsese cu mascații acolo, doar așa i-a mai prins.

— Și ăia de la televiziunile de știri, cum de-au aflat?

— Ești sigur că poliția a fost sursa?

— Așa spun.

— Păi, poliția nu-i maică-mea, să știu eu ce face!

O-ntorcea ca la Ploiești, n-avea rost să continue să se ia în bețe cu el.

Mai bine îi spune de zvonul care i-a trecut pe la ureche. Că-n subsolul *Hapului roșu* s-ar petrece lucruri.

— Ce lucruri? a devenit Petruș atent.

— Ți-aș spune, dac-aș ști.

— Ceva tot ți-a ajuns la urechi.

— Păi, l-au închiriat unii sau l-au cumpărat, e proprietatea lor adică. Dar mă gândesc că pe proprietatea ta te duci când vrei, nu doar noaptea.

— Ești sigur că se duc doar noaptea?

— Sursa mea bagă mâna-n foc.

— Poate doar noaptea au timp. Aia care aprovizionează magazinele nu fac la fel?

— Vrei să zici că-i acolo marfă de magazin?

— Nu zic nimic, băga-mi-aș!

— Și dacă pui grilaj să separi totul de sala de concerte, ții lacăt mereu și pe deasupra și paznici cât muntele, să te sperie doar când îi vezi, ăla care se uită nu intră la idei?

— Poate au marfă scumpă.

— Dar nu te duci să duci marfă sau ce mama naibii păstrezi în subsolul ăla doar noaptea! Cică-i un dever ca la balamuc. Doar că nu e-n fiecare noapte. Dac-ar fi un depozit ca toate alelalte, ar veni băieții noapte de noapte.

— Și nu vin.

— Nu numai că nu vin, dar când vin, nu cară nimic afară. Sau foarte rar.

— Poate cară-n pula mea ceva foarte mic, n-ai tu cum să vezi de la distanță.

— Poate. Doar că uneori apar niște microbuze și coboară băieți și fete, toți tineri, nu cară unul ceva. De parcă s-ar duce la o întâlnire. O reuniune. O adunare. Și nu mai ies toți, de parc-ar dormi acolo.

— Că doar n-o fi o casă de-adevăratelea în subsolu' ăla!

— Ba să știi! M-am interesat cum e, atunci când s-a inaugurat *Hapul roșu,* lumea a uitat, am făcut un reportaj că-i apucaseră invidia de ce văzuseră pe niște prieteni sportivi, ziceau că ei n-au condițiile alea la complexurile lor de antrenament.

— Deschide-mi ochii.

— Știi că *Hapul roșu* trebuia să fie sală de box și a ajuns de concerte, că nu s-a-ngrijit nimeni de ea. Dedesubt sunt subsoluri lungi cu săli de antrenament și vestiare, cum vezi prin filmele americane, lumină că te-ntrebi cine o plătește, căldură că te-ntrebi cine o plătește, nu ca sus, unde vin proștii să aplaude în frig, aparate câte vrei, dacă deschizi o sală de fitness acolo te umpli de bani.

— Să-mi fut una! Vrei să spui că e o sală de fitness?

— Mira-m-aș. O fi și sală de fitness. Dar la o sală de fitness nu te duci la miezul nopții.

— Și ce vrei să zici că-i acolo?

— Nu-s poliția, să știu.

— Dar toate astea cum le-ai aflat? Parc-ai fi poliția.

— Am surse. Ca și tine.

— Și-mi spui toate astea că vrei să aflu eu mai multe.

— Ești cel care poate.

— Adică să-mi frig eu pielea, dac-o fi vreo afacere cu acte-n regulă și tabăr peste ei.

— Nu e. Sigur nu e. E treaba ta să afli ce-i acolo. Ai surse. Poți sta la pândă să-i vezi. Eu am făcut-o și nu m-am lămurit. N-am decât întrebări. Dar nici nu știu cum s-o fac. Nu m-am apropiat prea mult, să n-o iau în freză, mi s-a mai întâmplat, știi.

— Și vrei și să te anunț dacă descind acolo.

— Mi s-ar părea normal.

Petruș

Sigur se gândește că mai bine nu intra-n *Ramses*-ul ăsta nenorocit așa de dimineață. Să mai fi rămas acasă cu curva aia pe care sigur o călărise toată noaptea, d-aia are ochii scoși. Sau să nu mă fi cunoscut, în pula mea. Sau, poate, se gândește să se termine dracului mai repede toată treaba, să vadă ce mai rămâne de făcut. Și doar că nu-mi spune: hai să terminăm dracului, pune-mi cătușele, du-mă unde știi, o să văd eu cum scap, sigur scap, da' nu mă mai ține în fața ăstora care se chiorăsc ca la un căcat și-un prost ce sunt, pun pariu că se-ntreabă cum a căzut prostu-ăsta-n mâna poliției, nu era bun pe cât se credea, l-a turnat unu' sau ce?

Oamenii noștri îl găbjiseră p-ăla zis SulăMare sau SculăMare. Stere nu mai știu cum. Aveau de data asta destule împotriva lui, dar nu se știe dacă nu răsare iar vreun avocat isteț și veros care să dea toate probele peste cap!

Noaptea de sâmbătă fusese o reușită cum nu mai văzuse de când era el în poliție. Sandu Cremene făcuse o treabă excelentă, dar acum trebuia ca el și Victor Stamate să strângă toate probele să-i înfunde pe cei adunați la beci, care vociferau ca un cor de operă că sunt nevinovați, că poliția e instrumentul statului opresor, al binomului care adună oameni nevinovați ca pe parlamentari și le pune în cârcă toate belelele cât să zacă la răcoare toată viața. Ei sunt nevinovați, scrie în constituție că se pot deplasa oriunde au chef, zi și noapte, fără să dea socoteală cuiva și ei exact asta făceau. Iar dacă s-a nimerit să ajungă unde se împușcau niște idioți, nu-nseamnă că și ei ar fi de-ai lor. Nu-i prinseseră cu nimic, n-aveau droguri, nu aveau arme de vreun fel, nu traficau femei, erau la fel de curați pe cât polițiștii care-i încătușaseră. Nu se împotriviseră nu pentru că s-ar fi aflat în ochiul ciclonului, ci pentru că se văzuseră înconjurați de mascați înarmați până-n gât și știau bine din auzite că ăia nu vorbesc, doar acționează și dacă te împotrivești, te ciuruie sau îți dau în cap și te mai trezești la morgă, dacă te mai trezești, sau la spital, cu țeasta spartă sau coastele rupte sau naiba știe ce alte traumatisme care te trec pe

tușă o grămadă de vreme. Or, ei sunt oameni în puteri, nu pot lipsi de la locurile lor de muncă! I-a văzut careva trăgând? I-a văzut careva aruncându-și armele, să scape de probe? I-a văzut careva încăierându-se măcar? Există vreo casetă înregistrată pe străzile alea nenorocite în care să apară mutrele lor? Era vorba de altceva decât de poliție opresoare care să-și tragă la catastif un succes, acuma-n prag de alegeri, doar să pretindă bani mai mulți de la bietul guvern, zicând că luptă cu succes cu interlopii? Păi să lupte cu interlopii adevărați, nu cu ei, oameni cinstiți!

Iar pe el, Stere, nu l-a văzut nimenea în mahalaua aia, când s-au căsăpit proștii, au venit acuma pe capul lui doar că le era șef proștilor. Unde s-a mai auzit?!

După asemenea perorații, Stamate și Petruș au hotărât să nu mai stea de vorbă cu ei, se vor băga pe fir avocații și le vor stabili ei și șefii Poliției soarta. Treaba lor era să adune probe noi cât mai repede și să le ordoneze să nu se piardă cele strânse la fața locului. Găsiseră cartușe, le-au inventariat, puteau fi utile la anchetă; telefoane mobile, unul asupra unui mort, deci lesne de identificat, altele pierdute, probabil în graba luptei, de unii dintre combatanți. Sigur, când vor analiza convorbirile cerute deja companiilor de telefonie vor descoperi cum s-a pus la punct măcar o parte din execuția cu sânge rece.

Petruș s-a gândit să obțină toate informațiile electronice disponibile, înainte să le șteargă cineva.

Ceru să se stabilească identitatea victimelor. Să afle dacă se găseau în datele poliției, dacă mai avuseseră ori nu de-a face cu beciul. Aveau amprente cu duiumul. Rănile și leziunile lor, chiar și cele post-mortem, puteau fi informații importante: cu ce s-a tras, de unde, de la ce distanță, cine deținuse aceste arme înainte să ajungă în mâinile celor care le folosiseră în acel fel.

Exista o benzinărie prin fața căreia trebuia să treci obligatoriu ca să intri în cartierul mărginaș. Existau acolo două camere de supraveghere, cu unghiuri diferite, spre cartier și spre afara lui. Oricine trece pe acolo, om sau mașină, era înregistrat. N-ai cum altfel. Atacatorii au ajuns sigur cu mașinile și au trecut prin acel punct între orele 23:50 și 00:10.

Petruș a ajuns la patronul benzinăriei exact când acesta schimba casetele pe care zicea că le înlocuiește

săptămânal. Cineva le ceruse, nu putea fi decât de la poliție, credea patronul.

— Exact, noi le-am cerut.

— Bănuiam eu.

— Le duc eu, a insistat Petruș.

I-a semnat un fel de proces verbal patronului reticent, care se plângea că are nevoie de un act să se justifice, dacă apare un altul și le cere.

— A zis că trimite pe cineva să le ridice.

— Spune-i că le-am luat eu, a zis Petruș.

O strategie în privința presei era necesară. Poate câștigau mai mult dacă arătau deschidere, a gândit Petruș. Stamate a fost de acord. De undeva de sus venise un ordin categoric să se dezvăluie cât mai puțin presei ăsteia de rahat. Unii ziceau că ordinul venea chiar de la General. Nu conta că mulți credeau că n-au decât de pierdut, dacă mai deschid încă un front cu presa. Care oricum își băga coada peste tot și începuse să afle. Generalul avea o experiență proprie neplăcută, fusese tăvălit într-un scandal de trafic de femei, în ciuda declarațiilor categorice că va da în judecată pe oricine va insinua vreun amestec al său, și scăpase doar pentru că nimeni n-avea dovezi categorice, singurul care-l putea incrimina o mierlise surprinzător chiar înainte să fie arestat și pe supoziții nu-l puteau condamna. Generalul n-a uitat. Ura presa.

Dar Stamate și Petruș au decis să ignore ordinul. Presa trebuia privită ca un partener, după părerea lor. Vor vedea mai încolo ce fel de explicații vor fi nevoiți să dea.

Abia preluase casetele înregistrate la benzinărie și fusese chemat la *Ramses.* CapMare se dăduse la fund, dar pe SculăMare îl prinseseră ca din oală. Cel puțin trei dintre cei arestați pe câmpul de luptă declaraseră că fuseseră trimiși de Stere SculăMare. Nu era suficient să-l priponească pentru multă vreme, dar era un început.

În seara dinainte dăduse de *Loverboy*. Uitase să caute filmul, cum îl sfătuise Sandu Cremene, dar dăduse o căutare pe Google, cum avea obiceiul, aflase de-o grămadă de filme cu titlul acela, sigur Cremene vorbea de cel românesc, cu un tinerel care se cam ocupa cu droguri, futuse o fetișcană, virgină pe deasupra, moartă după el și-o vânduse unora când dăduse de necaz și n-avea cum să-

și achite datoriile, iar ea era atât de înnebunită că acceptase, ca proasta. Al dracu' subiect, ca-n viață!

L-a cunoscut din prima clipă, după ochi, că e unul dintre ăia care se droghează la greu, deși fusese la dezintoxicare. Recidivele sunt cele mai ale dracului.

L-a luat tare, din prima clipă. L-a întrebat unde măsa a ascuns-o pe Veronica și *Loverboy* a albit: întâlnise prima oară în viața lui un polițist și ăsta-l întreba taman de subiectul pe care ar fi vrut să-l evite cu orice preț. Nu știa să se poarte, nu știa să pareze, începuseră să-i tremure mâinile.

— Nu te mai căca pe tine, că nu te omor. Ți-ai distrus viața-n pula mea! i-a zis. Măcar ajută o bătrână disperată că nu-și găsește nepoata! Cu care sigur ți-ai tras-o ca un derbedeu ce te afli! Gândește-te că e maică-ta care tânjește după tine.

— N-am mamă.

— Căcat! Și nu poți să te gândești? Ai avut, că altfel n-ai fi pe lume. Ai putea să faci un efort, în pula mea, să-ți închipui ce-ar simți!

— N-am mai văzut-o de-o lună.

— Bunică-sa zicea c-o iubești. Cum dracu' să n-o fi văzut, dacă o iubești?

— O iubesc.

— Căcat! Îmi faci și dramolete acuma. Măcar știi de ea? V-ați certat și-ai făcut-o să dispară? I-ai dat în cap, ai omorât-o, o ții ascunsă, ai vândut-o? Nu se poate să nu știi unde e, după ce i-ai tras-o atâtea luni! Au fost luni, așa e?

— Trei luni.

— Vezi? Unde e?

— Habar n-am.

— Habar n-ai! Ești dus cu pluta? Ești căzut din cer pe lumea asta? Cum să dispară peste noapte o femeie în buricul orașului, care are și casă, și familie, și prieteni, și iubit, că zici că ești iubitul ei!? Mă iei de prost? Ai făcut tu ceva… Doar nu te-oi fi drogat atât de tare toată luna asta de te-a durut în cur de toți și de toate! Ăștia din formația ta zic că vii seară de seară și cânți dumnezeiește. Cum mă-sa?

— Iau o doză și cânt ce-mi trece prin cap. Cred că-i și încurc cu solo-urile mele, le bag când m-apucă…

— Lasă-mă cu astea, nu de muzică-mi arde. Ce știi de ea?

— N-am mai văzut-o de când nea Stere a chemat-o la el.

— Nea Stere. Adică SulăMare? Ce-are SulăMare cu Veronica?

— A văzut-o și-a chemat-o-n biroul lui. Asta știu.

— Asta știi. Și de-atunci nimic.

— Nimic.

— Și te-a durut în cur atâta amar de vreme? Cum pula mea zici c-o iubești? N-ai întrebat unde e, unde s-a dus, nu te-ai proțăpit în fața ăluia să-l întrebi unde-i fata?

— Să te proțăpești în fața lui nea Stere? Glumiți! Îți dă o labă cât zici pește și te dă de-a dura pe scări. Mi-a zis că i-a dat o treabă și nu-i treaba mea să-mi bag nasul și-a-nchis subiectul. Când o să vrea ea, o să mă caute! Ce să-l mai întreb?

— Și tu nu te-ai mai gândit ce e cu ea!?

— M-am gândit.

— Cum dracu' te-ai gândit și-a trecut o lună de când n-ai văzut-o și de-atunci n-a mai văzut-o nimeni?! Nu ți-a trecut măcar o dată prin scăfârlie c-a pățit ceva?

— N-a pățit.

— Hai, pe bune! De unde știi? Cum poți fi sigur?

— M-am gândit c-a dus-o la *Hapul roșu* și-o învață să se poarte ca o doamnă și o să vină să-mi facă surpriza.

— Să-ți facă surpriza…Tu ești prost de-a binelea, pămpălău sau drogat? Cum ai tupeul să-mi zici chestia asta? Mă iei pe mine de prost?

— Ăștia zic că nea Stere duce fete mișto la *Hapul roșu* și le-nvață să se poarte.

— Tu chiar ești căzut în cap! Om în toată firea și crezi gogoși d-astea! Că doar n-o fi făcut acolo lupanar!

— Nu știu ce-i ăla.

— Bordel, în pula mea!

Dacă tot îl găbjise pe SculăMare, era bine să-l întrebe și de Veronica.

Dar n-a apucat. În mai puțin de două ore, doi avocați urlând ca apucații, la intimidare, că încă mai suntem un stat de drept și poliția nu poate reține când i se năzare un om pe care nu-l poate învinui de nimic, pentru că n-are probe, l-au scos pe SculăMare din clădire, nici măcar n-apucaseră să cheme mașina să-l ducă la beci. Petruș nu era de față, să se împotrivească. Nici Stamate.

Alipie

1.

Subțire, i se vedeau oasele, părea foarte fragilă, dar și agilă, părul tuns scurt, lăsându-i la vedere scoica urechilor, în lobul cărora prinsese licurici de diamant, ochii mari, căprui stropit cu nuanțe de verde, privind mirați din conturul delicat al rimelului, buze groase roșii, cu luciu, permanent întredeschise, să se zărească fildeșul sclipitor al dinților, o aluniță în mijlocul obrazului, sânii mici se distingeau obraznici sub rochia subțire fără mâneci, croită cu guler înalt, care-i îmbrăca până aproape sub bărbie gâtul lung, ca al statuetelor egiptene. Nu văzuse femeie mai frumoasă! Doar când o privea de foarte aproape și-i zărea hașurile fine din colțurile ochilor, accepta că e o femeie de patruzeci de ani.

Să tot transmită mesaje unor asemenea oameni!

Spre deosebire de toate momentele dinainte, în care Generalul îi ceruse să transmită câte un mesaj obscur, sigur codificat, din care el nu înțelegea nimic, și nu-l lăsa să părăsească biroul imens înainte să se facă scrum hârtiuța pe care se înghesuiau linii zigzagate și mâzgălituri peste numele adresantului, de data asta nu scrisese nimic, îi spusese direct să caute o femeie pe nume Sarah, așa și așa, o va găsi la *Ramses* sau în librăria *Cartea vieții,* care îi aparține, sau la sala de fitness de la *Hapul roșu,* dar e mai bine să nu se ducă acolo, va trebui să treacă de niște paznici cu frunte îngustă și încuiați, care vor vrea să știe cu ce scop o caută. Și nu trebuie cu niciun chip să spună o vorbă altcuiva decât femeii. Și e chiar mai bine ca nimeni să nu știe că ea a primit un mesager.

Apoi Generalul se lăsă pe spate în scaunul uriaș cu un spătar ce-i depășea cu două palme trupul vânjos, și începu o logoree care îl aduse pe Mesager în pragul leșinului de uimire. Îl privea pe General cum vorbea rar, cu ochii închiși, ca un îndrăgostit evocând o iubită intangibilă, inaccesibilă.

Trebuie să știi, începu Generalul.

Apoi îi spuse, după o pauză atât de lungă încât părea să se fi răzgândit, că e o femeie frumoasă, care s-ar putea

să-l întrebe una sau alta și el o să se bâlbâie uluit, o să se inhibe și o să uite mesajul. Nu trebuie să se întâmple cu niciun chip asta! Sarah e o sirenă, spunea Generalul, și urechile tale ar trebui îndopate cu ceară, dar n-o pot face, pentru că e posibil să răspundă mesajului, să fii nevoit să auzi și să te întorci la mine, să-mi comunici. O sirenă este un fel de zână, rea, continuă Generalul, dar se opri brusc, înainte ca Mesagerul să îndrăznească, prima oară în viața lui de mesager, să-l întrerupă spunându-i că știe ce-i o sirenă, a citit mult și încă mai citește în nopțile în care nu poate dormi de teamă că unul dintre destinatarii mulțimii de mesaje pe care le transmisese el vor veni să-i ia gâtul. Dar n-a mai fost nevoie să facă nicio confesiune, Generalul a continuat, de parcă până atunci doar respirase mai adânc sau își cântărise vorbele.

Dacă transmite și ea un mesaj, nu mă vei mai găsi aici, nu mă vei mai găsi nicăieri, dar vino totuși, e important, și spune cuvânt cu cuvânt aghiotantului meu, care va ști unde să dea de mine. Nu te feri de el. Dar e o șansă foarte mică să răspundă. Sirena e mult prea sigură pe ea și nu va avea niciodată nevoie de ajutorul meu, cum n-are nevoie de ajutorul nimănui.

Trebuie să știi că are antenele ei și nu i se poate ascunde nimic. Știe tot ce mișcă în locurile în care te trimit s-o cauți. Cred că și în toate celelalte locuri. E posibil să știe deja ce urmează să-i transmiți. Mă gândesc că își închipuie chiar cum stăm de vorbă acum, prin urmare te va aștepta cu mesajul meu, pentru că sunt totuși situații pe care nu le controlează. Dar controlează mai mult decât mine, așa că îi sunt dator.

Acum își caută iubitul. Sau amantul. Sau pe cel pe care îl folosește la vremea asta în pat pentru plăcerile ei, nimeni nu poate băga mâna-n foc ce-a ajuns omul când e vorba de o femeie ca ea. I-a întrebat pe toți pe care-i crede implicați. Toți au ridicat din umeri. Bănuiește cine nu-i spune adevărul, poate declanșa o furtună, dar s-a gândit să mă informeze pe mine mai întâi. Crede că e mai bine să acționez eu, oficial, să nu provoace ea prea multă tevatură. N-o s-o fac.

Mesajul Generalului era că, din punctul lui de vedere, femeia avea mână liberă. Iubitul sau amantul sau bărbatul pe care-l devorează a fost închis de CapMare unde și-a făcut el temnița secretă. Ea știe. E singura care știe de temnița secretă, în afară de General. Bărbatul iubit

făcuse o prostie și-l supărase pe CapMare. Dacă ea socotește că prostia nu-i atât de gravă, îl eliberează, e treaba ei. Pe urmă poate să-i lichideze pe toți care meritau și încurcaseră lucrurile și au făcut atâta tămbălău și au dat peste cap o afacere care mergea ca la carte. Ea știe cum construiește altă structură, similară celei pe care a făcut-o până acum. Dacă mai construiește.

Un ultim sfat: privește-o, miroase-o, dar nu te lăsa ademenit de ea. O să pierzi, ca și mine.

După o lungă pauză, Generalul deschisese ochii și-l privise crunt pe Mesager, ca în alte dăți:

— Mai ești aici?

2.

Femeia nu clipise o dată măcar cât transmisesem mesajul scurt al Generalului. Era evident că mă aștepta și ea, n-a fost nevoie să-i spun cine sunt. A zis doar să-i dau drumul și m-a sfredelit cu ochii ei mari, căprui, stropiți cu picături verzi. Dacă nu mă avertiza Generalul, m-aș fi bâlbâit și aș fi leșinat de bucurie că o femeie atât de frumoasă se uită în ochii mei. N-a avut niciun răspuns, sau nu l-am înțeles eu, prin urmare nu eram nevoit să bat drumul înapoi, puteam rămâne la *Ramses,* am destule cunoștințe acolo cu care pot schimba o vorbă sau mai multe. Nu mai spun că mai aflu ce se întâmplă și-mi poate fi de folos.

Femeia n-a zis decât:

Bine.

Mi-a întors spatele și și-a văzut de ale ei. Probabil nu mai existam, eram prea mărunt. M-am topit în peisaj, cum fac de obicei, aproape nimeni nu mă mai remarcă.

M-am dus să stau la taclale cu Puricel sau Fleancă sau care o mai fi fost de serviciu, deși știu de regulamentul lor dur, că n-au voie să se-ntindă la vorbă cu mușteriii, oricare ar fi ei, nici măcar cu rudele care vin să-i anunțe vreun necaz. Dar nu interzice niciun regulament să rămâi în apropierea lor, să privești ce se întâmplă și să arunci la răstimpuri câte o vorbă, la care ei să răspundă sau nu, în funcție de împrejurări.

Așa am făcut și m-am așezat în hol într-unul dintre fotoliile care s-a lăsat cu mine, fâsâind, până aproape de pământ. Îmi place grozav chestia asta, parcă sunt la un

salon de masaj și-ntâi îmi creează buna dispoziție, înainte să-mi ungă și să-mi tăbăcească pielea.

Era o vânzoleală cum nu mai văzusem de mult la *Ramses* și probabil nici Puricel, care era de serviciu, nu mai văzuse. Nu-mi mai fusese dat să mă ciocnesc de atâția turiști care veneau și plecau, târându-și trollere burdușite și săltându-și genți de pe un umăr pe altul în timp ce-și căutau acte de identitate și pașapoarte să le lase la recepție, să semneze, să plătească cu carduri sau cash, să primească sau să lase mesaje, care căutau bezmetici rude și prieteni, insistau după taximetriști ce nu mai veneau, solicitau hărți ale orașului, se certau pentru o cameră cu vedere spre lac sau înjurau în toate limbile că nu-s mai mulți funcționari la recepție, să le încheie formele să plece mai repede la aeroport, altfel riscă să piardă avionul și n-au de gând să mai rămână o zi în țara asta de rahat, cum de rahat? se zborșea vecinul, d-asta am venit aicea după atâta reclamă? n-o fi de rahat, dar pentru mine a fost!

Păi, ține-ți părerea pentru matale!

Dar mai erau destui care intrau și ieșeau sau leneveau ca și mine în holul uriaș, înregistrând cu ochii toată tevatura, și nu păreau deloc turiști, mai degrabă trimișii cuiva, sau șmenari care așteptau o pleașcă, sau agenți mărunți care îndepliniseră un ordin și reveneau să dea raportul, sau informatori sau ciripitori sau polițiști sub acoperire sau curvulițe boite la greu care leneveau sprijinite de câte o coloană de stucatură, chipurile așteptând un prieten, dar de fapt arătându-se în toată splendoarea, din cap până-n picioare, să știi pe ce dai banii și altele care se fâțâiau aferate de colo-colo mișcându-și fundurile pe care se mulaseră rochii fine de parcă ar fi defilat pe un podium pentru concursuri de frumusețe. Unii ședeau ca mine în fotoliile fâsâitoare, cu câte un cocteil colorat în față, dar cei mulți se foiau de colo-colo.

Am recunoscut câțiva pe care sigur îi căuta poliția, dar păreau fără griji, ori aflaseră că poliția își vedea de alte treburi, ori aranjaseră să-i sară pe ei de data asta sau poate chiar o vreme sau poate contribuiseră cât ceruseră la teșchereaua lor.

Când l-am văzut pe SculăMare intrând furios și îndreptându-se cu pași hotărâți spre biroul lui CapMare, care mi se spusese că nu mai fusese văzut de două zile,

am fost sigur că se întâmplă ceva deosebit și poate ar fi bine să aflu și cu mesajul ăsta să mă întorc până la urmă la General. Dacă chiar e ceva la care să nu m-aștept, sigur nu se va aștepta nici Generalul, va fi încântat și mai pune o piatră la temelia viitorului meu sigur.

Mi-am făcut loc printre turiștii nerăbdători și i-am cerut lui Puricel cheia, a înțeles pe loc ce vreau, n-a pus vreo întrebare și l-am lăsat să rezolve cu camerele, plățile și taximetriștii. Poate ar fi fost mai frumos din partea mea să-i dau o mână de ajutor, măcar să mă ocup eu de taximetriști, dar știam amândoi că bietul Puricel ar fi fost pe urmă penalizat că a permis unui străin să se ocupe de afacerile hotelului, așa că am renunțat, fără vreun regret.

Cu cheia am deschis ușa unei debarale întunecoase, doldora de scări de metal, mături, găleți, mopuri și câteva mașini de lustruit gresia și parchetul. Nu trebuia să fac pic de zgomot. Am rămas nemișcat vreun minut, până mi-am obișnuit ochii cu geana de lumină strecurată pe o ferestruică deschisă în zid deasupra unei mese pe care mă puteam urca cu ușurință. M-am strecurat atent prin maldărul de unelte, am urcat pe masă și am aruncat o privire în camera de alături, biroul somptuos al lui CapMare.

Și acolo era agitație.

De partea cealaltă a ferestruicii era fără îndoială o plasă de sârmă, ca de aerisire, destul de deasă, de-abia vedeam prin ochiurile ei. Dar primul gând care mi-a trecut prin cap a fost că nimeni n-ar fi crezut că dincoace de plasa deasă stă cineva la pândă, adică puteam fi sigur că nu mă vede nimeni și nici n-o să vină careva după mine.

În mijlocul încăperii, în fața biroului de președinte al lui CapMare, ședea în picioare femeia căreia tocmai îi transmisesem un mesaj. Își sprijinea fundul minunat de birou și enumera pe degetele unei mâini ceva, de parcă ținea socoteala cuiva cu ce a făcut sau n-a făcut. Vorbele ei nu ajungeau clare până la mine, peste ele se suprapunea o muzică languroasă, sigur era încă o măsură de precauție, dacă îi trecea cuiva prin minte grozăvia să înregistreze ce se discuta, nu se înțelegea nimic, doar dacă nu avea instrumente sofisticate, cum știu că există, care separă sunetele. Dar fără îndoială că adversarii celor strânși în încăpere nu aveau asemenea instrumente.

În fața femeii, SculăMare se legăna nerăbdător pe un picior și pe celălalt, era imaginea desăvârșită a unuia prins cu ocaua mică, incapabil să dea vreo explicație și care știe pe deasupra că nu are cum să iasă basma curată din poveste. Mai într-o parte, dar în spatele lui, un bărbat cu palmele cât lopețile și ochii de viezure, pe care îi mișca fără încetare când spre femeie, când spre SculăMare, mâna lui dreaptă, pe care nu-l mai văzusem de-o veșnicie, fusese plecat sau nu ni se încrucișaseră drumurile, dar abia auzisem că încasase un glonț în umăr la înfruntarea de sâmbăta trecută, îmi era clar că nu fusese ceva serios, își mișca mâinile ca și mine, o fi avut vreun bandaj pe sub cămașă, nu se vedea nimic.

Mai erau în încăpere doi gealați în tricouri care plesneau pe bicepșii lor, sigur bodyguarzii cuiva, poate ai femeii minunate. Așa mi s-ar fi părut normal, nu te amesteci tu, femeie minunată, cu niște gangsteri care oricând pot deveni sălbatici și-ți pot lua maul, dacă nu ai alături măcar doi gealați pregătiți să te apere în caz de necesitate.

Lângă aceștia era Florinel, fantele de cartier și dealer înfocat, nu-l mai văzusem de câteva zile, despre el vorbise Generalul că fusese închis în temnița lui CapMare pe care n-o mai știau decât el, Generalul, și femeia. Însemna că îl eliberase între timp. Dar nu arăta deloc că ar fi fost hărțuit, bătut sau pedepsit în vreun fel, nici că ar fi fost înfometat și arăta atât de bine în cămașa alb-roșie ieșită din jeanșii strânși pe pulpe, că nu mă miram că orice femeie, deci și minunata Sarah, ar fi vrut să și-l bage în pat măcar pentru câteva ore.

În apropierea lui Florinel, parcă mai retras, mai era un bărbat, nici pe acesta nu-l știam și nu-l mai văzusem. Voinic și musculos, nu chiar cât bodyguarzii, cu barba tunsă foarte scurt, că părea neras, dar ras în cap, îmbrăcase peste cămașa cenușie o geacă aidoma unui hanorac, cu `jdemii de fermoare care deschideau buzunare pe toate părțile, îmi închipuiam că ar fi fost imposibil să nu ascundă în ele fel și fel de arme. Părea de departe cel mai periculos.

Când minunata Sarah termină de enumerat pe degetele unei mâini ce avea de enumerat, SculăMare deschise gura, sigur se împotrivea, începuse să vocifereze, dar femeia a îndreptat spre el palma deschisă a mâinii pe care abia enumerase, îl oprea, va să zică, să

continue să mai înșire prostii și să se facă de râs. Nu voia să mai știe nimic.

Și-n clipa următoare a început nebunia, mi-am oprit un strigăt de surprindere mușcându-mi buzele până la sânge, continuând să privesc tăcut și fascinat pe ferestruica zăbrelită a debaralei.

Mâna dreaptă a lui SculăMare, aflat la dreapta lui și puțin în spate, a scos un cuțit și i-a retezat beregata atât de fulgerător, că omul nici măcar nu apucase să întoarcă privirea spre el și s-a prăbușit, cu sângele gâlgâind. Voinicul cu capul ras și geacă a început să vocifereze, protesta de ceva, femeia minunată i-a făcut și lui un semn de lehamite cu mâna și i-a întors spatele, trecând de partea cealaltă a biroului. Bărbatul n-a răbdat, a scos dintr-unul din buzunarele în care eram sigur că ascunde ceva un pistol nu mai mare decât palma lui, a tras nimerind-o în spate, și zgomotul împușcăturii a răsunat colosal în urechile mele, involuntar mi le-am acoperit cu ambele palme, atât de repede că m-am clătinat și era să cad pe de masă, și-am închis și ochii, o clipă. Eram convins că zgomotul se auzise în hol și în tot hotelul și chiar pe stradă și-or să dea năvală într-o clipită cerberi și polițiști și gură cască, dar mai pe urmă am înțeles că nu se auzise nimic, poate CapMare antifonase biroul.

Când am deschis din nou ochii, nu mai mult de-o clipă, femeia minunată se prăbușise peste biroul lui CapMare, n-am apucat să văd dacă mișcă sau respiră, că se precipitau toate: Florinel se arunca asupra bărbatului ras în cap și cu geacă, aproape doborându-l, dar bărbatul a mai apucat să tragă două focuri, care l-au atins în piept pe unul dintre gealați și în umăr pe celălalt și parcă în același timp îl lovea în bărbie cu bocancul pe Florinel, aplecat în față, în inerția mișcării, și bietul fante căzu pe spate cu o bufnitură; Mâna dreaptă a lui SculăMare făcuse un pas în față și sfâșie brațul bărbatului ras în cap, cu același cuțit cu care retezase mai înainte beregata, țâșni sângele și bărbatul scăpă pistolul, urlă probabil de durere, dar într-o întoarcere ca la luptele din ring îl aruncă la pământ cu o lovitură năprasnică de picior pe Mână dreaptă. A fost destul să mai clipesc o dată și bărbatul ras în cap și cu geacă părăsise încăperea. Nu mai văzusem un profesionist în acțiune.

Unul dintre bodyguarzi, cel căzut după lovitura în piept, nu mișca, celălalt dădu roată biroului, o ridică pe

femeia minunată, o așeză în scaunul de președinte. Avea ochii închiși.

Bodyguardul apăsă precipitat niște butoane de pe biroul lui CapMare și imediat dintr-o încăpere alăturată intrară pe o ușă pe care n-o văzusem, ascunsă în peretele din față, vreo doi care o scoaseră din încăpere, pe brațe, pe femeia minunată. Apoi s-au întors și l-au cărat și pe bodyguardul rămas țeapăn pe covor. Florinel s-a ridicat singur, masându-și falca, la fel și Mână dreaptă și i-au ajutat să-l târască dincolo și pe SculăMare.

Nu cred că trecuseră douăzeci de secunde, dar e posibil să fi fost mai mult, timpul se dilată extraordinar în asemenea împrejurări înspăimântătoare.

Am mai privit odată pe ferestruica zăbrelită. În biroul lui CapMare parcă nu se petrecuse nimic, sigur petele de sânge de pe covor vor dispărea și ele înainte să vină ziua următoare.

Cu precauții, m-am dat jos de pe măsuță, m-am sprijinit de ea și-am rămas nemișcat o groază de vreme. Îmi bătea inima nebunește, o simțeam în gât, să-mi ia răsuflarea, nu alta. Eram înspăimântat să nu vină, totuși, în debara, după mine. Nu dădusem niciun semn că aș fi acolo, dar eram convins că niște profesioniști ca ei aflaseră, nu se putea altfel. Cinci minute, un sfert de oră, o jumătate de oră, o oră, îmi amorțiseră picioarele. Dar dincolo de ușa debaralei nu se întâmpla nimic. Nu striga nimeni, nu vocifera nimeni, nu alerga nimeni, nu apăruse niciun polițist în afara celor care-și făceau treaba deghizați, nu răsunaseră sirene.

Am ieșit. Nu mai era agitație, turiștii grăbiți își rezolvaseră problemele, doar cei pe care îi văzusem mai înainte și poate și alții, se foiau cu un rost știut doar de ei: șmenari care așteptau o pleașcă, agenți mărunți care îndepliniseră un ordin și reveneau să dea raportul, informatori, ciripitori, polițiști sub acoperire, curvulițe boite la greu care leneveau sprijinite de câte o coloană de stucatură, chipurile așteptând un prieten, dar de fapt arătându-se în toată splendoarea, din cap până-n picioare, să știi pe ce dai banii și altele care se fâțâiau aferate de colo-colo mișcându-și fundurile pe care se mulaseră rochii fine de parcă ar fi defilat pe un podium pentru concursuri de frumusețe.

Nu m-am mai așezat în vreun fotoliu fâsâitor, cocteilul colorat în care abia îmi muiasem buzele

dispăruse, fusese din partea casei, nu trebuia să-l plătesc.

Am ieșit grăbit, cu aerul că mi-am încheiat treaba și mă așteaptă o alta.

Uitasem să-i las cheia debaralei lui Puricel, rămăsese în ușă, dar nici el nu mai era la recepție, venise schimbul următor, așa c-or să rezolve ei între ei.

Mai mult mă întrebam dacă femeia minunată mai trăia sau avea să mai trăiască, după afacerea asta de reglare de conturi și trădare.

Don Paul

Nenorocitu' nu e-n stare să citească niciun ziar, dar se crede deștept. L-am ținut în palme anii trecuți, l-am salvat din ghearele copoilor și l-am trimis să se ascundă în casa mea din străinătate, de care n-are habar nici dracu', că s-a supărat Generalul care-l voia priponit, el știe de ce, poate să mai capete o stea, că nu-i ajunge că i se cocoșează pieptul de atâtea tinichele. Și acum când l-am adus înapoi, face pe nebunul și-n loc să m-asculte, s-a dat cu curva aia de Sarah, care se crede împărătească. Știu că dacă n-ar fi fost ea, n-ar mai fi fost nici afacerea și sigur n-ar fi sporit atâta. Dar nu-i decât o pizdă care ar trebui să-și vadă de fututul ei, să lase bărbatul să conducă, așa a fost rânduit de când lumea, și să nu-mpărățească ea! Auzi, să conducă o muiere! Crede c-o să accept până la ziua de apoi? Asta sigur primește ordine de undeva, cât m-am dat eu peste cap, n-am aflat! N-o poate duce mintea pe-o femeie să țină-n mâini o ditamai afacerea! Probabil capul e Tati ăla pe care nu-l știe nimeni și dă câte un semn, de obicei prin ea, și le țâțâie curul la toți. Cum de are încredere Tati ăla într-o muiere pentru afaceri atât de colosale, mă depășește. Cine mă-sa o fi Tati. Sigur nu e Generalul. Generalul e și el unul plin de bășini încrezute, îi țâțâie și lui curul și albește numai la gândul că l-ar putea da jos cineva de pe scaunul lui de general. Sigur și Generalul tremură de teama lui Tati.

Acum s-a dat și ăsta la fund. Întâi a dispărut CapMare, care mi-e clar c-a șters putina după sâmbăta de pomină, când s-a făcut de rahat cu strategia lui. Dacă nu l-o fi găbjit careva și i-a luat maul sau îl ține la beci pentru vreo răsplată. Acum aghiotantul îmi spune că Generalul s-a retras la cură, că la vârsta lui are crize de gută. Sigur a mirosit că s-au pus gaborii să distrugă afacerea și mă lasă singur, se retrage, usturoi n-a mâncat, gura nu-i miroase, crede că scapă și n-ajung la el. Și l-am umplut de bani! Păi, dacă m-ating ăia și cad și eu, pe toți îi înfund! Pe toți! Cum dracu' nu-și dă seama?

S-a retras fără aghiotant? I-am întrebat, cum mi se părea absolut normal. A dat din colț în colț, cică se descurcă o vreme și fără el și, dacă nu se descurcă, îl

cheamă. Aiurea! Moșulică nu-și scoate nici cizmele singur, nu se poate apleca de burdihan. Aghiotantul insistă că nu-mi poate spune unde anume s-a retras, nici cum să-l contactez, dacă e vreo urgență, îl anunță el, aghiotantul, așa s-au înțeles, de parcă eu n-aș fi în stare să dau de el și singur, dacă-mi pun mintea!

Nu mi-o pun, de asta am ajutoare pe care le-am umplut de bani cum n-au visat nici în visele lor cele mai aurite. D-aia l-am chemat pe Vulpoi. Să rezolve!

Iar ăsta dă bir cu fugiții! Și se dă cu curva de Sarah! Se strâng la ea bărbații ca la colivă!

Nu mă-ntreba cum de știu că s-a dus la ea. Eu l-am trimis să rezolve și cu SculăMare, să nu mai aud de ieșiri din front, și el s-a apucat să-i dea în cap lui SculăMare, că nu-l găsise pe CapMare, și ăsta-l păzea pe un bramburit de fante de cartier cu aere de mare dealer care-i căzuse cu tronc muierii Sarah. Știam eu că de la păsărică se strică treaba! Și acum au făcut front comun, cine știe ce i-o fi promis aia, că-l face prinț în Arabia sau îi dă voie să intre-n patul ei!

Turbez. Acu' chiar turbez. Fug toți ca potârnichile și mă lasă singur în fața furtunii.

Uită că unul singur e Don Paul!

Eu nu pierd niciodată! Ar trebui să știe.

Întâi, îmi chem toți avocații să-mi spună că afacerile sunt în regulă. Să le mai dau niște ordine, să le aplice azi, să n-aștepte ziua de mâine: unde și cât să investească, ce să mai vândă, să scap de toate proprietățile în care îi aveam ca asociați pe CapMare, pe General, pe afemeiatul ăla de SculăMare, să facă donații către nevasta lui George și urmașii ălora de-au murit, au frați și rude care or să audă și-or să-și amintească toți când o să am nevoie de ei. Sigur or să se cearnă toți care sunt acuma în jur și-or să rămână o mână. Dacă. Pe urmă o să am nevoie din nou de o armată. O pregătesc cu mizilicurile astea de donații.

O să las vorbă celor care candidează și-au fost lângă mine să rămână lângă mine, să nu plece urechea la ce scriu nenorociții ăștia din presa aservită și nici la comunicatele transmise de poliție sau jandarmerie sau mama mă-sii, și să știe că înțelegerea noastră rămâne în picioare. Indiferent ce se scrie și se spune. N-am să pot să mă duc la reuniunile lor electorale, nu e bine când toți ochii vor fi ațintiți pe mine, dar să trimită avocaților știri

despre suma cheltuielilor și de ce mai au nevoie și să stea liniștiți.

Or să-și recupereze țara, nu se poate altfel.

Poate chem la palat ziariștii care-mi mănâncă din palmă sau, și mai bine, mă duc la o televiziune și le comand un interviu, o să vadă toată țara imediat, să le spun că mă simt obosit și mă retrag o vreme la moșie, las treburile curente în mâna nu știu cui, o să văd eu cine-o să fie ăla, dar înainte de asta vreau să fac niște donații către orfelinate, aziluri de boșorogi, biserici, că toate au nevoie și-au bătut la porțile mele ca milogii în ultimele luni. Asta cu milogii n-o s-o spun. Nici n-o să le zic boșorogi.

Dar mai înainte o să fac o vizită la *Hapul roșu,* să văd cum merg treburile în subsol. Am impresia că de-acolo s-a-mpuțit treaba.

Stamate

1.

Fusese o descindere ca la carte, pe când se îngâna noaptea cu ziua, când nu se aștepta nimeni. Paznicii subsolului de la *Hapul roșu* moțăiau, au vrut să se împotrivească, întrebau de mandat de percheziție, fuseseră bine instruiți, dar când au văzut câți mascați năvălesc peste ei, s-au dat la o parte. Măcar rămâneau în viață.

Stamate acceptase ideea lui Petruș, să anunțe presa, dar o făcuseră în ultima clipă, nu apucaseră să vină decât vreo două care de televiziuni, ținute la distanță, nimeni de mai sus de ei din Poliție nu era la curent, n-avea cine să se-mpotrivească.

Stamate simțea că dacă ar fi spus mai sus orice din planul său, ar fi pățit cum se mai întâmplase: se punea presiune pe ei să nu risipească resursele poliției pe crime banale care, chipurile, pot fi rezolvate din birou, din condei sau pe bieți dealeri priponiți că au mai făcut rost de câteva doze, cât să tragă pe nas o săptămână, ei și neamul lor.

Au găsit, într-adevăr, o sală de fitness pentru fițoși, cu aparate pe care le mai vezi în filme. Nu era nimeni la ora aia, doar o lumină de veghe stârnea umbre stranii care păreau stafii.

O sală în care odihneau în rasteluri arme.

O sală în care odihneau pe policioare pachete învelite în folie cafenie. Presupunea că sunt droguri, le va spune laboratorul. Dacă erau droguri, însemna că făcuseră captura anului.

O sală cu paturi de campanie, ca în spital sau azil, în care dormeau douăzeci de fete și femei tinere, au început să chirăie când au văzut mascații și să fugă încotro se nimerea, lovindu-se de pereți ca muștele de geamuri. Le-a luat o groază să le liniștească. Era atât de vizibil că fuseseră drogate la greu, că avea nevoie de ajutoare să le scoată de acolo. Stamate a chemat întăriri, să le ducă pe toate la secție, să afle cine sunt, poate făceau parte dintre

cele două sute date dispărute. Sigur cei care le închiseseră acolo n-apucaseră să le transporte în afara țării.

Într-o altă sală au găsit patru bărbați care jucau pocher, fumau trabuce și beau whiskey. Ca-n filme, era un fum să-l tai cu cuțitul, bietul Petruș a început să tușească. Toți cei patru erau înarmați, dar n-au apucat să scoată armele, înainte să fie încătușați. Stamate i-a privit atent pe fiecare. Nu-i cunoștea, o să afle la poliție cine sunt. N-o să permită, de data aceasta, niciunui nenorocit de avocat să intervină, până nu află el tot ce e de aflat. Chiar cu riscul să-și piardă slujba.

Era pe punctul să părăsească încăperea, când s-a întors spre cei patru. Chipul unuia i se părea cunoscut, îl obseda, îl visase un an întreg.

Un an întreg fusese măcinat de un gând care-l dusese la disperare, dar îl acceptase. Știuse din prima clipă că n-avea cum să-i învingă pe toți care călcau strâmb, cel mult zgâlțâia, scutura puțin eșafodajul și îi oprea în loc pentru o vreme. Se născuseră, din păcate pentru el, Stamate, învingători. Sau mai degrabă, societatea în care se nimerise să trăiască el, Stamate, îi ținea de învingători. Ura, pentru asta, vremurile în care îi fusese dat să fie polițist.

Cu un an în urmă, echipa trimisă după unul numit Vulpoiul se întorsese cu mâinile goale. Omul dispăruse și ei n-aveau decât o adresă. Sigur dispăruse pentru că îl văzuse un vecin coborând treptele din trei în trei, trăgând după el un mic troller, ale cărui rotițe făceau un zgomot oribil. Zgomotul îl scosese din casă pe vecin. Se aruncase într-o mașină care-l aștepta în fața blocului și demarase în trombă. Vecinului nici nu-i trecuse prin cap să rețină numărul, n-avusese vreo problemă cu omul care era unul la locul lui. Vulpoiul fusese mai inteligent decât colegul lui, Castorul, căutat în același timp de poliție, se mișcase mai iute, se ascunsese mai iute. Sau fusese ajutat.

Stamate întinsese coarda și fusese uluit să constate că-i merge. Ceruse ca Vulpoiul să fie dat în urmărire generală și să fie consemnat la frontiere. Nimeni nu se împotrivise. O secundă, două se gândise că șeful Poliției dăduse mână liberă ca echipa să primească absolut tot ce cere, poate ajunge la un rezultat într-o zi, două, cum se ceruse. Poate în felul acesta nu cădea de pe scaunul lui nici ministrul.

Le fusese simplu să afle că nu urcase în niciun avion, nu trecuse prin niciun punct de frontieră. Ca și cum nu plecase și se ascunsese în țară. Nu-l găseau însă nicăieri, nimeni n-avea vreo idee. Dar Stamate era convins că ieșise din țară, era mai sigur pentru el. Cu acte false. Tevatura tuturor s-ar fi fâsâit, dacă proceda în felul ăsta. Cineva îl condusese pe un drum ocrotit, probabil îl și însoțise, pentru a-i spulbera toate îndoielile. Firește că individul se temea că va fi lichidat și ceruse garanții, dacă n-ar fi fost în stare să le ceară, n-ar fi ajuns în punctul acela, ar fi fost lichidat demult.

Îl condusese cineva care avea nu doar cunoștințele și resursele, ci și puterea să deschidă și să închidă anumite uși, fără întrebări nepotrivite. Depășea posibilitățile lor de simpli polițiști, simpli funcționari ai statului să meargă pe urmele acelora sau chiar să afle mai mult. Trebuia să se mulțumească cu faptul că le ajunsese la ureche știrea despre dispariție, după ce Stamate o intuise, lăsată de cineva înțelept tocmai să-i lămurească și să-i oprească din acțiuni inutile și nesăbuite. Să se îndrepte în altă direcție, asta li se sugera. Sau să nu se îndrepte nicăieri, ar fi fost cel mai bine, deranjaseră destul.

Era foarte improbabil să mai dea de el.

Nu interesa pe nimeni că era un asasin.

Dar Stamate nu voia să se îndrepte în altă direcție. Se gândise că Vulpoiul fusese un personaj foarte important, dacă îl scoseseră din scenă în felul acesta, puteau să-l ucidă, să-l înece într-un lac sau o cadă, să-l arunce de pe o stâncă, să-l îmbete subtil și să-l adoarmă definitiv cu pastile ori să-i însceneze un accident. Foarte ușor ar fi fost să-i însceneze un accident, explozia unei mașini care se zdrobește în mare viteză de un copac. Mai important decât colegul lui, Castorul, o simplă unealtă, pe acela îl avertizaseră și atât, să se descurce. Vulpoiul nu era doar un ucigaș de profesie, ci mai degrabă un mercenar. Fusese folosit la multe alte chestii. Însemna că e abil, priceput și periculos. Extrem de periculos.

Mai însemna că era mai important decât celălalt, Castorul, dacă trebuia ținut în viață și departe de mâna, ochii și urechile poliției. Știa lucruri ce puteau fi folositoare în viitor. Sau tehnici la care voiau să mai recurgă. Sau era un apropiat al cuiva care decidea cine moare și trăiește. Era simplu: lumea-i largă, se ascunde până se liniștesc apele și revine sau e readus după aceea,

să facă tot ce mai făcuse. Sigur era un profesionist. Sigur ucisese la greu. Sigur era un pion important. Dar dacă aveau grijă de el, mai însemna și că rețeaua avea un viitor, oricât păreau lucrurile de terminate, sau pe terminate în acel moment. Mai însemna că era o rețea solidă, capabilă să înlocuiască celulele moarte și s-o ia de la capăt. Toate se dovediseră adevărate, în anul care trecuse. Vulpoiul dispărea o vreme, cinci luni, cinci ani, până se uita și se ștergea tot. Asta se întâmplase. Stamate nu mersese prea departe cu raționamentul. Îl lăsaseră pe Castor fără acoperire pentru că știau, cei din capul rețelei, că Stamate sau altul ca el îl vor descoperi mai ușor. Ca să tulbure ancheta? Să mai elibereze din presiune?

Un an întreg Stamate privise figura printată a Vulpoiului, găsită pe caseta unei camere de supraveghere. O mărise la un A4 și o fixase în piuneze pe afișierul de plută din biroul lui. Se uita zilnic la fotografia printată. Nimeni altcineva n-o mai băga în seamă, nici măcar Petruș.

Iar acum omul din fotografia printată era în fața lui. Cu barba la fel de nerasă, că părea neîngrijit. Ras în cap. Cu ochii mici. Acum îi vedea de aproape și i se păreau și vicleni. Părea mai în vârstă, de parcă anul care trecuse lăsase urme prea adânci, dar în rest toate se potriveau.

Stamate era atât de excitat, încât i-a cerut lui Petruș să-i ducă pe toți mai repede la beci și să-l aducă în fața lui doar pe Vulpoi.

— Pe cine?

I-a explicat.

— Ești sigur, șefu'?

— Fă ce-ți spun.

— Să-mi fut una! Adică vrei să spui c-a dat norocu' peste noi și ăla care-a scăpat prin ochiurile plasei acum un an ne-a căzut pleașcă?

— Cam așa.

— Ești sigur sau ne facem de căcat, în pula mea?

— O să vedem.

Petruș s-a grăbit să-l aducă. Omul s-a așezat pe un scaun, Stamate în fața lui, Petruș rămăsese în picioare. Nu mai era alt scaun. Amândoi polițiștii îl priveau intens. Stamate era convins că în fața lui era omul din fotografia printată, doar avea fața mai brăzdată, de parcă trăise mult în soare și vânt. Părea obosit. O fi fost de la whiskey-ul băut toată noaptea. Petruș nu era sigur, de fapt nu-l

văzuse în urmă cu un an și nu avusese vreo obsesie să-l prindă.

În actele pe care i le găsiseră într-un buzunar, numele era altul, nu Gică Haralambie. Dar e prea simplu în lumea de azi să-ți faci acte noi pe orice nume vrei, așa că nu-l surprindea pe Stamate. Probabil cel care îl trimisese în străinătate fusese și cel care-l adusese înapoi și nu era prost să nu-i facă rost de acte de identitate noi, știind că numele vechi era în continuare dat în căutare generală.

Brațul drept îi era bandajat grosolan deasupra cotului, până aproape de umăr, probabil se bătuse cu careva și avea o rană urâtă.

— Ce-ai pățit? l-a întrebat Stamate.

— Nu-i treaba ta.

— Cum zici. Mă gândeam să chem pe cineva să ți-l bandajeze ca lumea.

— Nu-i nevoie.

Stamate s-a gândit că omul e numai bun să audă niște întrebări, n-avea rost să-l mai frăgezească:

— Îl știi pe Mangusta?

— N-am auzit.

— Își mai zice și Magicianul.

— Nici p-ăsta.

— E același. De fapt, îl cheamă Vasile Ionică. Nu-ți spune nimic numele, sunt convins.

— De ce-ar trebui să-mi spună?

— Tu să-mi spui.

— Nu l-am cunoscut. Nu l-am văzut.

— N-ai cum să-l mai vezi. E la pârnaie. Dar pe Van Damme? Nu ăla din filme.

— Nici p-ăsta.

— Măi, să fiu al dracu'! Ai trăit pe lumea asta fără că cunoști numele mari! Van Damme e coleg cu Mangusta, la mititica. Dar pe Castor îl știi?

— Vrei să-mi vorbești de toată grădina zoologică?

— Mă opresc. Și Castorul e priponit. Dar sigur știi și asta. Îl cheamă de fapt Nicu Stroie. Nu se poate să nu-l cunoști. Ați făcut echipă.

— N-am făcut echipă cu niciun Castor!

— Poate te chema pe atunci Vulpoiul sau Gică Haralambie?

— Și ăsta e tot de la zoo?

— Nu ești matale?

— Nu cunosc niciun Haralambie sau cum zici!

— Dacă ți-ai făcut acte noi, sigur nu-l mai cunoști.

— Cum zici. Le-ai văzut.

— Toți ăștia de care ți-am spus sunt la pârnaie. Pentru droguri.

— N-am io treabă cu drogurile. Am mai fost acuzat. Și degeaba.

— Am zis ceva de droguri în ce te privește?

— Păi atuncea?

— N-am zis nimic. Dar mă gândesc să zic ceva de-un asasinat. Un dublu asasinat. Pentru care te caut de-un an. Niște copii care de-abia și-o trăseseră până să le tragă unii două gloanțe-n frunte.

— Nu știu nimic.

— Să-ți împrospătez memoria? Ați fost duși, tu și Castorul, de un taximetrist, care a recunoscut că l-ați amenințat, la un bloc galben. Sigur nu-ți spune nimic chestia asta.

— Așa e. Nimic.

— La blocul ăla era, poate mai există, o cameră de supraveghere de care habar n-aveai, v-a înregistrat al naibii de bine și acolo n-ați făcut decât să scoateți pistoalele și să trageți în căpățânile puștilor. Castorul zice că el n-avea pistolul la el și că tu ai tras. Într-adevăr, gloanțele au fost trase dintr-un singur pistol, dar se putea să fi avut și unul și altul aceeași marcă. Deocamdată n-am avut decât versiunea lui. Așa a scăpat să fie închis pe viață. Ai mai auzit de povestea asta?

— Cum se cheamă filmul din care-mi spui povestea?

— Să zicem *Castorul și Vulpoiul*?

— N-am văzut filmul.

— Tocmai ți-am povestit. Sunt gata să-ți mai dau amănunte.

— Nu-mi trebuie.

— Cum vrei.

— Ai terminat cu întrebările? N-ar fi mai bine să nu mai spun nimic și să-mi chem avocatul?

— Ești liber s-o faci. Dar și avocatul va vedea caseta și nu va avea ce mai spune.

— Ce casetă?

— Te-am făcut curios? Caseta de care-ți spuneam, pe care apar Castorul și Vulpoiul înainte să le dea gaura în frunte copiilor ălora.

— N-am fost eu.

— Eu vorbeam de Vulpoi. Care a șters-o după ce l-am arestat pe Castor. Care Castor a recunoscut. Și-a mai spus și altele despre voi doi. Cine l-o fi anunțat pe Vulpoi s-o șteargă? Tare sunt curios.

— N-am io treabă cu Vulpoiul ăla!

— O să vedem.

2.

Avocatul a sosit extrem de repede. De parcă aștepta sau fusese trimis de cineva care știa ce se întâmplă. Stamate i-a lăsat să stea de vorbă și și-a văzut de alte treburi.

Trecuseră douăzeci și patru de ore de la descindere și păreau să fie la fel de departe de a lămuri lucrurile pe cât fuseseră înainte. Doar avuseseră norocul să prindă un ucigaș profesionist pe care îl căutau de un an și despre care erau convinși că se ascunsese în străinătate. Degeaba îl dăduseră în consemn internațional, niciuna dintre polițiile mai apropiate sau mai îndepărtate nu-l întâlnise, în cazul în care catadicsiseră să dea curs cererii de a-l căuta, aresta și extrăda românilor.

Avusese un scop să se întoarcă, era singura concluzie la care puteau ajunge. Fie era mult prea sigur că nu i se va mai întâmpla nimic, poate primise chiar asigurări, fie fusese chemat sau adus să împlinească ce știa mai bine. Prin urmare avusese o țintă, poate îi fusese deja desemnată, poate își dusese deja misiunea la îndeplinire și mai ucisese pe cineva, nu știau de când se afla în țară și polițiștii ar face bine să-l preseze să mărturisească.

Nu le va fi ușor. Era un bărbat încăpățânat, cu multă experiență, părea inteligent și fără îndoială avea în spate pe cineva puternic, foarte puternic. Nu va spune cine este și ce-a făcut, sigur se teme de represaliile aceluia mai mult decât de orice acțiune a poliției. Care nu poate face mai mult decât să-l trimită în judecată. Chiar dacă dosarul ar fi beton, ceea ce Vulpoiul spera să nu se întâmple, va lua un număr de ani de închisoare, după care avocați iscusiți vor recurge la toate chichițele să-l elibereze după o vreme. Legile sunt destul de permisive. În schimb, răzbunarea celui puternic, din umbră, ar fi totală și definitivă.

Stamate întorcea toate acestea pe toate părțile, după prima vizită a avocatului venit să-l consilieze pe Vulpoi. Era același care îi scăpase pe vreo doi dintre arestații anului trecut și care se dăduse peste cap să-l condamne pe Stamate cu ani în urmă, când, în legitimă apărare, inspectorul ucisese mâna dreaptă a unui guștер care speriase orașul, intrat în spital să liniștească definitiv o fătucă inconștientă găsită drogată lângă pădure, în comă de vreo două săptămâni. Probabil martor nefericit la ceva. Norocul lui Stamate fusese atunci medicul Milică Milică, de față la apariția asasinului în spital și înfruntarea lui cu Stamate. Care depusese mărturie. Bietul om murise între timp de un cancer dublat de o ciroză pe care medicul o stârnea zilnic cu doze zdravene de whiskey.

Avocatul părea să nu-și amintească nimic. Stamate se cam îndoia, dar la câți zeci de răufăcători deturnase omul de la pârnaie era posibil să nu-și mai amintească detaliile tuturor cazurilor, după mai mulți ani.

Sarah

Nici măcar n-am realizat cum am ajuns pe patul ăsta de spital. Tot ce țin minte este că-i spusesem lui SulăMare că într-o zi o să-i ia gâtul unul pentru că prea lucrează după capul lui și n-ascultă de ordine și enumeram pe degetele unei mâini câte prostii făcuse doar în săptămâna dinainte, că ne pusese în pericol și mai pusese și poliția pe urmele noastre, și-n clipa următoare i-a retezat beregata calul ăla bătrân de adjunct al lui, care fusese pe vremuri al meu, îl trimisesem să-l supravegheze și nu știam decât noi doi asta. Se rezolvase o problemă aproape cum aș fi vrut să se rezolve, dar nu-n fața mea. Detest să fiu martoră la ucideri.

Idiotul de killer trimis de Don Paul să-mi fie de ajutor s-a băgat în discuție, că nu așa se rezolvă treburile, de parcă știa el care stătuse un an întreg la căldurică și la gagici pe bandă rulantă la un milion de kilometri, departe de freamătul în care trăiam noi zi de zi, m-a enervat cumplit, el vorbea, killerul în persoană, i-am zis să-și țină dracului limba aia afurisită, dacă nu vrea să pățească la fel, nu venise să-și dea cu părerea despre chestii care nu-l priveau, i-am făcut un gest de lehamite, i-am întors spatele, gata să ies din încăpere, să rezolve băieții cu trupul și toate scârboșeniile, am continuat să bombăn, ori îmi e de ajutor, ori se ține de căcaturi, poate-i un bășinos căruia îi țâțâie curul când vede un strop de sânge și presupun că i s-a urcat lui sângele la cap când i-am zis și astea, a scos un pistol din buzunarele alea cusute pe toate părțile, nu mă gândisem să le cer băieților să-l controleze și nici nu se făcea să le cer asta când omul fusese trimis să mă ajute de ăl în care am cea mai mare încredere dintre toți proștii din jur, a scos, zic, pistolul și-a tras. Nu l-am văzut, mă întorsesem cu spatele. Am simțit doar ceva ca o săgetare, chiar mai puternică, mi s-a întunecat mintea repede și am căzut cu fața pe biroul lui CapMare. Ce s-a mai întâmplat am aflat pe urmă.

Agitație mare. Băieții mei au dat să reacționeze, dar și mai iute a fost scumpul de Florinel, nu mă așteptam să aibă atâta sânge-n el, abia-l scosesem din beciul unde fusese închis, slăbit și ca vai de el, s-a aruncat asupra

malacului, să-l doboare și mai multe nu, ăsta a-nceput să tragă orbește și l-a omorât pe unul dintre băieți, dar l-au rănit și pe el și s-a cărat. Iute ca focul. Cel puțin asta am înțeles că s-ar fi petrecut.

De când am aflat, întorc pe toate părțile povestea. Și nu-mi mai vine să cred, ca-n prima clipă, că doar i se urcase sângele la cap de ce-i zisesem, nu cred că e atât de prost. Dacă băieții se prindeau mai devreme și-ar fi stat cu ochii pe el, ar fi fost și el acuma între patru scânduri. Dar cine să bănuiască vipera la sân, când omul venise să dea ajutor? Mai degrabă venise cu gândul să distrugă sau i s-a năzărit la fața locului să distrugă și asta înseamnă fie că nu mă mai pot baza pe Don Paul, ceea ce ar fi cumplit, ar trebui să iau totul de la început, după atâția ani, fie l-a momit careva pe killer cu ceva consistent și s-a gândit să sugă la două oi, încă o dovadă că are forță, dar nu și creier.

Băieții s-au temut pentru viața mea, m-au cărat imediat la o mașină de-a lor din mulțimea de la *Ramses* și m-au dus la cel mai apropiat spital. Unul de stat, renumit, pe deasupra, aglomerat în draci, cu saloane cu paturi înghesuite și tărgi puse cap la cap pe culoare, cu vânzoleală că te amețește, cohorte de țigănci cu puradeii după ele și tot neamul chirăind și insistând să-și vadă bărbatul pe care l-a spintecat nu știu cine și amenințând în toate părțile că spintecă și ei tot personalul dacă nu li-l salvează. O prostie mai mare nu le-a trecut prin cap băieților. Dar a fost și-un noroc, că în toată vânzoleala aia, cu răniți și crize acute pe bandă rulantă, nu prea sunt atenți chiar la amănunte. N-au cum. La un spital trebuie să dai tot felul de detalii, înainte să te salveze doctorii, sau în timp ce te salvează. Doar dacă nu e un spital privat, unde ți-ai aranjat apele, acolo nu-ntreabă nimeni nimic. Mi-au notat numele și toate datele personale și băieții au zis că-s pasionată de arme, vreau să-mi fac o colecție și încercam una și s-a declanșat accidental.

— În spate? au întrebat, cum era firesc.

Și băieții proști! Dar nu se-așteptau să-ntrebe și-au zis ce le-a venit la gură.

Au dat din colț în colț și le-au spus că, de fapt, unuia dintre ei i-a scăpat glonțul. Oricum era caz de poliție și sunt sigură că în aceeași seară au și anunțat poliția. Doar că birocrația e-n floare, cine știe ce vor fi înțeles ăia, s-au

mișcat ca melcul, au apărut a doua zi, în cursul dimineții, nu mai eram acolo.

Mă trezisem la reanimare la câteva ore după ce mă duseseră la spital, unul dintre băieți era la capul meu, n-avea voie, dar lăsase șpagă leafa surorilor pe-o lună. Când mi-a spus foarte pe scurt ce se întâmplase, mi-am smuls, cât eram de amețită, firele care mă legau de niște aparate și i-am cerut să mă scoată în clipa aia din nenorocitul de spital de stat și să mă ducă unde îmi aranjasem toate apele. În mai puțin de-un sfert de oră, rezerva se golise. Probabil au intrat în panică când vor fi făcut vreo vizită, spre dimineață, dar eram departe.

Doar că știam că se declanșase nebunia. Acuma trebuia să-mi pun antenele în funcțiune să aflu ce-a fost în urma mea. D-asta e bine să ungi toate rotițele în toate părțile, le spusesem de zeci de ori și-mi râdeau în nas, că-s bani aruncați pe apa Sâmbetei. Dar uite că nu era așa. Am aflat.

M-am gândit că nici aici nu eram prea în siguranță, dacă la poliție se ocupă de mine unul deștept, s-apucă și dă căutare în toate spitalele bucureștene și-ntr-o jumătate de ceas află unde sunt. Îi mai trebuie altă jumătate de oră sau mai puțin să vină să mă salte sau măcar să mă ia la întrebări. Cu niciun chip nu trebuie să ajungă să-mi pună întrebări, e prea riscant.

Le-am cerut să mă externeze, s-au împotrivit, am insistat, i-am convins acceptând să iau cu mine o infirmieră de-a lor, să mă îngrijească zi și noapte următoarele patru, cinci zile, câte zic ei că-s critice, îi voi plăti pentru deplasarea asta leafa pe-o lună și mai fac și o donație spitalului. Femeia e aproape de pensie, una care-și ține gura, mi se garantează, nu pare o băgăreață, sigur știe meserie, deci sunt pe mâini bune, nu e vreo fâșneață cu ochii după bărbați. E greu cu tinerele de azi, nu le stă mintea decât la cum să și-o tragă mai des. Parcă nu eram așa când eram ca ele.

În mai puțin de-o oră aranjasem totul, băieții m-au scos de-acolo, nu le-am spus unde mă duc, poate să vină să cerceteze poliția câte-n lună și-n stele, a plecat femeia, nu știm unde, nu era nimic grav, o zgârietură, nu era nevoie să anunțăm nimic la poliție, n-aveam ce anunța. Ce nu spune un manager pentru o donație pe care n-a mai primit-o de-o veșnicie, dacă a primit-o vreodată!

Acuma stau în vila mea cu vedere la lac, în care nu s-ar gândi până mor să vină vreun prost să pună întrebări, întâi și-ntâi pentru că-n toate vilele asemănătoare din jur locuiește crema țării, să-l văd pe idiotul care îndrăznește doar să apară pe stradă cu vreo mașină suspectă, nu spun cu girofar, și să tulbure liniștea cartierului sau să creadă numai că în toată protipendada asta s-ar fi strecurat unul pe care-l caută ei! Nu mai vede slujbă câte zile are!

Bătrâna știe într-adevăr meserie, e discretă, vorbește doar când o-ntreb și-n plus e doldora de povești amuzante, e destul să-i spun să-i dea drumul și chiar mă destinde cu ce-mi povestește. Chestii de viață. Am nevoie să-mi curăț mintea un pic.

Și să mă gândesc la ce-a fost și ce-o să fac.

Pe Florinel scumpul nu l-am adus aici. Nu trebuie să apară. El știe doar de apartamentul din centru în care ne-am tras-o trei luni ca iepurii, îi e destul cât știe. I-am lăsat vorbă că m-au dus să mă recuperez departe și-l caut când mă întorc. Tot ce mai știe e că n-am nevoie de banii lui să-mi plătesc recuperarea, afacerile mele produc suficient să nu fiu nevoită să apelez la careva. E-nțelegător. Sigur se și bucură, dacă s-o fi gândit că-l mulg de bani. Nu cred că-i trece prin cap cine sunt, ar fi păcat să fie atât de deștept, ar trebui să-l elimin, că n-am de unde să știu cu cine se mai întâlnește și-și dă drumul la gură la vreo băută.

Generalul a fost cel mai deștept, a plecat la cură înainte să-nceapă toată nebunia. Mă întreb dacă n-a mirosit-o. Nimeni nu-l poate acuza că ar fi în spatele nebuniei, eu cu atât mai puțin. Cu Generalul m-am înțeles mereu, e om de cuvânt, ascultă ordinele, ca orice militar, îi plătesc cât cere și nu-mi iese din cuvânt. Nu cred să aibă vreo rudă care să nu stea pe-un morman de bani, a fost isteț și le-a transferat totul, el trăiește în continuare din leafa lui de bugetar, nu se poate lega nimeni de el, dacă s-o trezi vreun nebun să-l ia la puricat. Nici leafa aia nu e chiar de colea. Poate are și el nemulțumirile lui, dar cred că te poți baza pe el, cât timp nimeni nu se atinge de funcția lui în fruntea tuturor, are impresia că taie și spânzură, cum făcea pe vremuri, dar nu e decât un om de paie. Nu vrea să știe că e om de paie, dar mă gândesc că bănuiește.

SulăMare nu mai e. Întotdeauna i-am zis SulăMare, nu SculăMare, nici măcar Stere, de când se-mbătase și s-a

dat la mine, cu ani în urmă și-am fost nevoită să-l pocnesc. I-aș fi zis mai degrabă Sloboz, dar m-am gândit c-or să mă întrebe atâția ce-i aia, c-o să mă satur să-i tot trimit la dicționar. Un curvar nenorocit, care n-a știut toată viața decât să ademenească fetișcane proaste, să le-o tragă și să le trimită la produs în afară. Nici măcar rețeaua asta n-o mai ținea ca lumea în mâini, a trebuit să-i pun o dublură, să nu mă tragă-n piept. Chiar și-așa, a lăsat să scape informații despre subsolul de la *Hapul roșu,* au năvălit mascații și-au ridicat toate muieruștile, am pierdut o avere, și de toate e de vină curvarul. Nu mă mai interesează prostiile pe care le-a mai făcut, am cerut să-i elimine pe toți din jurul lui, sigur nu-i erau toți fideli, dar mai sunt și victime colaterale într-un război. Dacă se apucă vreunul să cerceteze, direcția SulăMare e goală, n-au pe cine să stoarcă de informații.

CapMare era peste SulăMare, deci la fel de periculos, dar s-a dat la fund exact când a-nceput nebunia, în sâmbăta nenorocită, mi s-a spus că era vinovat de reacția deșănțată, că a trimis niște novici să lupte cu sportivii și se așteaptă să-i cer să răspundă. De mine se ascunde, nu de altcineva, degeaba crede Don Paul că de el. Mai ales că mi-l băgase la beci pe Florinel, o fi aflat între timp că mi-o trăgeam cu el și a-nțeles ce prostie a făcut. O să-l găsesc. Până atunci n-are curaj să iasă să mă acuze, i-am luat-o înainte, am lăsat pe piață dovezi cu ce-a făcut în ultimii trei ani, n-are cum să mai scape viu. Dacă nu-l prinde poliția înaintea mea, sigur or să afle sportivii unde e, îi las și pe ei să acționeze, iar ei îl urăsc mai mult decât mine. N-are scăpare. Prin urmare stau liniștită în privința lui, e ca dispărut pentru totdeauna. Probabil se roagă prin vreo hrubă, dar tot îl dibui. Aș putea s-o caut pe nevastă-sa să-i pună de-o colivă și să plângem împreună că s-a dus un bărbat cum nu mai găsești în zilele noastre. Cu nevastă-sa am fost colegă de școală, e atât de prostuță că ar crede orice-i spun, și că pe bărbată-su l-au ciuruit americanii, că se băgase în afaceri pe teritoriul lor.

Am aflat cum îl cheamă pe idiotul care a tras în mine – Vulpoiul, pe numele de-acum un an Gică Haralambie, acum sigur are acte cu alt nume, încă n-au dat de numele ăsta, mi-ar fi spus. Don Paul îl ia de profesionist, dar e profesionistul lui Pește, dacă n-a reușit să-i lichideze pe toți băieții mei care sunt de-abia la

începutul meseriei. Sau și-a pierdut îndemânarea cât a stat pe tușă cu pipițele lui la milionul ăla de kilometri de noi. De ăsta n-o să am milă! Nu mă interesează cine e în spatele lui, poate să fie și Don Paul! Mi s-a spus că l-a găsit poliția în subsol în noaptea în care au năvălit mascații și-acum îl anchetează la greu. N-ar strica să las pe piață câteva zvonuri cu ce-a mai făcut el. Pe cine a mai belit, ăștia iartă orice, dar nu când iei viața unuia. Poate-i mai bine să nu fie doar zvonuri, niște imagini. Am și cu el.

Mă frământă al dracului care i-a fost gândul, cine i-a spus ce să facă, sigur n-a făcut-o de capul lui. Trebuie să aflu. În oricare variantă, trebuie să fac curățenie și să schimb multe în structură. S-o iau de la capăt. Merită, dar mă simt obosită.

Rămâne Don Paul. Cu el trebuie să am o înfruntare, dar e nevoie s-o pregătesc. Don Paul a făcut exact ce i-am spus acum zece ani: fă-ți relații, unge tot ce poate fi uns, chiar dacă pare că-i o prostie și crezi că pierzi banii, roata se învârte și ăia or să ajungă într-o zi la împărțitul bucatelor și n-au cum să te uite! Bărbat deștept, s-a prins pe loc și-a făcut întocmai. E plin de bani acum, lumea crede că din afacerile cu gunoi și alte rahaturi. Or fi bani și dintr-alea. Dar grosul e din ce i-a ieșit cu mine: droguri și curve. A fost Spania, la început, mai e și-acum. E Germania și tot Nordul. Dacă se lasă mâine, trei generații au de păpat după el, fără să miște un deget. Dar nu se lasă. Are morbul, ca și mine. E singurul periculos. De aia trebuie să-mi pregătesc atent înfruntarea cu el.

Până ieri Don Paul a fost omul în care am avut cea mai mare încredere. De două zile tot întorc pe toate fețele ce s-a întâmplat. Pe Vulpoi îl trimisese Don Paul, cică să ajute. Dacă scopul a fost altul, doar să prindă prilejul, cum l-a și prins, și să mă elimine? Norocul meu a fost că eram în mișcare și glonțul lui n-a nimerit în inimă, ci mai sus, dar tot a fost nasol. Dacă nimerea unde trebuia, nu mai făceam planurile astea acum. Cine era șef? Don Paul? Cât e el de deștept, înseamnă că n-are pic de creier, dacă s-a gândit vreo clipă să mă înlocuiască. El e bun aici, să țină spatele, să-i adoarmă pe ăi mari, din politică, din poliție, să ungă tot ce trebuie uns, să-mi afle planuri care mi-ar pune bețe în roate. Dar afară n-ar fi bun de nimic, nu știe o limbă măcar, n-are vreo relație cât de mică, nu cunoaște filierele, habar n-are cum să facă

dincolo ce-a făcut aici și exact ce-am făcut eu, adică să ungi unde trebuie.

Aud că a dat un interviu în direct la nu știu ce televiziune, o fi fost la vreuna dintre cele pe care le plătește să-l perie la greu. Nu mă uit la televizor de zece ani, n-am ce să văd. Cică a spus că se simte obosit și se retrage o vreme. Cum dracului se retrage acu', exact înainte de alegeri? Nu vrea să asiste și el la victoria cui o fi, nu vrea să dea o mână de ajutor? O fi dat-o înainte, dar orișicât. Altul e motivul. La câte antene are, simte că s-a împuțit treaba, o fi contribuit și el să se-mpută mai repede, habar n-am ce-o fi fost în mintea iui, și-acum se gândește să stea deoparte până se limpezesc apele. Nu a spus unde se retrage. Eu știu, n-are multe variante, la una dintre ele îl găsesc. Și o armată dacă-l păzește, tot ajung la el. Nu-mi poate refuza o întrevedere. Dacă se transformă în înfruntare, eu n-am cum să pierd, am toți așii!

Problema e Claudia. Cum să-i spun, fără să-i sară țandăra și să se repeadă să-nchidă tot, cum a mai vrut acum cinci ani, când a dat de ea într-un sanatoriu din Spania o ziaristă nefutută care o mai și vizitează la azilul ei de handicapați? Atunci se ascunsese să pună la punct o megaafacere, era cât pe ce să dea chix din cauza ziaristei, care a venit după ea cu două polițiii, și cu aia spaniolă și cu româna. Noroc că e actriță cum rar vezi! Până și pe mine mă păcălește, și eu stau cu ea de-o viață. Acoperirea Claudiei e fără cusur, șapte vieți nu le trec prin cap ăstora că ar fi ea în capul mesei. Ea – Tati. A fost destul să arunc vorba asta, Tati, pe piață și-au crezut-o cu toții. Tremură toți. Absolut toți!

Sorin

Trebuie să scriu o carte, tot ce știu n-o să intre nici în zece reportaje. Într-o carte nu mai trebuie să justific fiecare frază de care nu sunt sigur și doar imaginez.

I-am întrebat pe Stamate și Petruș de noutăți. S-au făcut pe neașteptate secretoși, n-am prea aflat mare lucru de la ei. Sunt nevoit să pun cap la cap ce-am dibuit singur. Mă îndoiesc că nu și-au făcut măcar o idee, dar îi obligă unul mare de-al lor să taie cu totul legătura cu presa, n-au ce face și se conformează.

După descinderea cu mascați de la *Hapul roșu* a ieșit un tămbălău cumplit. Am fost de față, a mai fost o televiziune, dar pe urmă a urlat toată presa, mai ales ziarele care au un parapon pe ministrul de interne și pe șeful poliției. Ce-am difuzat noi s-a estompat în marea de reportaje.

Nu se aștepta nimeni să găsească ce-au găsit: droguri la greu, cea mai mare captură obținută vreodată, și douăzeci de femei prostite de drogurile îndesate în ele, care nu știau pe ce lume sunt și nici că urmau să fie duse în Germania. Pentru trafic de femei te căptușești cu ani buni de pușcărie. Băieții luați acolo ca din oală au negat orice amestec, ei chipurile doar păzeau, dar când au înțeles că-i groasă rău, au început să scape informații să-și scape pielea. Au recunoscut că fetele urmau să plece într-o zi, două, ar fi trebuit să fie demult dincolo, doar că se produsese o întârziere, bănuiau că ăl de dusese transportul de mai înainte fusese dibuit de poliție și se dăduse la fund sau era cumva la mititica.

L-am întrebat pe Petruș dacă printre muieruștile alea le găsiseră pe Veronica, Loredana și Flori, nu mai țin minte când și de ce-mi spusese că le caută prin fel și fel de baruri, la insistențele familiilor disperate, dar nu dăduseră de ele, era convins că ajunseseră demult prin cine știe ce bordel nemțesc.

Îmi era dator, știa, nu era nevoie să-i bat obrazul, a găsit un moment în care să-mi mai spună câte ceva, fără să se prindă șeful lui. Scandalul din sâmbăta de pomină, când începuse toată tevatura și poliția intrase pe fir cum n-o mai făcuse de aproape un an, mi se datora într-un fel,

îi pusesem să-l urmărească pe bietul Fleancă, pe care miliardarul Don Paul voia să-l transforme în killer.

Am aflat că sunt o grămadă închiși și toți neagă c-ar fi călcat măcar o dată strâmb în viața lor. Sigur cineva le cerea să spună asta și-i apăra, să nu-și dea cumva drumul la gură și să cadă capete. Tot au căzut sau urmează să cadă. Șeful inspectorului Stamate, de pildă, urma să fie dat jos, destituit pe bune, Petruș nu voia să-mi spună de ce, se mai dondăneau unii mai mari dacă să lase informația să iasă pe loc, să mai scadă presiunea pe ei, sau mai amână o zi, două. Nu supraveghease, chipurile, cum trebuie mai multe operațiuni și nu luase deciziile corecte. Petruș era convins că mai urmau și alții, doar ca să nu se ajungă la șeful Poliției, uns cu toate alifiile și om al guvernului încă în funcțiune. Dacă ai lui câștigă alegerile, nu-l mai clintește nimeni. Petruș a răbufnit, prima oară de când îl știu: e de rău, când poliția se amestecă cu politica. I-o spusesem demult.

Hapul roșu fusese închis. Urmau să se mai organizeze acolo concerte, nimic altceva. Închirierea subsolului pe numele nu știu cui fusese reziliată. Subsolul grozav avea să fie folosit de formațiile care concertau, doar sala de fitness putea să-și continue activitatea, era păcat să nu se obțină în continuare niște bani, mai ales că orașul e plin de fițoși care vor să facă mușchi și sclifosite care vor să se întreacă la `jdemii de concursuri de miss sau se pregătesc să ajungă asistente de televiziune. Și toți plătesc la greu, oricât li se cere.

La *Ramses,* activitatea continuă de parcă nu se întâmplase nimic: turiști cu duiumul, muzică ultimul răcnet seară de seară, dacă vrei să asculți *Despacito* sau *Doar pe a ta,* acolo te duci, fără dubiu se perindă prin holul hotelului aceeași faună și probabil nu s-a clintit nimic din cea mai mare parte a afacerilor. Doar că s-a schimbat puțin administrația: Marin Vidrașcu, zis CapMare, dispărut, a fost înlocuit cu un tinerel despre care nimeni nu știe nimic; Stere, zis SculăMare, a mierlit-o, se zvonește că de atâta stres își tăiase gâtul cu briciul, când se bărbierea, probabil era beat, de asta e bine, spune tot personalul, să folosești aparate de ras și nu brici, ca pe vremuri; îl înlocuiește un burtos care fusese mai înainte șef la crama de unde se aproviziona hotelul; Paul Vulpescu, proprietarul, căruia îi place să i se spună Don Paul, ca pe plaiurile siciliene, a anunțat la televizor că se

retrage până după alegeri sau poate mai mult și-și lasă în loc fiul, abia întors de la Cambridge, unde a obținut un MBA în economie. Insistase să spună că trebuie să intrăm și noi în rândul lumii, cu management occidental.

Simțeam că Petruș e furios, arestaseră o mulțime de trepăduși, dar niciun tip de decizie, legăturile ălora din beci nu păreau să ducă nicăieri, nu dezvăluia niciunul nimic. Frustrant la culme, nu mă mira că înjura ca la ușa cortului.

Mi-a mai spus că luase la puricat casetele camerelor de înregistrare din holul hotelului, stârnise atâtea proteste cu ideea asta, că fuseseră nevoiți să facă o întâmpinare la judecător și doar așa le-au predat. Nici nu credea că sunt toate sau că nu se umblase pe ele.

Îi căzuseră ochii pe una dintre primele pe care le văzuse, înregistrarea din urmă cu trei seri. Îmbulzeală ca la balamuc, turiști și faună, era cât pe ce să renunțe, dar l-a zărit pe SculăMare cum intră precipitat și dispare spre birourile din spate. SculăMare care își pusese capăt zilelor de atâta stres. S-a uitat atent pe casetă până la sfârșit, adică până la înregistrările de dimineață, SculăMare nu mai ieșise. În dimineața celei de-a doua zile se spunea că-și tăiase gâtul, acasă. Cum ajunsese acasă? Pe unde ieșise din hotel? Mașina lui era nemișcată din parcare. Toți ai hotelului ridicau din umeri. Petruș era convins că-i făcuseră de petrecanie, îl căraseră din hotel, dar scăpaseră din vedere niște amănunte. Dar de ce să-i facă de petrecanie? În ce se băgase sau ce superviza? Anii trecuți fusese acuzat de afaceri cu dame de companie, apoi de trafic de femei, dar nicio probă nu se găsise împotriva lui, iar avocatul îl scosese la lumină în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Dar, dacă sapă mai mult, oare vor da de vreo legătură între SculăMare și femeile de la *Hapul roșu*?

Petruș urmărise foarte atent casetele înregistrate, o mulțime de chipuri care nu-i spuneau nimic, altă mulțime pe care le știa, dar nu putea dovedi că ar fi fost implicate în ceva necurat, alții erau chiar informatorii săi sau colegii deghizați și alte chipuri pe care iarăși nu le știa, dar se intersectau cu oamenii pe care i-ar fi urmărit până în pânzele albe. Vreo zece, cincisprezece. Le printase pe acestea din urmă și pe cele apărute mai frecvent, să le poată răspândi printre informatori.

Mi le arătă și mie. Nu știam cine sunt, nu-i mai văzusem. Am luat printurile cu mine să le mai privesc, să mai întreb la rândul meu, Petruș a fost de acord, niciodată nu știi de unde sare iepurele. Le-am răspândit în fața mea pe birou ca pe niște cărți de joc uriașe. Nu țineam minte să fi văzut măcar unul dintre chipurile alea mulțumite de ele însele. Jumătate erau figuri patibulare, de bărbați vicleni, puși pe rele, altă jumătate, sau pe aproape, păreau tembeli, cu mutre tâmpe, gata să execute ordine, niciodată să decidă ei. Vreo doi își aruncau privirea speriată împrejur, sigur se temeau de ceva. Între ei, și o femeie, nu înțelegeam de ce printase imaginea Petruș. Fotografiile nu-mi spuneau nimic, nu mă duceau nicăieri. Nu reușeam să le agăț de vreun nume. Am închis ochii, străduindu-mă să caut în memoria cea mai îndepărtată măcar o trăsătură. Nimic. Frustrant la culme.

Le-am lăsat aruncate pe biroul de la redacție și-am uitat de ele în ziua aceea. A doua zi dimineața, când am ajuns la redacție, Ileana Caragea ședea pe scaunul meu și se uita atent la teancul de fotografii din fața ei. Ileana Caragea, colega mea faimoasă după ce câștigase un Premiu Emmy pentru reportajele despre copiii abandonați de părinții care plecau la muncă în Spania. Și care se ocupase de afacerile cu droguri înaintea mea și fusese plecată în Spania să dea de urma unei femei dispărute, pe care a descoperit-o până la urmă ascunsă într-un sanatoriu. Succes notabil, nici nu mai trebuia să facă ceva în meserie toată viața, dar ea continuase.

— De unde ai pozele astea? m-a întrebat.

— De la Petruș.

Știa cine e Petruș.

— Femeia asta îmi spune ceva. Nu știu ce.

Am privit și eu fotografia, destul de neclară, ușor mișcată, sigur Petruș ar fi trebuit să se străduiască mai mult, probabil femeia apărea și în alte imagini, mai clare, dar îl înțeleg, după zeci și zeci de chipuri, încep să-ți joace ochii, nu mai ești atent. Și pe urmă era o femeie, doar n-o să urmărești o femeie, printurile cu bărbați erau toate foarte clare. O femeie cu părul scurt, subțire, părea tânără încă, al naibii de frumoasă. Cine știe ce întârziată hălăduind prin holul hotelului să pună mâna pe vreun bărbat.

— Ești misogin! a exclamat Ileana. Și obsedat! Nu toate femeile vor să și-o tragă toată ziua, cum crezi tu.

— N-am zis asta.

— Exact asta ai zis. Uită-te la ea, e o doamnă.

— Și doamnele nu și-o trag?

— Mă plictisești.

M-a lăsat în fața maldărului de fotografii și s-a retras în alveola ei. A fost o zi agitată, cum mă așteptam.

Spre seară, Ileana m-a bătut pe umăr:

— Îmi mai dai poza aia să mă uit la ea?

— Care poză? Cu femeia care și-o trage?

— Ești imposibil! Da, aia.

S-a uitat multă vreme la fotografie, credeam că uitase că stau în picioare lângă ea și aștept.

— Sigur am văzut-o undeva, a repetat. Nu bag mâna în foc, dar cred că am văzut-o la azil.

— Ce azil?

— Claudia. Nu mai ții minte?

Țineam minte. Cu un an înainte îmi dăduse o informație care ajunsese la Petruș, nu știu ce făcuse cu ea, nu mi-a spus nimic. Mi-am amintit tot ce-mi ceruse să transmit, de parcă fusese ieri. În meseria mea, dacă nu ai memorie, ești pierdut sau rămâi de duzină, nu vrusesem să fiu de duzină.

Azilul Claudiei e într-o margine a unui sat de lângă București, departe de șoseaua principală, pe o uliță liniștită care sfârșea în apropierea pădurii, cu case vechi și noi care nu contrastau prin nimic, învelite în verdeață, curți imense, de-abia să-ți auzi vecinul. Am fost o dată cu Ileana, care într-o vreme se ducea la câteva săptămâni, de parcă ar fi mers să-și vadă o rudă. Odată chiar fusese acolo cu sora ei, Ilona, care lucrase cu faimosul Memé Florescu.

Niciun însemn că ar fi un azil, probabil nu voiau publicitate, probabil locul era destinat unei clientele știute și reduse ca număr, n-aveau nevoie să mai vină alții pe capul lor, sau or fi fost alte motive. În spatele clădirii se întindea o livadă cu vișini și meri, iarbă care aștepta să fie cosită. Când am fost și eu, am văzut un leagăn de lemn cu umbrar în care se odihneau două bătrâne puternic fardate, alături un șezlong în care citea un bărbat cu barbă și pălărie cât roata carului. Într-un foișor deschis pe toate laturile, cu o masă în mijloc și băncuțe de-o parte și de alta, Claudia, cu o pălăriuță de pai pe cap, uitându-se în gol. O femeie cu ochi căprui vii, păr cârlionțat până la

umeri, foarte frumoasă. N-ai fi spus că e pensionara unui azil. Mai degrabă părea că ea are grijă de ceilalți.

Ileana îmi spusese ce-au vorbit într-una dintre vizitele ei. Despre fratele Claudiei, Memé, fost mare om de afaceri al Bucureștilor, care dispăruse fără urmă. El o rugase pe Ileana Caragea să-i caute sora în Spania sau măcar să afle dacă se ascundea acolo, o plătea generos.

— Ce rost avea? întrebase Claudia. Știa foarte bine unde eram. Doar dacă n-o făcea de ochii lumii.

— Ce știi despre Memé? o întrebase după un timp Claudia.

— Doar ce s-a scris. Ce-a spus poliția. Adică mai nimic.

— Eram sigură. Nici măcar Ilona, sora ta, care a stat lângă el și i-a fost consilier juridic, n-a știut.

— Crezi că e mort?

— Sigur nu! A dispărut pur și simplu, cine știe sub ce soare e acuma. Se băgase în prea multe.

— Nu-i un motiv suficient de puternic. Și eu sunt băgată în multe.

— Dar sigur nu vrea nimeni să-ți ia gâtul. El s-a temut mereu de asta. Așa m-a convins să plec de bunăvoie în Spania. Spunea că nu-mi țin gura, vorbesc prea mult și i-am stricat nu știu ce afaceri și sunt gata unii să-i ia gâtul, și dacă n-ajung la el, mi-l iau mie, să-l pună cu botul pe labe, mai bine să plec puțin, până se liniștesc lucrurile și să n-aibă ăia pe cine să mai întrebe ceva. Și între timp să-i înlăture el. N-am vrut să știu dacă asta însemna să-i arunce într-o groapă. Am fost mereu cam lașă, când era vorba de el, m-am gândit mereu că e singurul meu frate și nu trebuie să-i fac decât bine. Am plecat.

— El n-a gândit așa.

— Ai dreptate. Și acum mi-e frică tot timpul. N-am curaj să ies pe stradă. Dacă văd un bărbat, mi-e teamă să nu pună mâna pe mine, să m-adoarmă și să mă ducă din nou într-o clinică. De asta stau în azilul ăsta. Încă am coșmaruri. Mă trezesc noaptea leoarcă. Crezi c-o să-mi revin vreodată? N-ai de unde știi. Îl urăsc pentru tot ce mi-a făcut.

— E un tip foarte rău.

— Habar n-ai! A dus femei la produs în Spania, nu de-aici, din Moldova, dacă se spărgea buboiul undeva, n-

ajungeau la el sau până să ajungă la el, era plecat demult. A traficat droguri.

— Glumești!

— Vorbesc cât se poate de serios.

— Și cum de nu se știe?

— Cred că cine trebuie, știe. Sau n-au cercetat destul, s-au mulțumit cu ce le-a ieșit în cale. Am aflat printr-o întâmplare, ne-am certat ca chiorii, ne-am și bătut, am făcut karate la viața mea și nu reușea să mă supună și s-a temut cumplit să nu merg la poliție. Nu înțelegeam ce-i trebuiau și afacerile astea, avea câți bani voia, îi pusesem firmele la punct, îi spusesem că eu mă retrag, mi-ajunge, vreau să mă plimb în lume, unde văd cu ochii. Îi rămânea lui tot. N-am mai apucat să văd lumea, mi-a zis să-ncep cu Spania și acolo știi ce s-a-ntâmplat. Oricum, era un prost, n-aveam de gând să mă duc la poliție, întâi că am ținut la el prea mult, în al doilea că știam că mă duc degeaba. Țin minte că avea un coleg sau un prieten, cineva mai apropiat pe care-l chema Toader sau Tudor sau Tudorie, ceva pe-aproape, mahăr în poliție sau jandarmerie. D-aia scăpa de belele și nu-i păsa în ce se bagă. Probabil l-a îmbrăcat pe ăla în aur. Nu știa că eu știu. Dacă ești ziaristă, poate spui asta.

— Cum de n-a știut nimeni?

— Nu mă-ntreba. Tare mi-e teamă că acum e hăituit, umblă alții după el.

— Și unde-l găsesc eu pe Tudorie?

— Parcă știu! Fă-i binele ăsta. Dacă-l priponesc, sigur nu mai umblă nimeni după el și n-o să-l omoare nimeni. Îl urăsc pentru ce mi-a făcut, dar nu vreau să moară.

Toată informația asta Ileana mi-o dăduse mie, iar eu, lui Petruș. Nu mai auzisem nimic. Poate nu dusese la nimic, poate nu trebuia să aud urmarea.

— Femeia asta, mă trezi Ileana Caragea din amintiri, pe femeia asta am văzut-o acolo. O singură dată. Ședea în spatele Claudiei.

— Ședeau multe în spatele Claudiei, chiar și când am fost eu.

— Pe asta mi-o amintesc pentru că m-a șocat figura ei, înaltă, subțire, cu părul tuns scurt, foarte energică, cu ochelari de soare cât a rămas acolo, aproape în umbră, nu părea o pacientă a azilului, mai degrabă venise în vizită,

ca și mine, dar avea vreo legătură cu Claudia, pentru că la un moment dat i-a zis, repezit și hotărât: Nu mai spune atâtea! Și după momentul acela, chiar nu mi-a mai spus nimic, sau a bătut apa-n piuă despre vreme și cum să se-mbrace pe căldura aia.

— Și cine crezi că e?

— Tu știi?

Nu știam.

I-am spus lui Petruș când l-am revăzut despre impresia Ilenei.

— Ce să caute acolo? a izbucnit el, de parcă i-aș fi mai adăugat o enigmă la tolba pe care o avea. Am aflat cum o cheamă, Sarah Mendelson, a fost amanta unuia Memé Florescu, dispărut de câțiva ani.

— Păi Memé Florescu e fratele Claudiei care stă la azil! am exclamat eu. Care se pierduse în Spania și-a găsit-o Ileana Caragea într-un sanatoriu, aproape pe moarte.

— Știu. Dar ești sigur că a fost așa?

— Cum adică? A scris toată presa, au transmis toți conferința în direct de la Madrid, în care poliția spaniolă se împăuna c-o eliberase!

— Și? Ce treabă are povestea aia veche cu ce se întâmplă acum?

Chiar, ce legătură avea? Nu-i puteam răspunde.

Nu aveam nici ce să scriu în plus, nimeni de la vreo altă televiziune nu avea informații în plus, câțiva se străduiau să țină subiectul cald, dar era doar o ciorbă reîncălzită.

Dar mintea mea mergea.

Așa că m-am apucat de scris cartea. Încă n-am scris-o, o am în minte.

Tot ce se petrecuse cu ani în urmă, când Ileana plecase în Spania s-o caute pe sora lui Memé Florescu fusese o minciună de la un punct încolo. Toată discuția pe care mi-o relatase Ileana și pe care eu, la rândul meu, i-o relatasem lui Petruș, nu fusese decât o aburelă, s-o adoarmă și s-o încurce, în cazul în care ar mai fi avut vreodată proasta idee să reia ancheta. Claudia era implicată până-n gât în afacerile fratelui ei. Plecarea în Spania se produsese când niște parteneri se arătaseră nemulțumiți și ceruseră socoteală, internarea ei și apariția neașteptată în prag de moarte erau menite să le închidă

gura definitiv. Totul fusese aranjat, și sanatoriul, și presupusa boală sau slăbiciune a femeii, și descoperirea Ilenei, o lăsaseră să-i dea de urmă, din prima clipă m-am mirat cum de-a dat norocul peste Ileana, să afle urma unei dispărute într-o țară imensă în care nu mai fusese vreodată.

Mă poate contrazice cineva?

Cât stătuse în Spania, câteva luni, Claudia sigur își consolidase niște legături. Le-a activat după ce-a revenit la București și i-a dispărut fratele. A dat de înțeles tuturor de-afară că ea e la cârmă, iar aici și-a făcut cu încetul o rețea în care nu mișca nimeni și n-o trăda nimeni, pentru că aveau tot interesul: se îmbogățeau peste noapte cum nu-și imaginaseră vreodată și toate erau atât de bine structurate, că n-avea nimeni să dibuie în veci, doar dacă nu trăda vreunul sau nu izbucneau lupte între ei.

Poliția abandonase orice anchetă după dispariția lui Memé Florescu, iar asupra Claudiei n-avea cum să cadă vreo bănuială, după tot ce se știa că pățise în Spania și după cum se ascunsese definitiv într-un azil de unde nu ieșea vreodată. C-o vizitau uneori unii și alții, părea un lucru firesc, cu fiecare se întâmpla la fel, vin rude și cunoscuți. Mai ales poliția n-o bănuise niciodată pentru că era femeie, și încă una fragilă și încercată de viață. Ileana Caragea avea dreptate: nu numai eu sunt misogin, ci și poliția, care-și închipuie că doar niște bărbați musculoși pot să se ocupe de fărădelegi, iar o femeie e incapabilă.

Legătura Claudiei cu lumea era acea femeie pe care Ileana Caragea o văzuse o dată stând în picioare, în umbră, în spatele Claudiei, observând-o să nu facă vreo greșeală: Sarah Mendelson. Dacă fusese amanta lui Memé Florescu, poate chiar partenară, sigur avea relații vechi și trainice cu Claudia. Poate puseseră împreună la punct planul cum să acționeze. Sarah își ducea viața de oraș ca orice altă femeie, poate avea și afaceri la lumina zilei, să se poată justifica oricând, vedea pe cine trebuia, transmitea ordine cui era necesar, plătea pe cine stabiliseră împreună să închidă ochii sau să acționeze într-un anume fel. Dacă poliția ar avea timp și chef să ancheteze ca lumea ar descoperi lucruri care nici nu-mi trec prin minte.

Foarte sigur, Sarah era o femeie dură, avea bodiguarzii ei, neștiuți, poate și o echipă gata în orice

clipă să-i elimine pe nehotărâți sau pe cei care cârcoteau. Lăsase să se știe asta. Era temută. Nu ea ca ființă era temută, poate chiar o plăceau toți pe unde se ducea și presupun că i se deschideau toate ușile, se temeau de ce reprezenta ea. Era trimisa cuiva, lăsase să se știe. Dacă se atingea cineva de ea, ar fi fost înlocuită de altcineva și mai dur. Ea era trimisa lui Tati, era mâna dreaptă a lui Tati. Tati acela care le stabilea ce anume să facă și care nu iertase vreodată o greșeală. De care tremurau toți, deși nu-l văzuseră vreodată.

Iar Tati făcea planuri la azil.

Dezlegasem enigma.

Sorin Năstase știa că toate acestea se aflau doar în capul lui. Le va spune lui Petruș și inspectorului Stamate, se va entuziasma, întâmpinat de scepticismul lor.

Va insista ca ei să cerceteze.

O vor căuta pe Sarah Mendelson, dar nu vor găsi nimic împotriva ei. Era o femeie prea deșteaptă să lase alte urme decât cele ale unei femei de afaceri ca oricare alta.

Vor merge la azilul de lux de lângă București, unde mai mult ca sigur Claudia nu va mai fi găsită. Li se va spune că s-a înzdrăvenit după atâția ani de odihnă și tratament, era normal să se întâmple, plătise tot ce era de plătit, să nu aibă vreo datorie și plecase în lume. Nimeni nu știa unde. Nimeni nu o întrebase, nu aveau de ce, era o femeie liberă. Nimeni nu poate da în urmărire generală pe cineva împotriva căruia nu are vreo probă cât de mică. Drum închis.

Tati va fi dispărut din nou. Poate definitiv.

Niciodată Sorin Năstase nu va putea dovedi cuiva că teoria lui e măcar plauzibilă.

Așa că mai bine scrie un roman. Cititorii îl vor crede. Sau nu.

O să-i spună *Ești pe cont propriu*.

Șimon,
Iulie 2017

Mulțumiri

Simt nevoia să mulțumesc unui număr de oameni pentru că au fost alături de mine și la scrierea acestei cărți, la fel ca la romanul anului dinainte.

Soției mele, Cristina, criticul cel mai aprig, care a fost, ca întotdeauna, primul cititor. Când a terminat manuscrisul, s-a bucurat de parcă s-ar fi așteptat la o catastrofă, din moment ce mă tot plângeam că nu-mi iese. Am știut că pot da drumul cărții în lume.

Aura Popescu a fost prima care a vrut să afle cine îl găsește pe Tati și a insistat atât de mult, încât am fost nevoit să scriu această continuare la *Săptămâna nebună.*

Jana Balacciu Matei, ca întotdeauna o cititoare care urmărește cu acribie textul, observă orice greșeală și sugerează modificări benefice. Cu această carte n-a fost cazul, spre surprinderea mea. Mai mult, susține că autorul se cam joacă cu cititorul și că romanul e mai mult decât unul polițist (vezi textul de pe coperta a patra).

Horia C. Matei a citit pentru a doua oară o carte în manuscris semnată de Stelian Țurlea, declarându-se, ca și anul trecut, încântat; cu rezerve legate de limbajul unor personaje. Altă surpriză.

Celor doi minunați editori, George Arion și Alexandru Arion le rămân în continuare recunoscător pentru că mă suportă de mulți ani, pentru nerăbdarea cu care așteaptă orice text de-al meu, atenția cu care se apleacă asupra lui, promptitudinea cu care îl publică și prietenia cu care sunt alături de mine la plecarea cărții în lume. Și unul și celălalt mi-au spus de atâtea ori că-mi așteaptă manuscrisul acestui roman, de parcă n-ar putea ieși pe piață, toamna, fără un titlu de Stelian Țurlea, încât am fost obligat să nu pierd vremea și să scriu. Am fost, firește, și încântat.

Îi mulțumesc Alexandrei Bardan, graficianul care propune mereu coperte inspirate.

Tuturor celor care, sub identități ușor mascate, au inspirat unele personaje ale acestui roman. Ca și la precedentul, fraza de la început e, însă, în continuare adevărată: *Orice legătură cu persoane sau personalități în viață este pur întâmplătoare.*

În continuare, mi-ar mai fi plăcut să mulțumesc și unui agent literar, cum fac scriitorii occidentali. Din păcate, meseria aceasta continuă să nu există la noi. Nu știu dacă va apărea în timpul vieții mele…

STELIAN ȚURLEA
ești pe cont propriu

„Oamenii săraci știu ce-i suferința. Așa că nu-mi pasă că n-o să am ce mânca vreo câteva zile la rând, pe urmă știu că se-ntoarce roata. Doar să nu mor. Doar de asta mi-e frică, în jurul meu umblă numa' nebuni, noroc că n-au pistoale, s-ar ciurul între ei cât ai zice pâs și s-ar umple strada de hoituri, au în schimb șișuri și bricege care te pot face ciur la fel de ușor. Mai ales că au îndemânare de mici, din asta trăiesc, li s-a dus faima."

Stelian Țurlea – *Ești pe cont propriu*

„Un autor care se preface că scrie romane polițiste, dar, de fapt autoreferențial cât încape, tot ce ne-a dat înainte rezultă a fi fost pași ca să-i arate bietului cititor că se joacă cu el. Și-a strâns acum la un loc personajele, devenite vechi prieteni sau dușmani, ca să ne arate, în sfârșit, că n-a fost și nu e nimic polițist în ce ne-a oferit și ne oferă.

Doar generare de texte, doar ceva stropi de puroi ce sar, întâmplător sau voit, peste noi, doar ceva fire-piste spre lumea despre care scriitorele – unul Țurlea – pare a ști tot, dar, cinic – ca Tati – sau neputincios – ca polițiștii – ne dă câte ceva cu pipeta, să nu ne sufocăm dintr-o dată.

Într-un cuvânt, un nou, fals, roman polițist, pe care-l citim însă pe nerăsuflate."

Jana Balacciu Matei

„Lucrul cel mai important și care îl distinge pe autor de mulți, prea mulți colegi ai săi este plăcerea – vizibilă – de a scrie proză.

La antipodul scriitorilor narcisiști și nombriliști pentru care cititorul contează puțin sau deloc, Stelian Țurlea se pune în locul nostru și-și dă sieși, ca autor, următoarea miză: să nu îndrăznească, fie și pe o singură pagină, să plictisească."

Daniel Cristea-Enache

STELIAN ȚURLEA
virtual project
este pe cont propriu
„Oamenii săraci știu ce-i suferința. Așa că nu-mi pasă că n-o să am ce mânca vreo câteva zile la rând, pe urmă știu că se-ntoarce roata. Doar să nu mor. Doar de asta mi-e frică, în jurul meu umblă numa' nebuni, noroc că n-au pistoale, s-ar ciurui între ei cât ai zice pâs și s-ar umple strada de hoituri, au în schimb șișuri și bricege care te pot face ciur la fel de ușor. Mai ales că au îndemânare de mici, din asta trăiesc, li s-a dus faima."
Stelian Țurlea - Ești pe cont propriu
„Un autor care se preface că scrie romane polițiste, dar, de fapt autoreferențial cât încape, tot ce ne-a dat înainte rezultă a fi fost pași ca să-i arate bietului cititor că se joacă cu el. Și-a strâns acum la un loc personajele, devenite vechi prieteni sau dușmani, ca să ne arate, în sfârșit, că n-a fost și nu e nimic polițist în ce ne-a oferit și ne oferă.
Doar generare de texte, doar ceva stropi de puroi ce sar, întâmplător sau voit, peste noi, doar ceva fire-piste spre lumea despre care scriitorele – unul Țurlea – pare a ști tot, dar, cinic – ca Tati – sau neputincios – ca polițiștii – ne dă câte ceva cu pipeta, să nu ne sufocăm dintr-o dată.
Într-un cuvânt, un nou, fals, roman polițist, pe care-l citim însă pe nerăsuflate."
Jana Balacciu Matei
„Lucrul cel mai important și care îl distinge pe autor de mulți, prea mulți colegi ai săi este plăcerea - vizibilă - de a scrie proză.
La antipodul scriitorilor narcisiști și nombrilești pentru care cititorul contează puțin sau deloc, Stelian Țurlea se pune în locul nostru și-și dă sieși, ca autor, următoarea miză: să nu îndrăznească, fie și pe o singură pagină, să plictisească."
Daniel Cristea-Enache
virtual-project.eu
Foto © Rafael Ben Ari | Dreamstime
Volum apărut cu sprijinul
Pernod Ricard Romania
ISBN 978-606-94295-8-7
9 786069 429587
CRIME SCENE PRESS
CRIME SCENE PRESS
STELIAN ȚURLEA este pe cont propriu

[1] – *Încetișor,/ Vreau să-ți aspir gâtul, încetișor/ Lasă-mă să-ți șoptesc vorbe la ureche/ Ca să-ți amintești când nu ești cu mine.// Încetișor,/ Vreau să te dezbrac cu sărutări, încetișor/ Scriu pe pereții labirintului tău/ Și să fac din corpul tău un adevărat manuscris.// Vreau să-ți văd părul dansând/ Vreau să fiu ritmul tău/ Să-i arăți gurii mele/ Locurile tale preferate.// Lasă-mă să trec de zonele tale periculoase/ Să te fac să țipi/ Și să uiți cum te cheamă.* (spaniolă)

Table of Contents

Prolog
Victor Stamate
    1.
    2.
Petruș
Loverboy
Petruș
Alipie
Vladone
Don Paul
Fleancă
Florinel
Vladone
Fleancă
    1.
    2.
Sorin
Don Paul
Alipie
Vladone
Puricel
Șeful
Sorin
Petruș
Alipie
    1.
    2.
Don Paul
Stamate
    1.
    2.
Sarah
Sorin
Mulțumiri

Table of Contents

Prolog 6
Victor Stamate 7
1. 7
2. 13
Petruș 19
Loverboy 22
Petruș 29
Alipie 34
Vladone 38
Don Paul 43
Fleancă 46
Florinel 55
Vladone 61
Fleancă 68
1. 68
2. 73
Sorin 77
Don Paul 80
Alipie 84
Vladone 88
Puricel 91
Șeful 94
Sorin 98
Petruș 101
Alipie 106
1. 106
2. 108
Don Paul 115

Stamate 118
1. 118
2. 124
Sarah 126
Sorin 133
Mulțumiri 143